Aşk
Meleğinin
Belirtileri
RAVEN
KENNEDY
REN

Beni öldürse bile kendi gerçek aşkımı bulacağım.

Aşktan sorumlu olmanın
epik bir iş olacağını düşünürsünüz, değil mi? Yanlış.
Tamam, ben bir Aşk Meleği'ydim.
Bu yüzden insanların yüzlerine *Şehvet* üfleyebilir,
gösteriyi izleyebilir ama gerçek anlamda katılamazdım.
Zamanla sıkıcı oluyor, bana güvenin.

Aynı şey aşk için de geçerliydi. Dişçide şekersiz lolipop dağıtır gibi aşk dağıtabilirdim ama kendim için biraz bile alamazdım. Görünmez, yalnız ve acı içinde olduğum bu hiç bitmeyen öbür dünyada sıkışıp kalmıştım.

Evet, muhtemelen dışarıdaki berbat çöpçatanlıktan ben sorumluydum ama bir kızı suçlayabilir miydiniz?

Görünüşe göre Aşk Tanrısı patronlarım suçlayabilirdi çünkü Peri Diyarına sürgün edildim. Üstelik buradayken, yanlışlıkla bir peri prensine *Aşk Okları* ile saldırdım. Pekâlâ, bunu kesinlikle hak etmişti.

Beklemediğim şey, prensin misilleme yapması ve beni fiziksel boyuta taşımasıydı.
Evet, doğru. Bu Aşk Meleği'nin artık gerçek bir bedeni vardı ki bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısınız.
Şimdi biraz aşkın tadına bakma sırası bende.
Ve diğer her şeyin, anladınız siz.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR
renkitap.com
REN
9 786256 079687

Aşk Meleğinin Belirtileri

BÖLÜM BİR

Vücudunu tam saran bir elbise giymiş kızın yanındaki bara dirseğini yaslayarak, "Merhaba, güzellik. Bir şeker yığınına oturmuş olabilir misin? Çok tatlı kalçaların var çünkü," dedi adam.

Adamın gözleri, sanki gözle becerme yarışmasına katılmaya hazırmışçasına kızın vücudunu baştan aşağı süzdü. Kız bar taburesinde dönüp adama sırıttı.

Gözlerimi devirip kıza bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bu taktik sende işleyecek mi? Oldukça üzücü," diye mırıldandım. "Düşme buna, kızım. O sadece pisliğin teki, güven bana."

Tam yanında oturmama rağmen beni duymadı. Aslında, tam olarak yanında *oturduğum* söylenemezdi. Daha çok boş bar taburesinin üstünde süzülüyormuşum gibiydi çünkü *fiziksel* olarak burada değildim.

Yine de kız ayağa kalkıp, Bay Berbat Tavlayıcı'yı dans pistine götürdüğünde tepem atacak kadar buradaydım. Dürüst olmam gerekirse, aslında gerçekten dans etmiyorlardı. Sadece birbirlerine sürtünerek zıplayıp duruyorlardı. Ayrıca fazlaca kalça kavrama hareketleri de mevcuttu. Bu adam kesinlikle kalça sevenlerdendi. Tamam, kalça kavrama konusunda harika olduğunu söyleyebilirdim ancak mesele bu değildi. Mesele şuydu ki dün gece de *tam* buradaydım ve bu Bay Berbat

Tavlayıcı dün de aynı berbat tavlama cümlelerini kullanarak başka bir kızın kalçalarına sürtünüyordu. Bu bana hiç doğru gelmiyordu.

"Neden sürekli böyle oluyor?" diye bağırarak kalabalığa sorduğumda kimse sorumu cevaplamadı. On yıllar boyunca kimse sorularımı cevaplamamıştı. Beni görüp duyamadıkları için muhtemelen bu onların suçu değildi ama bu, herkese gözümü dikip bakmaktan beni alıkoymuyordu.

"Gerçekten daha iyi olmalısınız," dedim sözlerimi barmene yönelterek. "Tür olarak demek istiyorum. Aşkta daha iyi olmak için evrimleşemez misiniz? Çünkü bu çok yorucu, moral bozucu ve şu an aklıma bile gelmeyen diğer kelimeler."

Barmen içkileri doldurmaya ve beni umursamamaya devam etti. Keşke ben de bir şeyler içebilseydim. Bardaki birine doğru bardağı ittirirken önüne elimi koydum. Her zamanki gibi bardak yine içimden geçip gitti.

Kolumun arkasındaki kaşıntıyı geçirmek için elimi uzattım. Kolumu kaşımak için yaptığım hareket sadece içgüdüden ibaretti. Tabii ki elim koluma dokunamadan içinden geçip gitmişti.

"Kahretsin!" dedim dişlerimi sıkarak. "50 yıl oldu, şu hayalet kaşıntı başlayalı!"

Sinirle elimi bara vurmaya çalışsam da o da içinden geçip gitti. Beni tatmin edecek, sinirli bir yumruk bile atamıyordum. Gerçekten bir şeyleri tekmeleyebilmeyi ya da yumruklamayı isterdim. Bir şeyler yiyip içebilmeyi ve beni bir süredir rahatsız eden bu kaşıntıyı geçirebilmeyi. Muhtemelen kolumdaki bu kaşıntı başladığında çoktan ölmüş, bu yüzden de onu kaşımaya hiç fırsatım olmamıştı.

"Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin bile edemezsin," diye yakındım yanımdakine. Koluma dokunmaya çalışırken adam içkisini içip beni umursamadı. Bardağındaki içkisini bitirmesini izlerken, "Şanslı piç," dedim.

Omzumun üstünden kırmızı kanatlarıma baktım. Keşke bu kötü çocuklara da dokunabilseydim. Bu karanlık barda bile tüylerim o kadar yumuşak ve rengi o kadar canlı görünüyordu ki. Kanatlarım, olduğum şeyin iyi yönlerinden biriydi. Ayrıca pembe saçım da öyleydi, saçlarımı seviyordum. Bir yansımam olmadığı için yüzümün nasıl göründüğü ya da gözlerimin ne renk olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bu yönden tam bir hayalet gibi olsam da ben bir hayalet değildim çünkü onlar sıkıcı oluyorlardı, bense gayet eğlenceliydim.

Nasıl olsa kimse beni göremediği için, nasıl göründüğüm çok da önemli değildi, yani sanırım. En azından gümüş rengi elbisemi seviyordum. Solgun tenimin üstünde bir nevi parıldıyordu. Eğer bir aynaya bakabilseydim, vücut hatlarımı sardığı için muhtemelen üstümde aşırı iyi durduğunu görürdüm. Kimse göremese bile güzel giyinmek iyi hissettiriyordu. En azından kirli eşofmanlar ya da büyük beden bir tişört gibi utanç verici şeyler giymiyordum. Cadılar bayramı kostümü, seksenlerin modasına uygun spor kıyafetleri ya da bir striptizci kıyafeti de giyiyor olabilirdim. Aslında tekrar düşününce, bunlar oldukça eğlenceli olabilirdi.

Hayaletler böyle şeyler düşünür müydü, diye merak ettim. Birine soramazdım çünkü hayaletler gerçekten berbat arkadaşlardı. Denemediğimden değildi. Hayaletlerle ilgili sorun, kafalarının gerçekten karışık olmasıydı. Nerede olduklarını ya da kim olduklarını bilmiyorlardı. Bu yüzden, sadece ortalıkta somurtkan ifadelerle süzülüp gidiyorlardı. Sanki ölümden sonra bunama ya da başka bir şey yaşıyor gibilerdi. Kendi kendilerine mırıldanarak, ortalıkta öylece şaşkın şaşkın dolanıyorlardı. Onlarla sohbet başlatmaya çalışırsanız, birkaç saniye sonra susup neyden bahsettiğinizi unuturlardı. Gerçekten de iyi konuşmacı değillerdi.

Ayrıca hayaletler sakardı. Sürekli bir şeylere çarpıp duruyorlardı, bazen bir şeyi fiziksel düzlemde gerçekten hareket ettirecek kadar enerjileri oluyordu. Daha vahşi olanlar, sık sık tesisat borularına ya da elektrik prizlerine emilene kadar çılgınca uçup dururlardı. Birbirine çarpan borularla yanıp sönen ışıklar mı vardı? Kesinlikle kafası karışmış başka bir hayalet daha demekti. Uzun lafın kısası evet, hayaletler bana iyi gelmiyordu.

Yalnızlığın dışında, görünmez olmak da çok *sıkıcıydı*. Fiziksel dünyayı görebildiğim ancak gerçek anlamda bir parçası olmadığım Perde'de sıkışıp kalmıştım. Ben görünmez bir gözlemciydim çünkü tek ama tek bir amaç için buradaydım, sevgiyi ve arzuyu yaymak.

Biri bana doğru yürüyüp kucağımdan geçerek bar tabureme oturdu. "Kaba," dedim öfkeyle.

Tabureden inip barda uçarak ilerlerken insanların içinden süzülüyordum. Farkı bilmiyorlardı, bu yüzden insanların kişisel alanlarını ihlal ettiğim için kötü hissetmiyordum.

Oldukça sinirli bir ruh hâliyle bar pistini izlerken duvarda bir nokta seçip yaslandım. Bu insanlar bazen tam bir hayal kırıklığı oluyorlardı. Aslında çokça kez. Hatta neredeyse her zaman. Sadakat neredeydi? Aşk neredeydi? Romantizm neredeydi? Ya da acımın kaynağı konusunda dürüst olmak gerekirse, benimki neredeydi?

İşte, elimdeki tüm şey buydu. Öldüğümde masum, saf, umutsuzca âşık bir kızdım. Melekler sonraki yaşamımda hangi işi almak istediğimi sorduğunda, aşk meleği olmayı seçmiştim.

Siktiğimin aptal aşk meleği.

Bunun harika olacağını düşünmüştüm. Romantik biri için dünyanın dört bir yanında tomurcuklanan aşkların yeşermesine yardım etmekten, insanları aşka ikna etmekten daha iyi

hangi iş olabilirdi ki? Güzel bir av arayan çılgın çocuklara iyi bir Şehvet Nefesi vermeyi kim istemezdi? Beni de ekleyin, olur mu?

Aslında ilk on, yirmi yıl iyiydi. Ancak öğrendiğim bir şey varsa, o da bu işin benim için kaybet-kaybet senaryosuna sahip olduğuydu. Bir Numaralı Kaybetme Senaryosu: Birini seçerek takip etmek ve ona uyumlu insanı bulmak için bir sürü zahmete girerdim. Ardından bir araya gelmelerine, ilişkilerinin ilerlemesine yardım ederdim. Bilirsiniz, biraz Flörtöz Dokunuşlar buraya, biraz Şehvet Nefesleri şuraya. Sonra bam: Aşk Oku! Bence iyi iş çıkarıyordum, değil mi? Yanlış. İkisinden biri aptalca bir şey yapıp her şeyi mahvederdi. Belki hemen değil ama eninde sonunda yapardı. Bencilleşiyorlardı. Tembelleşiyorlardı. Sıkılıyorlardı. Aldatıyorlardı. Yalan söylüyorlardı. Aşkları bitiyordu. Anlayacağınız, kaybediyorlardı.

Bir de İki Numaralı Kaybetme Senaryosu vardı: Yukarıdakilerin hepsini yapıyordum ve başarıya ulaşıyordu. Âşık olup, âşık olarak kalıyorlardı. Benim küçük yönlendirmelerim, bağlarını kuvvetlendirmeye yardımcı oluyordu. Kulağa kazanmak gibi geliyordu, değil mi? Uzunca bir süre ben de böyle düşünmüştüm. Ancak tahmin edin bu çiftlerin aşk ve şehvet içinde yaşamalarını izleyen umutsuz, romantik aşk meleğine ne oluyordu? Evet. Bana sadece Hasret Çeken Aşk Meleği deyin. Aşırı Kıskanç Aşk Meleği ya da Üzgün Aşk Meleği de olur.

Bu işe kaydolduğumda, fiziksel anlamda var olmayan kalbim için bunun ne kadar acı verici olabileceğini fark etmemiştim. Çiftlerim ya çok çalıştığım aşklarını kırarak sefil bir başarısızlığa ulaşıyor ya da başarılı oluyorlar, ben de aşka ve sevişmeye dair kendim için hiçbir umudum olmadan yalnız kalmaya devam ediyordum.

Dediğim gibi; siktiğimin aptal aşk meleği.

Bay Berbat Tavlayıcı'yla yeni kızı çoktan arka kapıdan çıkıyorlardı. İki şarkı bile dayanamamışlardı. Gayet bariz bir şekilde benim Şehvet Nefeslerimin yardımına ihtiyaçları bile yoktu. Vereceğimden de değildi zaten. Buraya tekrar yeni birini bulmaya geldiği için hâlâ çok kızgındım. Bu sadece açgözlülüktü.

Kendimi duvardan itip dışarı çıkmak için kapıya doğru uçtum. Kaldırım, içeri girmeyi bekleyen insanlarla doluydu. Onları görmezden gelerek, cadde boyunca uçmaya devam ettim. Barlar, kulüpler, lokantalar, parklar, spor salonları, ofisler... Her yere gidiyordum.

Çok uzun zamandır bu insan diyarının içinde uçuyordum, onları aşka hazırlıyordum, onlara harika bir seks yaşatıyordum, romantizme teşvik ediyor ve aşkı körüklüyordum. Bu hayal edilebilecek en yalnız işti.

Bay Berbat Tavlayıcı yüzünden canım sıkkındı. Dürüst olmak gerekirse, olması gerekenden çok daha fazla sıkkındı. Onu dün gece diğer kızla gördüğümde, şu nadir ilk görüşte aşk senaryolarından birine tanıklık ettiğimi düşünmüştüm. Sahaya girmiş, hamlelerini yapmış, üstelik neredeyse teşvik etmek için sihrimi kullanmak zorunda bile kalmamıştım. Aralarındaki kimyasal kıvılcımı hissedebiliyordum. Sırf arzuları bu kadar hissedilebilir olduğu için onları adamın evine kadar takip etmiştim. Kesinlikle dikkatimi çekmişti.

Evet, heyecan verici ve seksiydi, hatta romantikti. Arzuladığım, özlediğim her şeydi. Ancak belli ki hepsi bir şovdan ibaretmiş. Kullandığı tüm o tavlama cümleleri, ona fısıldayarak verdiği tüm sözler... Hiçbirinde ciddi değilmiş. Bu beni çok sinirlendiriyordu. Eğer tek gecelik bir şey istiyorsa, isteklerinde dürüst olmalıydı. Kızı başından savdığını görmek için takip etmeme gerek yoktu. Muhtemelen yoluna devam etmesine yardımcı olmak için kızı takip etmeliydim ama yapamıyordum, içimde bunu yapma isteği bulamıyordum.

Gördünüz mü? Aşk meleği olmamalıydım. Bu iş beni gerçekten yormuştu. Bir emeklilik planı bile yoktu. Bu iş yaşam boyu sürecekti ya da ikinci yaşam boyu. Her neyse işte.

Stres yüzünden yaşlanma gibi bir olayım olsaydı, sayamayacak kadar çok kırışıklığım olurdu. Kurutucuda birbirine dolanan, sonunda çözdüğünüzdeyse neredeyse milyonlarca kırışıklığı olan çarşaflardan biri gibi olurdum. Ayrıca, kafam gri saçlarla dolu olurdu. Pekâlâ, şimdi düşününce gri saç da bana yakışırdı muhtemelen. Gri saçlar, kırmızı kanatlarımla oldukça harika görünebilirdi. Her neyse, belki pembe saçlarımdan sonra sıra buna gelebilirdi.

Caddede uçarken, insanların bir şeyden haberi olmayan suratlarına işaret parmağımı doğrulttum. Sırayla birinden diğerine geçmeden önce, sarhoş bir adama, "Sana şehvet yok," dedim. "Sana aşk oku yok," dedim bir kıza. Başka birine dönüp ekledim: "Sana da hiçbir şey yok." Bir başkasına döndüm. "Hiçbirinize, hiçbir şey yok!" diye bağırdım insan dolu kaldırıma doğru. "Siz insanlar, aşkın adına gerçekten saygısızlık ediyorsunuz." Suratlarına parmağımı daha fazla doğrultmaktan kendimi alıkoymak için kollarımı birbirine bağlayarak, onlar yanımdan yürüyüp geçerken kendi kendime başımı salladım. "Evet öyle, yürümeye devam edin. Bu aşk meleği sizin ihtiyaçlarınıza hizmet etmeye devam ediyor."

Sonuçta benim isteklerimden kime neydi, değil mi? Evet.

Bir tiyatronun önünden uçup giderken müzik sesi duyunca içeri girmeye karar verdim. Seyirciler yüksek sırtlı sandalyelerinde arkalarına yaslanmış, sahnede şarkı söyleyen çifti izliyorlardı. Işık loş, müzik rahatlatıcıydı. Romantizm çorbası için mükemmel tarifti ki burada kaşığıyla kalmış tek kişi bendim veya kâsesiyle. Ya da bir işe yarayabilecek olan ellerle.

Uç taraflarda oturan bir adamı gözüme kestirince koridor boyunca uçmayı bıraktım. Güzel giyinmişti. Tüm dikkatini

yanında oturan kadınla sahnedeki şarkıcılar arasında paylaştırmıştı. Yakışıklıydı. Uzanıp elini kadının bacağına koyduğunda iç çektim, dokunulmak nasıl bir histi, hatırlamıyordum. Olduğum şeye dönüşmeden önceki hayatımı bile hatırlamıyordum. Kahretsin, adımı bile hatırlamıyordum.

Bir aşk meleği olduğumdan beri, sahip olduğum tek şey bana verdikleri numaraydı. Sağ kolumun içinde, bileğimin hemen altında yazıyordu. Gümüş-beyaz bir dövmeye benziyordu. Roma rakamlarıyla bin elli anlamına geliyordu: ML. Bir de sırtımdaki sadağın içinde duran, oldukça tatlı bir yay ve ok setim vardı. En güçlü silahımı tutuyorlardı: Aşk Okları. Bu kötü çocuklarla birini vurduğumda yaşadığım telaşı ve heyecanı inkâr edemezdim. Ayrıca mükemmel bir nişancıydım. İlk başladığım zamanlar berbattı. Ancak o zamandan beri pek çok atış pratiği yapmıştım. Bu da demek oluyordu ki muhtemelen pek çok yanlış yerleştirilmiş aşk gerçekleştirmiştim, kimin umurundaysa.

Okum birine saplandığı an, kaybolmadan önce bir renk bulutu içinde patlardı. Hep farklı renklerde olurdu, kişiye göre değişiyordu. Bu ok insanı doğrudan aşkın içine itiyor diyebilirdik. Tabii ki tıpkı Şehvet Nefeslerim gibi arada önceden kurulmuş bir tür bağ olması gerekiyordu. Yani, aşka veya arzuya kimseyi zorlayamazdım, sadece onlara yardım edebilirdim. Beni bir bahçıvan gibi düşünebilirdiniz. Tohumu ben yapmıyordum, sadece kök salıp filizlenmesine yardımcı olmak için onunla ilgileniyordum.

Tiyatronun içinde, adamın sandalyesinin yanında yerimi alıp şarkıcıların birbirlerine mırıldanmalarını dinlemeye başladım. Bir aşk şarkısıydı. Bu şarkıyla aşk meleği duyularım, oda tamamen dev bir seks partisine dönüşene kadar Flörtöz Dokunuşlar ve Şehvet Nefesler atma isteğimle karıncalanıyordu. Evet, bunu daha önce yapmıştım, beni yargılamayın.

İzlemesi eğlenceli oluyordu. Bir seks partisinin tam ortasında vakit geçirmek gibisi yoktu. Etrafta çok fazla el, dil ve diğer saçma şeyler oluyor, atlıkarınca gibi dolanıyorlardı.

Ayrıca, güçlerim zaten eğer ortada önceden istek ve arzu varsa işe yaradığı için bunun çok da yanlış olduğunu söyleyemezdik. İstemeyenler genelde ortamdan çabucak ayrılıyordu, özgür iradeye müdahale edemezdim. Yalnızca onları birazcık ittirebilirdim ancak bu gece ittirmek yoktu. Tüm insan ırkına o aptal fiziksel bedenleri ve duyulabilen aptal sesleriyle sinirliydim.

Kanatlarımı kullanarak kendimi topladım ve tiyatrodan çıkıp tekrar geceye süzüldüm. Bundan sonra kanatlarım işim hakkında sevdiğim tek şeydi. Pekâlâ, Aşk Oklarımın dışında. Onları fırlatmak çok eğlenceliydi. Ancak yıllardır bir tane bile kullanmamıştım. Kendim sahip olamıyorken, neden sağa sola aşk dağıtacaktım ki? Tamam biliyorum, biliyorum. İşte bu kadar acınası durumdaydım. Yine de cidden, işi almama izin vermeden önce melekler bana bir uyarı ya da bir Aşk Meleği Oryantasyonu falan vermeliydi. Gözden kaçırdıkları için onları suçluyordum. Sırf bu yüzden sokaklarda dolanıp insanların suratına Şehvet Nefeslerimden üflüyordum. Yapmam gerektiği gibi aralarında bir çekim olan insanları bulmak için beklemiyorum bile. Sadece uçuşup insanlara üflüyordum. Hepsinin nasıl ateşli hissederek rahatsız olduğunu izlemeyi seviyordum. Genellikle çabucak kendi başlarının çaresine sessizce bakabilecekleri ya da onlarla sevişecek birini bulabilecekleri bir yere giderlerdi. Bazen onlara ekstra güçlü bir doz verirsem, hemen yanlarında bulunan kişiye yürüyüp tam bir pislik olabiliyorlardı. Benim favorim bu kişi yabancı biri olduğundaydı. Tavlamaya çalışan kişi laf yediğinde veya kendini dövdürttüğünde, işte o zaman eğleniyordum. Bir keresinde MMA dövüşçüsü görünümlü bir herife üflemiştim. Ofisten

çıkarken zavallı bir muhasebecinin üzerine atlayacaktı. Adamı boğacağını sanmıştım, çok komikti.

Uçmaya devam ederken bir grup genç gördüm ve üçüncü kişiye, yancıya odaklandım. Dirsekleriyle dizleri kapı tokmağı gibi çıkıntı yapan, suratı sivilcelerle kaplı bir erkekti. Gruptaki acınan arkadaş olduğu o kadar belliydi ki onun için kalbimin sızlamasını hissettim. Aralarında yürüyen kızın omzuna kolunu atmış, iyi görünümlü bir serseri vardı. Gencecik yaşında ağzında yasadışı olduğu belli sigarası ve deri ceketiyle okul için fazla havalı görünüyordu. Adam pervasızca diğer kızların kalçalarını keserken, yanındaki kızın suratına sigara dumanı üflüyor, kızsa ona hayranlıkla bakıyordu.

Neden iyi çocuk kaybedecekti ki? Biraz tuhaf bir görünüşü vardı ama ne olmuştu yani? O kıza diğer çocuktan daha iyi davranacağına emindim. Ayrıca, bu gecelik pislik heriflere doymuştum. Zaten daha önce olanlar için kendimi gergin hissediyordum. Bu yüzden söz konusu kendini beğenmiş ahmak, yine dönüp oradan geçen bir kızı süzerek ona göz de kırpınca kendimi kaybettim. Çocuğu aşk okuyla öyle hızlı vurdum ki sanki kaldırımda bir direğe çarpmış gibi tökezledi. James Dean pozu veren çocuk, yanındaki kızı anında orada bırakıp, gördüğü diğer kızın peşinden koşmaya başladı. Sevgilisi ya da daha doğrusu eski sevgilisi adını haykırdı, ismi Brad'di. Tabii ki böyle bir ismi olacaktı. Deri ceketli Brad, diğer kızın boğazına dilini soktuğunda, kız gözyaşlarına boğuldu. Hah, ergenlerde aşkın ne kadar çabuk yer edindiğini sürekli unutuyordum. Normal aşk gibiydi, tek farkı hiper hızda olmasıydı. Bununla başa çıkamıyorlardı, hormonları beyin hücrelerini alt ediyordu.

Brad, yeni keşfettiği aşkı hissetmeye devam ederken, eski sevgilisi kaldırımda Bay Sırık Yancı'ya tutunmuş onu izliyordu. Çocuk onu rahatlatıp uzaklaştırırken sırıtışını zar zor

zapt edebilmişti. Yanımdan geçerken onlara harika bir Flört Dokunuşu'nda bulundum. Bu dokunuş işleri güzelce yoluna koyardı.

"Hah, olay örgüsü değişti," dedim memnuniyetle. "Arkadaş bölgesine düşmüş tüm iyi adamlar için!" diye haykırdım arkalarından. "Rica ederim!"

Başımı sallayıp, etrafta öngörülebilir toksik eşleşmeleri altüst etmeye ve her yerde yancılara yardım etmeye karar verdim. Ortalığı biraz karıştırmak eğlenceli olacaktı. Neredeyse bütün bir kasabayı kendilerine âşık ettiğim 1991 yılı gibiydi. Etkisi uzun sürmemişti ki yapması kesinlikle kolay olmamıştı ama dostum, sadece kendi kendilerine aldıkları randevuları izlemek bile buna değmişti. Tüm lokantalar bekârlarla doluydu, yanlarından geçenlere dik dik bakıyor, canları ne isterse onu yapıyorlardı. Vibratör satışları tavan yapmıştı.

Kendi kendime kötü karakter gibi kıkırdadım. Tam da kayıtsız adama özlemle bakan inek kızın olduğu, başka bir dengesiz orantı üçlüsünü kırmak üzereydim ki inanılmaz bir şey oldu, çekildiğimi hissettim.

Ah, olamaz.

Daha gözümü kırpamadan, insan dünyasından çekilip Cupidville*'e atılmıştım. Buraya çekilmemin tek bir nedeni olabilirdi.

Evet, başım beladaydı.

* Aşk Meleği Diyarı. -e.n.

BÖLÜM İKİ

Tamam, aslında buranın adı tam olarak Cupidville değildi. Aslında burası, arada kalmış tüm varlıkların yönlendirme, atama ya da başka şeyler için gittiği, Perde'deki varoluşun daha yüksek bir parçasıydı. Ben daha önce sadece diğer aşk meleklerinin yaşadığı kısma gitmiştim, tıpkı şu an olduğu gibi yalnızca çağırıldığım müddetçe gitmeme izin veriliyordu. Davet edilmek aslında üstleriniz size kızdığı için görevinizden alındığınızı söylemenin daha güzel bir yoluydu. Evet, daha önce de buraya gelmiştim. Şok ediciydi, değil mi? Daha korkutucu olması dışında, müdürün ofisine çağırılmak gibi bir şeydi.

İnsan diyarından çekilerek uzay ve zamanda uçmanın midemi bulandıran hissiyle bir dizi küfür mırıldanamadan önce, vücudum diğer aşk melekleriyle dolu, oldukça parlak aydınlatılmış bir odada koltuğa yığıldı. Burası dev bir muayenehane gibiydi, sadece *check-up* yerine terfiler alıyor, rütbelerimiz düşürülüyor ya da... işimize son veriliyordu ki bizim için fesih, yok olmak demekti. Gittin. Son. Oyun bitti. Sadece bir parmak şıklatmaya bakardı.

Broşürde bu kısım yoktu. Hayır, ciddiydim. Bu işe ilk kaydolduğumda broşürler vardı, sanki aşk melekliğini varoluştaki en iyi meslekmiş gibi gösteren pembe renkli yazılarla dolu

broşürler. Şeytan ayrıntıdaydı. "Aşk Meleği Olun: Sevgiyi, Seksi ve Arzuyu Yayın!" Romantizme ve bu bayat slogana kapılmak yerine, bunu yaşamdan sonraki mesleğim olarak seçmeden önce, broşürün hepsini gerçekten okumalıydım.

Ne? O zamanlar öbür dünyada sıfır yaşındaydım. Ayrıca etrafımdaki diğer pembe saçlı, kızıl kanatlı insanları düşünürsek, buna kanan tek kişi de ben değildim. Tabii ki burada bile hepimiz hâlâ cisimsizdik, yani bu açıdan bir değişiklik yoktu. Tek fark, birbirimizi gerçekten duyabiliyor ve konuşabiliyor olmamızdı. Diğer aşk meleklerini görebildiğim tek zaman buydu. Sürpriz, sürpriz, aslında bizden çok fazla yoktu. Kaç diyara hizmet etmemiz gerektiğini düşünürsek, çalışırken başka bir aşk meleğini görmek çok, çok, çok nadirdi. Yani evet, Cupidville'e çekilmek korkutucu olduğu kadar, aynı zamanda harikaydı çünkü burada diğer aşk meleklerini görüp konuşabiliyordum. Sanki, herkesi bir şekilde tanıdığınız ancak ne hakkında konuşacağınıza dair hiçbir fikrinizin olmadığı bir lise toplantısı gibiydi.

Odada, üst rütbe aşk meleklerinin camın arkasında oturduğu ve etrafta koşuşturarak ekstra meşgul göründüğü devasa bir resepsiyon alanı vardı. Arada bir, sırası gelen aşk meleğini duyurmak için duvarda çok büyük, sihirli bir sayı yanardı. Ekranda XLLL yazıyordu. Sayılar sırayla gitmiyordu. Sistem garipti, bilinmeyen bir şekilde işliyordu.

Hemen sağımda yirmili yaşlarında erkek bir aşk meleği vardı. Sanırım aynı yaşlardaydık. Yansımamı göremesem de yirmi ile otuz arasında bir yerlerde göründüğümü tahmin ediyordum. Bunu düşünmemin tek nedeni, buraya en son çekildiğimde bir aşk meleğinin bana "cehennem kadar ateşli ve olgun" diye seslenmesiydi. Daha sonra işine son verildiğine emindim ama iltifat güzeldi. Ayrıca yirmi ile otuz arasının "olgun" için olası bir yaş aralığı olduğundan da oldukça

emindim, bir panter* olmadığım sürece. Ayrıca dürüst olalım, kim panter olmak istemezdi ki?

Her neyse, yanımda oturan aşk meleği adam, aptal aşk meleği sloganıyla kocaman bir posterin asılı olduğu duvara bakıyordu. Alçak sesle mırıldandığını duydum. "Tam da dumanı tüten bir bok yığını gibi yani," dedi.

Ona anında kanım ısınmıştı. Kişisel alanına daha fazla girebilmek için eğildim. "Evet, değil mi? O oklar ve kalplerle her şeyin çok eğlenceli olduğuna inandırarak seni kandırmaya çalışıyorlar. Gerçekteyse, aşk ve seksi izlemek cidden berbat olmaya başlıyor."

Bana bakıp başını salladı. "Hiç sorma, beni iyi kandırdılar," dedi şimdiye kadar duyduğum en komik aksanla. "Üstüm beni kuru göle bir çuval buz satarmış gibi sattı. Anında tüketildim."

"Seni nasıl aldılar?" diye sordum. Biriyle konuşabiliyor olmak çok güzeldi. Hatta neredeyse, başını belaya sokacak olmaya bile değerdi. En son buraya çekilmemden beri yıllar geçmişti. Ne kadar zaman önce olduğunu bile hatırlayamıyordum. "Ben tüm diyarlardaki en romantik iş olacağına ikna olmuştum. İlk kaydolduğumda aşk için ölüyordum resmen," diye itiraf ettim. "Başlamak için sabırsızlanıyordum."

Siyah kaşlarını havaya kaldırdı. Nedense, kaşlarımız saçlarımız gibi pembe değildi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca kaşlarımın veya gözlerimin ne renk olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Aşk meleği problemleri işte.

"Bana seksi istediğim kadar yayabileceğimi söylediler. Bu olaya katılamamanın kendi başına bir tür işkence olacağını fark etmemiştim. Bak, ben erkeksi bir adamım, anlıyor musun? Bu bakir boku için biçilmiş kaftan değilim. Ayrıca hayaletler cidden sıkıcı. Suratsız orospu çocukları."

---

* Argoda genç erkekleri peşinden koşturan orta yaşlı kadınlar için kullanılan bir tabir. -e.n.

Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. "Anlıyorum, dostum. İnan bana, anlıyorum."

Bir aşk meleği olmanın ne kadar büyük bir acı olduğu konusunda küfürler mırıldanarak başını salladı. Dostum, bu çocuk çok güzeldi. Tatlı dudakları, kalın kıvrık kirpikleri ve uğruna ölünecek elmacık kemikleri vardı. Pembe saçları da bronzluğunu oldukça güzel ortaya koyuyordu. Keşke ben de bronz olsaydım. Cildim çok solgundu, hayalet solgunluğu gibiydi.

Duvarda bir sonraki sayı yanıp söndüğünde ikimiz de yukarı baktık. Başka bir aşk meleği olan yaşlı bir kadın, sayıyı gördü ve iç çekti. Tamamen suçlu görüntüsüyle resepsiyon alanına doğru uçmaya başladı. Buraya çekilmesine neden olabilecek ne yaptığını merak ettim. Başı belaya giremeyecek kadar tatlı görünüyordu. Sanki bir yerlerde kurabiye pişiriyor ya da kimsenin giymeyeceği çirkin çoraplar örüyor olmalıydı.

"Bir keresinde şehrimde Aşk Grevi yapmıştım," dedim yeni aşk meleği arkadaşıma. "Bir ay boyunca hiç sevgi vermedim, bunun için buraya çekilmiştim. Ceza olarak, koca on yıl boyunca sevgi kotamı üçe katlamışlardı," dedim anıyı hatırlayıp başımı sallayarak. "On yıl! Cezam bittiğinde, ok atmaktan o kadar bıkmıştım ki yapabilseydim onların birini doğruca kendime saplardım." Denemiştim ama işe yaramamıştı. Tüm güçlerimi kendimde denemiştim. Eminim ki buradaki tüm aşk melekleri denemişti. Güçlerimiz kendi üstümüzde işe yaramıyordu.

Anlattıklarım karşısında ürpermişti çünkü fazla sevgi dağıtmanın ne kadar çabuk karmaşıklaşabileceğini biliyordu. "Lanet olası sevgi kotalarını kıllı kıçlarına sokabilirler," dediğinde yüksek sesle kahkaha atmama sebep olmuştu. Amirlerden biri bana ters ters baktı. Evet, anlaşılan aşk kızlarının sessiz ve ağırbaşlı olmasından hoşlanıyorlardı.

"Bir keresinde ceza olarak trol diyarına gönderilmiştim."

Nefesim kesilerek dönüp tekrar ona baktım. "Hayır!"

Güzel yüzünü buruşturarak başını salladı. "Evet. Kimseye şehvet vermiyordum, anlıyor musun? Kendi kendime grev yapıyordum, anlatabildim mi? Eğer ben alamazsam, başka kimse de alamazdı. Üstlerim fark edince, beni bir yıllığına trol diyarına gönderdiler. O gulyabaniler hayatımda gördüğüm en çirkin heriflerdi. Onlara şehvet yaymak zorundaydım. İnan bana, sevişme anlayışları hiç hoş değil. Ayrıca, sonrasında yumurtlarlar. Aylar sonrasını kastetmiyorum, *hemen sonrasını* kastediyorum. Seks sularıyla kaplı ve buharlı." Ürperme sırası bendeydi. On yıl yaşadığım Aşk Fazlalığı'nın yanında bu çok hafif kalıyordu.

"Bu aşk meleği amirleri sadist."

"Bu sefer buraya gelmek için ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Savunmaya geçer gibi konuşmuştum. "Neredeyse hiçbir şey," diye düzelttim. "Neredeyse bir şey yapıyordum, belki. Gerçi, başlama şansım bile olmadı. *Belki* doğru dürüst Sevgi dağıtmıyor da olabilirim. Tanrım, bugünlerde çok alınganlar."

"Evet. Yeni yönetim gelmiş diye duydum."

"Kahretsin."

Başını salladı. "Kesinlikle."

Ona neden burada olduğunu soramadan ekranda Romen rakamım ML'nin belirdiğini gördüm. "Kahretsin," dedim tekrar. "Bu benim."

"İyi şanslar, Aşk Meleği Bin Elli," dedi başını sallayarak.

DCCXX harflerinin olduğu bileğine baktım. "Sana da Yedi Yüz Yirmi." Yumruk tokuşturmak isterdim ama gerçek bedenlerimiz olmadığı için bu çabucak garip bir hâl alırdı. Onun yerine, acı bir aşk tanrısı dayanışmasıyla yumruğumu kaldırdım. "Kendin ol."

"Evet. Biliyor musun, işte böyle."

Resepsiyona doğru süzülerek ilerledim. Camın önünde durduğumda, üstün bir aşk meleği bana baktı. Pembe saçları dondurma külahını andıran bir şekilde toplanmıştı.

"Aşk Meleği Bin Elli mi?"

Başımı sallayıp kolumu gösterdim. "Evet, bu benim."

Bazı kâğıtlara bakıp parmağını bir yazı sütununun üzerinde gezdirdi. "Aşk Meleği Bin Elli, kırk üç numaralı odaya rapor ver. Bir numaralı kapıdan gir, koridordan sola doğru ilerle. Numaraları takip et. Sevgi dolu hizmetin için teşekkürler. Aşk meleği olarak iyi günler."

Her şeyi sıfır ifadeyle ve tamamen monoton bir şekilde söylemişti, bu yüzden doğal olarak bir kıkırdama patlattım. Bana hançer gibi keskin bir bakış attı. "Özür dilerim," diye fısıldadım, ağzımı kapatma hareketini taklit ederek.

Hızla dönüp üzerinde bir yazan kapıyı buldum, içeri girerek koridorda ilerledim. Her şey bembeyazdı. Tıpkı meleğin dediği gibi numaralandırılmış kapılar vardı. Kapılar kalp şeklindeydi, belki aşk meleği olduğumuzu unutmuşuzdur diye. Buradaki propaganda hiç bitmiyordu.

Sonunda kırk üç numaralı kapıya ulaştım. Geldiğimi duyurduğumda, birisi içeri girmem için seslendi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Bana küfretmiş ya da mükemmel çikolatalı kurabiye tarifindeki bir malzemeyi okumuş da olabilirdi. Her iki şekilde de bilemezdim. Şimdi gerçekten keşke elle tutulur bir dilim olsaydı ve çikolatalı kurabiye yiyebilseydim dedim. O kurabiyeler çok lezzetli görünüyorlardı.

İçeride küçük bir ofis vardı. Odadaki masanın arkasında üstün bir aşk meleği oturuyordu. Orta yaşlıydı, içeri girmemi izlerken kanatlarını sıkıca sırtına bastırmıştı. Masanın üzerinde kâğıt yığınları ve ortasından kum damlayan bir kum saati vardı. Kum parçaları tabii ki kalp şeklindeydi. Propaganda, hatırladınız mı? Burası Cupidville'di.

"Lütfen oturun."

Oturdum ama vücudum hâlâ hayalet gibi olduğu için tam olarak oturmuş sayılmazdım. Sadece sandalyenin üzerinde duruyormuşum gibi görünmeyi başarıyordum. O bunu çok daha kolay yapıyordu. Gerçi, o bir amir olduğu için bedeni benimkinden daha fizikseldi, bu da masasındaki kâğıtlara dokunmasını sağlıyordu. Çok kıskanmıştım. Acaba çikolatalı kurabiyeye dokunabiliyor muydu? Bir dakika, çikolatalı kurabiye yiyebilir miydi?

"Aşk Meleği Bin Elli," dedi düşüncelerimi bölerek. Üzerinde numaramın yazılı olduğu bir dosya klasörünü eline alıp karıştırmaya başladı. "İnsan diyarı. Elli altı yıldır hizmette."

"Bu benim," dedim parlak bir şekilde. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirmiştim çünkü süper dostça davranırsam bana çok kızamazdı, değil mi?

Bana bakıp kaşlarını çattı. Tamam, belki de çok geniş gülümsememle süper dostluktan yarı deliliğe geçmiştim. Gülümsememi biraz azalttım.

"Geçmişte beş kez disiplin cezası almışsınız. Bu altıncı ziyaretiniz," dedi dosyadan bana bakarak.

"Bu oldukça iyi, değil mi? Ortalama on yılda bir demek," diye belirttim hâlâ gülümseyerek.

"Bu senin için eğlenceli mi?"

Yüzümdeki gülümsemeyi sildim. "Hayır, hayır. Kesinlikle değil, efendim."

"Hmm. Peki... günahlarına rağmen, görevlerinde bir şekilde başarılı oluyorsun," dedi beni şaşırtarak. "Kayda değer bir şey değil ama iyi bir aşk meleğisin."

Ben mi iyiydim? Eğer benim iyi olduğumu düşünüyorsa, gerçek beceriksizlerin kim olduğunu merak etmiştim.

"Yine de kasıtlı olarak işlediğin suçların sayısını göz önünde bulundurarak, seni başka bir diyara taşımaya karar verdik."

Nefesim kesilerek gözlerim açıldı. Kendimi durduramadan, "Beni trollerin yanına göndermeyin!" diye ağzımdan kaçırdım. "Onların dumanı tüten seks yumurtalarını görmek istemiyorum!"

Dosyamı incelemeye ara verdi. "Kim troller hakkında bir şey söyledi ki?" diye sordu bıkkınlıkla.

Boğazımı temizleyerek kendimi tekrar oturmaya zorladım. Ne zaman koltuktan fırlamıştım ki? Soğukkanlı davranma konusunda berbattım. "Özür dilerim. Hiç kimse. Yani, onlar hakkında duyduklarım oldu. Troller yani. Bazen ceza olarak kullanılıyorlar, değil mi? Tabii siz trol demediniz. Umarım gelecekte trol demezsiniz çünkü trol diyarına gitmek istemiyorum. Bunu söylemeyecektiniz, değil mi? Trol diyarına gitmektense bir kez daha fazla sevgi dağıtma cezası alırım. Tanrım, size fikir veriyorum, değil mi? Şimdi çenemi kapatacağım."

Sonunda geveze çenemi kapatabilmiştim. Bu kadar uzun sürmesi utanç vericiydi.

Amir boğazını temizledi. "Bitti mi?"

Deli bir kadın gibi başımı salladım, daha fazla kelime kusma korkusuyla ağzımı tekrar açacak kadar kendime güvenemiyordum.

Bir süre daha bana baktı, sanki gerçekten çenemi kapalı tutacağımdan emin olmak ister gibiydi. Çok geçmeden kâğıtlarımı dosyamın içine geri koyarak masanın üzerine bıraktı ve ellerini resmî bir tavırla dosyanın üzerinde kavuşturdu. O kadar gergindim ki olduğum yerde donup kalmıştım.

Sonunda, "Peri diyarına gönderiliyorsun," dedi.

Ona birkaç kez gözlerimi kırpıştım. Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Biraz daha gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim, ne?"

"Peri. Peri. Diyarı," dedi yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi. "Artık insanlara hizmet etmeyeceksin."

"Peri... ama... yani, bu bir terfi değil mi? Birçok aşk meleği peri diyarına transfer olmak ister, değil mi?" diye sordum, gerginliğim ağzımı tekrar kontrol altına almıştı. "Nedenini bilmiyorum. İnsanlar gayet iyi. Peri diyarına gitmek istemediğimi söylemiyorum. Peri diyarı harika. Gerçekten harika. Peri diyarı hakkında süper şeyler duydum. Trol diyarından çok daha iyi. Peri diyarına gitmeyi çok isterdim. Disiplin cezası alacağımı sanıyordum. Ya da belki sonlandırılacağımı? Bunu istediğimden değil! Puf olup gitmek istemiyorum. Ya da en azından, bir puf olduğunu duydum. Sanki pembe bir bulutun içinde kaybolup, varlığımız sona eriyormuş gibi. Fesih gösterisi istediğimden değil. İstemiyorum. Bana puf yapmayacaksınız, değil mi? Hayır, yapmayacaksınız çünkü beni peri diyarına gönderiyorsunuz. Vay canına. Peri. Başım belada değil mi?"

Tanrım. Kendime engel olamıyordum.

Benimle işi tamamen bitmiş gibi görünüyordu. Masasında "Onu Benden Uzak Tutun" yazan sihirli bir düğme olsaydı, ona basardı. Benimle tekrar konuşmaya tenezzül edecek kadar kendini toparlayana dek, birkaç dakika boyunca birbirimize bakarak garip bir sessizlik içinde oturduk.

"Aşk Meleği Bin Elli. Bu vesileyle peri diyarına transfer oldun. Sakın çuvallama, yoksa bir sonraki disiplin toplantısında işine son verilmek üzere sıraya girebilirsin. Evet, 'puf' olursun," dedi hafifçe öne eğilerek. Bu hareketi arkama yaslanmama neden olmuştu.

Eğer bir kalbim olsaydı, takılıp göğsümün içine düşerdi. "Ah, anladım, efendim. Benden yana sorun yok. Kanatlarınız üzerine bahse girebilirsiniz. Etrafa aşk ve şehvet yaymakla o kadar meşgul olacağım ki başım belaya girmeyecek. Onları

hemen seks ve aşka alıştıracağım. Tamamen anladım, efendim. Bana güvenebilirsiniz. Puflamaya hiç gerek yok."

Bana başını sallayıp iç geçirdi. Sonra üzerinde "Peri" yazan bir düğmeye bastı. Bir anda aşk meleği ofisinden çekilip peri diyarına atıldım.

BÖLÜM ÜÇ

Eh, kesinlikle artık Dünya'da değildim.

Cisimsiz benliğim peri diyarına fırladığı an ilk düşüncem bu olmuştu. Aslında, havada asılı duruyordum, gökyüzünün tam ortasındaydım. Üstümde, altımda, her yanımda bulutlar vardı. Güneş tam tepedeydi, Dünya'dakinden daha pembe bir parıltısı vardı. Peki, en büyük fark ne miydi? Burası yüzen adalardan oluşuyordu. Evet. Yüzen. Adalar. İnanın bana, kulağa geldiğinden daha garip ve daha güzeldi. Üstelik onlardan *yüzlerce* vardı. Bazıları diğerinden bir taş atımı kadar uzaktaydı. Bazılarının arasındaysa binlerce metre mesafe vardı. Bazıları yukarıdaydı, bazıları aşağıdaydı, bazıları kocamandı, bazıları küçücüktü.

Manzarayı içime çektim. Peri diyarı. Kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Önceki hayatımda insan olduğuma oldukça emindim, tabii bu sadece bir tahmindi. Ne var ki insanlara karşı genel bir bağ hissetmemiştim. Burada olmaksa beni bir tür huşuyla dolduruyordu. Havada, olgunlaşmış olduğunu bildiğim büyüyü neredeyse *hissedebiliyordum.*

Periler tüm diyarlardaki sihir gücü en yüksek varlıklardı. Onların diyarı, en büyüklerinden biriydi. Çoğu aşk meleğinin burada iş bulmak istemesinin bir nedeni vardı. Perilerin acayip olduğu söylenirdi. En acayip insanlardan bile daha aca-

yiplerdi. Perilerde diğer diyarlarda olduğu gibi çekingenlik yoktu. Bu yüzden aşk meleklerinin buraya girip biraz arzu yayması eğlenceliydi, periler hemen hemen her şeye açıktı. Çoğu diyarın aksine, burada bir sürü farklı tür vardı, bu da işlerin monotonluğunu yok ediyordu.

Neden buraya yollandığımı bilmiyordum ama aşırı heyecanlıydım.

Başka adalara uçup etrafa bakınmaya karar verdim. Çok fazla ada vardı, bir süre keşif yapmak istiyordum. Önce en alçak adalara yönelerek gökyüzünü taradım. Üzerinde uçtuğum bir ada tamamen sudan oluşuyordu. Hiç kara parçası yoktu. Gökyüzünde asılı duran bir elmasa benziyordu, etrafta su sıçratan deniz insanları gördüğüme emindim.

Ayrıca hiç bitmeyen bir patlamanın içinde sıkışıp kalmış gibi görünen devasa yanardağlı bir ada gördüm. Lavlar yanlardan gökyüzüne damlıyor, Tanrı bilir nerelere kadar iniyordu. Adaların çoğu şehirlerden oluşuyordu. Bazılarında mütevazı görünümlü kulübeler, bazılarındaysa geniş konaklarla şehir meydanları vardı. Hepsini yukarıdan izleyerek yönümü bulmaya çalıştım.

Özellikle hiçbir adaya yaklaşmadan uzun bir süre uçtum, yoğun nüfuslu bölgelerden ayrı küçük bir ada bulana kadar devam ettim. Aslında, neredeyse el değmemiş görünüyordu, yoğunlukla ormanlıktı. Daha yakından bakmam gereken yerin burası olduğuna karar verdim, neden buraya çekildiğimi bilmiyordum. Belki de çok yeşil ve sakin göründüğü, geldiğim insan şehrinden çok farklı olduğu içindi. Ya da belki de aşk meleği toplantısından alındıktan sonra kendimi eskisinden milyonlarca kat, daha yalnız hissettiğim içindi.

Ne zaman çekilsem böyle olurdu. Oradayken, disiplin cezası almadığım zamanlar güzeldi çünkü başkalarıyla konuşabiliyordum. Ne yazık ki bu yeterince uzun sürmüyordu. Son-

rasında tekrar kendimden başka kimsem olmadan bilmem kaç yıllığına dışarı atılıyordum. Yaptığım o kısa ziyaret kendimi gerçek hissetmemi sağlamış olsa da tekrar tüm etkileşimden kopmak çok acı vericiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım olurdu.

Bu yüzden kendi yalnız depresyonum beni, en az benim kadar yalnız görünen adaya çekmişti. Ağaçların arasından süzülüp çimlerin üzerine indikten sonra adanın kenarından aşağı baktım. Eğer gerçek olsam ve bir adım daha atacak olsaydım, kenardan aşağı düşerdim. Ne kadar düşerdim acaba diye merak ettim. Aşağıda leylak rengi bir gökyüzü ve kabarık bulutlardan başka bir şey göremiyordum.

Tanrım, burası çok güzeldi.

Tanrım, çok yalnızdım.

Eğer gözyaşı üretebilseydim, ağlardım.

Hâlâ gökyüzüne bakarken, arkamda bir ses duyarak dönüp baktım.

Ormanda, ağaçların arasından süzülen benekli güneş ışığının altında, gömleksiz bir erkek tanrısı duruyordu. Ya da peri. Her neyse işte.

"Sevgili Tanrıça ve seksi olan her şey adına," dedim kısık bir sesle.

Gömleksiz ve *kocamandı*. Demek istediğim, benden en az otuz santim uzundu. Bir vücutta var olduğunu bile bilmediğim kadar kaslıydı. Pazıları kafamdan daha büyüktü ve şaka yapmıyordum. Bana doğru yürürken, kollarında bir yığın odun taşıyordu. Durdu, odunları ormanın zeminindeki bir yığının üzerine bıraktı. Ardından başını kaldırıp *direkt* bana baktı.

İleriye doğru yürüdü. Yırtıcı bir hayvan gibiydi, sanki beni yemeye geliyordu. Bir yanım, *evet, hadi yapalım* derken, diğer yanım, *bekle, beni nasıl görebiliyor*, diyordu. Çoğunlukla, ona bir ağaç gibi tırmanmaya hazır tarafım ağır basıyordu çünkü bu adam her türlü seksiydi.

İlerlemeye devam etti. Tam beni nasıl görebildiğini soracağım sırada içimden geçip gitti. Evet. Moral bozucuydu. Bana bakmıyordu. Gökyüzüne bakıyordu, elbette. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi.

Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı düşünmek bile istemiyordum.

Onu daha yakından incelemek için arkamı döndüm. Sırtına, geniş omuzlarına, güçlü kollarına, nasırlı ellerine ve... kuyruğuna baktım. Evet, beni gördüğüne sevinmemişti. Pantolonundan dışarı fırlayan bir kuyruk vardı. Yine de seksi bir kuyruktu. Bir aslanınki gibiydi. *Miyav.*

Onu daha yakından incelemek için etrafında döndüm. Alnı terden sırılsıklamdı, sanki bütün gün çok çalışmış gibiydi. Kulaklarının üzerinden sarkan gür kahverengi saçlara, gözbebeklerini göremediğim kadar siyah gözlere sahipti. Güçlü bir çenesi, gür sakalı ve kalın, düşük bir kaş çizgisi vardı. Adamdan alfa erkekliği fışkırıyor, ben de buna kapılmak istiyordum. Kuyruğuyla sivri peri kulakları olmasaydı, insana benzeyebilirdi. Kuyruğu bacaklarının arkasından aşağı doğru iniyor, tembelce sağa sola sallanıyordu. Alt kısmında kafasındaki saçlarla uyumlu bir tutam tüy vardı. Bu da seksiliğini artırıyordu.

"Her türlü güçlü ve yeteneklisin, değil mi?" diye sordum. "Beni bütün gün korumana izin verirdim, hem de her gün, koca oğlan," dedim yüzüne yaklaşarak. İri ve korkutucu olsa da ufku izlerken gözlerinde bir şey vardı, içimde bir şeylerin sıkışmasına neden olan üzgün bir bakış.

Kanatlarımı kullanarak havada asılı kaldım, böylece yüzlerimiz birbirine birkaç santim yaklaşmış oldu. Eğer doğru açıyla havada asılı kalırsam, sanki bana tekrar bakıyormuş gibi oluyordu. Ellerimi dikkatlice yüzünün iki yanında gezdirdim, keşke onu hissedebilseydim. Çok yalnızdım. Bu be-

nim için bile yeni bir dibe vuruştu. Genelde insanların yüzüne dokunarak dolaşmazdım. Belki de gözlerindeki hüzünlü bakış, bana bunu yaptırıyordu. Belki de onunla garip bir yakınlık hissediyordum. Ya da belki de gerçekten gördüğüm en seksi şey olduğu içindi.

"Tüm diyarlarda birini öpebilseydim, ilk seni öperdim," diye fısıldadım onu hâlâ sahte bir şekilde tutarken.

Keşke bir kez olsun duyulabilseydim. Keşke bir kez olsun hissedebilseydim. Ne yazık, tabii ki hissedemiyordum.

Ellerimi bırakarak üzgünce iç çektim. "Sorun yok, Bay İlk. Bu senin hatan değil."

Arkamızdan bir ses geldi. Dönüp bakınca iki adamın daha bu tarafa doğru yürüdüğünü gördüm. Hah. Bu orman adasının ıssız olması buraya kadarmış. Bay İlk'in yüzündeki üzgün, savunmasız ifade kayboldu, yerine sertleşmiş, boş bir ifade yerleşti. "Yığın tam şurada," dedi başını istiflediği odunların olduğu yöne doğru sallayarak.

Diğer iki adama doğru süzüldüğümde onların da kuyrukları olduğunu fark ettim. "Güzel Tanrıça... siz de çok yakışıklısınız," dedim. Öylelerdi. Sanki Seksi Erkek Adası'na inmişim gibiydi, nüfus: Üç.

Sarı saçlı olana doğru uçtum. "Merhaba. İkinci öpücüğüm kesinlikle sen olurdun," dedim, o tahta parçalarını toplamaya başlarken. Yumuşak kahverengi gözleri vardı. Çok yakışıklı olmasının yanı sıra, ona bakmak neredeyse zordu. Ayrıca nazik görünüyordu, sanki zor bir günün ardından ayaklarımı ovacak ya da ona sarılmama izin verecekmiş gibiydi.

Omzumun üzerinden diğerine baktım. Siyah saçları, soluk teni, çarpıcı mavi gözleri, ateşli ve onu daha da karşı konulmaz kılan kibirli bir havası vardı. "Merak etme, üçüncüde seni öpeceğim," dedim ona.

Üç adam odunları toplayıp ormanın içinde benden uzaklaştılar. Onlar giderken iç çektim. Artık gitmem gerekiyordu. İşe başlamak için muhtemelen şehrin kalabalık adalarından birine gitmeliydim. Tekrar çekilmek ve kaytarmakla suçlanmak istemiyordum. Üstlerimin kıçıma tekmeyi basacağından hiç şüphem yoktu.

Seksi adamlara özlemle bakıp havalandım. Güneş ışığı çoktan solmaya başlamıştı, yani yakında gece olacaktı. Eğer bir aşk meleği için çıtırdama saati diye bir şey varsa, o da geceydi. Hangi diyarda olursa olsun, şehvet ve aşk o zaman yükselirdi. Gecenin karanlığında, insanların endişelerini bir kenara bırakıp işin özüne inmelerini ya da kıyafetlerini çıkararak, doğdukları andaki çıplaklığa bürünmelerini sağlayan bir şey vardı.

Etrafta uçup yüksek adalara doğru gidiyordum, ta ki onu görene kadar... Devasa bir adaydı, bu şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Taş sokaklar, cilalı taş binalardan oluşan kocaman, ışıltılı bir şehirle tamamlanmıştı. Adanın hemen yanındaki nehir, sis ve gökkuşağı saçarak akıyordu. Arkasında yeşil bahçeler, bir tepenin üzerinde de dev bir kale vardı. Kulelerle etrafını çevreleyen kalın, parlak duvar gözüme çarptı.

Diyarın tam kalbindeydim. Peri sarayını bulmuştum.

BÖLÜM DÖRT

Öğrendiğime göre krallık adasındaki şehrin adı Highvale'di. İnsanlarıysa güzel, korkunç ve düpedüz çılgındı.

Neredeyse iki hafta olmuştu. Şimdiden üşüdükleri için bir barı ateşe veren perilere, ağaçlardan çıplak sallanan ve söz konusu ağaçlarla... oldukça uygunsuz şeyler yapan dryadlara,* bir ip parçası için bir bogle** ile dövüşen bir cüceye, bir tavernayı çökertmek için bilerek altını kazan bir sidheeye*** ve sekse tanık olmuştum. Hem de çok fazla sekse.

Bulutlarda sevişen uçan periler, suda seks partileri, çatılarda çiftleşmeler... Demek istediğim, bu periler seksi gerçekten seviyordu. Seksten daha çok gördüğüm tek şey kavgaydı. Tartışmalar, yumruklaşmalar, dövüş eğitimleri, büyülü çatışmalar, hepsine bayılıyorlardı.

Saraya yaklaştıkça işler biraz daha sakinleşiyordu çünkü diyarı yöneten yüksek periler buradalardı. Tüm peri türleri korkunç oldukları kadar, birbirlerinden de farklılardı. Bazıları

---

* Dryad: Yunan mitolojisinde ormanlarda yaşayan ağaç perilerine verilen isim olup Yunanca "meşe ağacı" kelimesiyle ilişkilidir. -ç.n.

** Bogle: Devler dahil olmak üzere çeşitli folklorik yaratıklar için kullanılan Northumbrian ve İskoç terimidir. Kelime anlamı cindir. -ç.n.

*** Sidhe: Kelt mitolojisinde doğaüstü bir ırkın İrlandaca adıdır. İskoç Galcesinde daoine sith, periler veya elflerle karşılaştırılabilir. -ç.n.

daha çok insana benzerken, dryadlar gibi diğer türler, kabuğa benzeyen derileri ve saç yerine kullanılan sarmaşıklarıyla yüzde yüz perilerdi. Beni temkinli hissettirense sadece görünüşleri değildi. Açıkça belli olan gaddarlıkları ve sınırsız güçleriydi.

Yüksek periler tartışmasız en güçlü olanlardı. Diğer bazı periler gibi tek bir güç ipliğiyle sınırlı değillerdi. Örneğin asrailer* sadece içinde yaşadıkları su üzerinde güç sahibiydiler. Goblinlerin** süper gücü vardı. Elfler*** bir şeyler yetiştirmekte çok iyilerdi. Ancak yüksek periler birden fazla güç ipini çekebilir, çeşitli büyülü yakınlıklara sahip olabilirlerdi. Muhtemelen bu yüzden diyarı yönetiyorlardı.

Görünüşlerine gelince: Uzun boylulardı, insanlardan daha uzunlardı, her türlü pastel tonda ince, zarif vücutları vardı. Ancak kocaman yanardöner gözleri onlara vahşi bir görünüm veriyor, doğal zarafetlerini korkunç bir güzelliğe dönüştürüyordu. Diğer tüm peri türlerinin davranışlarından, isteksizce de olsa hepsinin yüksek perilere saygı duyduğu anlaşılıyordu. Kimse bir yüksek periyi geçemezdi. Sosyal hiyerarşi bu konuda çok açıktı.

Ayrıca krallığın Kral Beluar Silverlash ve oğlu Prens Elphar tarafından yönetildiğini de öğrenmiştim. Söylentilere göre, prens evlenmek üzereydi.

Henüz kaleye girmemiştim. Tüm farklı peri türlerini anlamaya, burada işlerin nasıl yürüdüğünü hissetmeye çalışmakla meşguldüm. Ayrıca rutinimden çıkmam da uzun sürmüştü.

---

* Asrai: İngiliz folkloru ve edebiyatında bir tür su perisidir. -ç.n.

** Goblin: Kötü ruhlu, huysuz, zararlı, tuhaf-çirkin vücutlu, cin ahalisinden bir hayalet türüdür, boyu bir cüceninkiyle bir insanınki arasında değişik uzunluklarda olabilir. -ç.n.

*** Elf: Cermen Mitolojisi'nde ve folklorunda yer alan doğaüstü varlıkların bir türüdür. -ç.n.

Aradan birkaç hafta geçtiğinden ve sihrimi bazı farklı türler üzerinde denediğimden beri kendimi toparladığımı hissediyordum. Prens Elphar'ın kimi eş olarak alacağını duyuracağı kraliyet balosu haberi geldiğinde, parlama zamanımın geldiğini biliyordum.

Görücü usulü evlilik mi? Bununla başa çıkabilirdim. Gördüğüm kadarıyla, nişanlıları âşık edebilirsem ya da en azından birbirlerinden hoşlanmalarını sağlayabilirsem sihrimi konuşturabilir ve çiftin birbirlerine mutlulukla yakınlaşmasını sağlayabilirdim. Birbirlerinden tamamen nefret etmedikleri sürece, bu çok zor olmamalıydı. Tek ihtiyacım, küçük bir çekim kıvılcımıydı, onu doğru yöne itebilirdim.

Ayrıca, kabul etmeliydim ki diyarın iyiliğinden sorumlu olmak kulağa hoş geliyordu. Diyardaki en ünlü çifte aşk meleği olmak tam da ihtiyacım olan türden bir amaçtı.

Kaleye vardığımda, gökyüzünden ilk gördüğümde düşündüğümden daha büyük olduğunu fark ettim. Opalden yapılmış gibi görünüyordu. İlk gördüğünüzde beyazdı ama güneş belli bir şekilde vurduğunda, farklı renklerde bir gökkuşağıyla parlıyordu. Sonuç olarak muhteşemdi. Buranın yeni evim olacağına karar vermiştim. Artık benim için şehirde gecekondu yoktu, hayır, efendim. Saray resmen benim yeni uğrak yerim olacaktı. Hatta opal duvarlar o kadar güzeldi ki keşke cebimde taşımak için bir parça koparabilseydim.

Belki de başka bir hayatta bir prensestim çünkü kapılardan içeri girer girmez, daha doğrusu süzülür süzülmez, lüksün beni çağırdığını hissediyordum. "Sen buraya aitsin, aşk meleği bin elli," dermiş gibiydi.

Kemerli tavanlar, silahlı muhafızlar, cilalı zeminler, koşuşturan hizmetkârlar ve her yerde asılı yaldızlı tablolar. Burası zenginliği haykırıyordu. Baktığım her yerde saksılardan

çıkan minik ağaçlar vardı. Duvarları kaplıyor, dalları tavana kadar uzanıyor, yaprakları koridorlara yayılıyordu. Onların canlı enerjisi, soğuk ve cansız mermerle keskin bir şekilde yan yana duruyordu.

Saray aynı zamanda bir etkinlik merkeziydi. Daha önce hiç sarayda bulunmamıştım. İçeri ilk girdiğimde her şey normalden daha yoğun görünüyordu.

Kısmen meraklı olduğum için ve kısmen de... tamam, meraklı olmam dışında başka bir neden yoktu. Hizmetçileri, dedikodu bulabileceğimi bildiğim tek yere kadar takip ettim. Küçük bir kulübe ya da geniş bir şato olması fark etmezdi, skandallarla söylentiler istiyorsanız, mutfağa giderdiniz. Herkes mutfakta konuşurdu. Bence bu yemeklerin suçuydu. İnsanlar oraya ağızlarını açmaya hazır bir vaziyette giriyorlardı.

Hizmetkârların koridorlarında baş döndürücü bir yolculuk yapmıştım. Duvarları geçip havadaki buhar ve dumanı görür görmez, başardığımı anladım. Sarayın mutfağı çoğu evden daha büyüktü, ayrıca her türden periyle doluydu. Sebzeleri doğruyor, tencereleri karıştırıyor, hamur yoğuruyor, ocakları yakıyor ve küfürler ya da talimatlar yağdırıyorlardı. Biraz rahatlayarak köşedeki bir tezgâhın üzerinde durup dinlemeye başladım.

"Yeşillikleri buharda pişirin dedim, boğun demedim!"

"O yamuk pastayı servis edersen, bu yaptığın son şey olur, aptal."

"Bakır tencerem nerede? Lanet bakır tenceremi kim çaldı?"

"O ateşin yanması lazım!"

"Sucu çocuk nereye gitti?"

"O tavuk kendi kendini yolmayacak!"

Tüm bu aksiyonu dinlemeyi ve izlemeyi seviyordum.

Yemekler de nefis görünüyordu. Kokusunu alamamam çok kötüydü. Ya da tadına bakamamam. Bu gerçekten moral bozucuydu.

Birkaç dakika sonra köşede toplanmış, fısıldaşan üç kızdan oluşan bir grup fark ettim. Mükemmeldi. Onlara doğru süzülerek kişisel alanlarına kadar girdim, böylece onları dinleyebilirdim. Görünüşlerine bakılırsa kızlar feeorindi. Feeorinlerin koyu yeşil derileri, kızıl saçları ve balık yüzgeçlerine benzeyen kanatları vardı. Gümüş eşyaları parlatmakla meşgullerdi.

"Bütün bu yaygara ne için anlamıyorum. Duyduğuma göre o kadar da güzel değilmiş."

Diğer feeorinlerden biri homurdandı. "Lütfen. Kıskanıyorsun çünkü iki ay önce prense eteğini rüşvet gibi sundun. O da senin adını bırak, yüzünü bile hatırlamıyor."

Kız cevap veremeden, üç numaralı feeorin yaklaşmakta olan kız kavgasını yatıştırmak için araya girdi. "Bence sonunda evlenecek olması iyi bir şey. Kral yaşlandı. Prensin evlenip, taç giyme törenini yapmasının zamanı geldi. Güzel olup olmaması kimin umurunda?"

"Ah, kız güzel. Güven bana. Prens bir boggart* ile evlenmez."

'Eteğini rüşvet olarak kullanan kız' üzerine alınmıştı. "Benim ikinci kuzenim bir boggart."

"O zaman ne kadar iğrenç olabileceklerini biliyorsun," diye karşı çıktı diğer kız.

Barışçıl olan tekrar araya girerek aralarında bir oyma bıçağı tuttu. Aralarında durması iyi bir şeydi. "Kesin sesinizi, ikiniz de. Nişan balosuna altı saat var ve daha gümüşleri, kristalleri bitirip Şef'e şarap konusunda yardım etmemiz ge-

* Boggart: İngiliz folklorunda tarla, bataklık gibi yerlerde yaşayan bir ev ruhu veya kötü niyetli bir genius loci (yani coğrafi olarak tanımlanmış bir ruh) olan bir yaratıktır. -ç.n.

rekiyor! Prensese kararmış gümüşle servis yaparsanız onun hakkında ne düşündüğünüzün bir önemi kalmaz çünkü prens kellelerinizi alır!"

Kızlar içlerinden homurdandı. Ne yazık ki dedikodu ve tartışmalar kesilmişti. Ah, neyse. En azından nişan balosunun ne zaman olduğunu biliyordum. Geliş tarihim daha mükemmel olamazdı. Şimdi tek yapmam gereken bu geceye kadar beklemek, Prens Elphar ile müstakbel prensesini bulmak ve sihrimi konuşturmaktı. Kolay olmalıydı, değil mi?

BÖLÜM BEŞ

Balo salonu sarayın geri kalanından bile daha zarifti. Avizelerden alevler damlıyor, bir peri topluluğu neşeli müzikler çalıyordu, tavanlar kemerli sarmaşıklarla kaplıydı. Baktığım her yerde her türden peri bir şeyler içiyor, dans ediyor, gülüyor ve eğleniyordu. Kadınların elbiseleri muhteşemdi, örümcek ağından örülmüş gibi görünen kumaşlardan yapılmıştı.

Tam orada, yükseltilmiş kürsüsünde, her şeye tepeden bakan Kral Beluar Silverlash duruyordu. Çok yaşlı görünüyordu. Lila renkli cildinde bir haritadan daha fazla çizgi vardı. Saçlarının bir zamanlar tenini tamamlayan bir renkte olduğunu tahmin ediyordum, ne var ki çoktan beyaza dönmüşlerdi. Geceliğe benzer bir şey giyiyordu, çok çirkindi ama çoğu evden daha pahalı olduğuna emindim. Adam krallığın en zengin perisiydi ve kendi partisinde pijama giyiyordu. Bunu sevmiştim.

Tahtında kaykıldığında, giysileri yukarı kalkmış; boğumlu, kemikli dizlerini bir anlığına görebilmiştim. Beklediğim bu değildi. Yani, kim krallığın en güçlü hükümdarında genu valgus* olduğunu hayal edebilirdi ki? Ne zaman koltuğunda

* Kişi ayakta dururken veya dizler tam öne bakarken birbirine değdirildiğinde bacaklarda içbükey bir şekil bozukluğuyla ayakların arasında normalden daha fazla mesafenin ortaya çıkması durumudur. –ç.n.

hareket ettiğini görsem, bir kez daha bakmaya çalışıyordum. Neden bilmiyordum ama dizlerine takılıp kalmaktan kendimi alamıyordum.

Kral ayaklarının dibindeki kürsüye otururken, "Tanrılarım, kapı tokmağı gibi gözüküyorlar," dedim kendi kendime. Kesinlikle kendi dizlerimin en iyi göründüğü dönemimdeydim. Şarabından bir yudum almak için öne uzandı. Kralın cübbesi sıyrıldığında dizlerini yeniden görebildim. "O tokmaklardan birini çevirip başka bir dünyaya kapı açabilirsin."

Kendimi ilerlemeye zorlamadan önce utanç verici bir süre dizlerine bakarak orada kaldım. Prensle nişanlısı hâlâ kendi partilerine gelmemişlerdi. Onları aramaya giderdim ama nerede olduklarını bilmiyordum. Ayrıca canım da istemiyordu. Çoğunlukla sebep şuydu ki aslında, partiyi ve kralın dizlerini izlerken eğleniyordum.

İçecek masasına ilerlemeye karar verdim çünkü sarhoş insanları izlemek komik oluyordu. Lanet olsun, bu periler kesinlikle şaraplarını içmeyi seviyorlardı. Bence eğlenmek DNA'larının bir parçası olmalıydı. Partilerde mükemmellerdi. Bu adada bir yerlerde her zaman bir parti vardı, zamanın önemi yoktu.

Saat gece yarısını vurduğunda, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Müzik durdu, dansçılar duvarlara geri döndü ve kalabalık şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı yüksek periyi ortaya çıkarmak için birbirinden uzaklaştı.

Pürüzsüz, lacivert saçlarının üzerinde duran altın halka onu ele veriyordu ama o tacı takmasaydı bile dik duruşundan, altından yapılmış gibi görünen kıyafetlerinden, en çok da havalı ve görkemli ifadesinden, onun kraliyet ailesinden olduğunu anlardım. Kolunda lavanta rengi teni ve saçlarıyla eşit derecede güzel bir yüksek peri vardı. Birlikte görkemli, mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı.

Bir yerden bir spikerin sesi duyuldu: "Karşınızda Veliaht Prens Elphar Silverlash ve nişanlısı Leydi Soora Wyndice."

Alkışlar balo salonunu doldururken prens, nişanlısını babasının yanına oturması için kürsüye götürdü. Yerlerine oturduklarında, parti müzik eşliğinde kaldığı yerden devam etti.

"Tamam," dedim kendi kendime. "Gösteri zamanı."

Düzinelerce dansçının arasından süzülerek kürsüye çıkıp kendimi Leydi Soora'nın koltuğunun kolçağına bıraktım. "İkiniz çok tatlı bir çiftsiniz," dedim ona. Soora'nın yüzü ifadesiz olsa da boynunda beliren telaşlı nabız atışından ve ellerinin kucağında hafifçe kıpırdanmasından gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Prens yanına eğilerek dudaklarını kulağına değdirdi. "Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim, hayatım?"

Mor tenli birinin kızarabileceğini bilmezdim ama leydi kızarmış, yanakları menekşe gibi çiçek açmıştı. "Evet, prensim."

Prens, leydinin saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden geriye taradı, yakışıklı yüzü gülümsüyordu. "Tekrar etmekte fayda var. Odadaki en güzel yaratık sensin."

Dişlerimin arasından ıslık çaldım. "Dostum, çok iyisin," dedim. "Çok naziksin. Benim yardımıma hiç ihtiyacınız yokmuş gibi görünüyor," diye itiraf ettim.

Güçlerimi kullanarak, birbirlerine duydukları çekimi hissettiğimde mutlu oldum. Odaklanırsam, bir mayıs direğindeki kurdeleler gibi etraflarında dans ettiğini ve diğerinin etrafını sardığını görebiliyordum. Evet, bu bir aşk meleği olayıydı. İnsanlar arasındaki romantik bağları hissedebiliyordum. Genelde kullanmıyordum çünkü kalabalıkta hisleri ayırt etmek zordu.

Gergin göründüğü için leydiye odaklanabileceğime karar verdim. Ona yaklaşarak bedensiz parmağımı kolunda gezdir-

dim. Flört Dokunuşu'mun büyüsü tenine işlerken gözlerini kırpıştırdı.

Utangaç ve endişeli tavrının kaybolduğunu, yerini nazlı bir sırıtışa bıraktığını gördüm. "Prensim, eminim bunu tüm kızlara söylüyorsunuzdur," dedi. "Zaten ününüz sizden önce geliyor."

Prensin dostça gülümsemesi yaramazlığa dönüşmüştü. "Öyle mi? Ne ünüm olabilir ki?"

"Sana Kalp Kıran Prens diyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu. "O zaman sanırım kalbine dokunurken daha dikkatli olmam gerekecek."

"Onu sana vereceğimi nereden çıkardın?" diye sordu leydi cilveyle, kaşları meydan okurcasına kalkıktı.

Hah. Zoru oynamakta bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?

Prensin gözleri parladı ve sesi insanı eriten bir fısıltıya dönüştü. "Ah, leydim. İnan bana, seni bir kez elime geçirdiğimde, onu almam için bana yalvaracaksın."

Harika uçan periler adına –yeni peri diyarı ifadeleri bulmayı deniyordum– bu adam çok iyiydi.

Leydi Soora yüzüne bir kızarıklık daha hücum ederken başını eğip güldüğünde, prens turu kazandığından memnun görünerek koltuğuna geri yerleşti.

Onlara omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse biraz daha meydan okuma bekliyordum," dedim. Partiyi izlemeye devam ettiler ama aralarında nem gibi yükselen cinsel gerilimi hissedebiliyordum. Neredeyse çok kolay olmuştu. Bunu başaracaktım. Sana kapak olsun, üstün aşk meleği! Benim için trol diyarı ya da sonlandırma pufu falan yoktu. Halledecektim.

Kral, prens ve Leydi Soora nihayet balo salonunu terk edip partiye son verdiklerinde, şafak sökmüştü. Duyduğuma göre düğün iki hafta sonra yapılacaktı. Nişanlısına odasına kadar

eşlik eden Prens Elphar'ı takip ettim. Onu içeri davet ettiğinde hiç şaşırmamıştım.

Ben içeri giremeden kapıyı kapattığında koridorda nöbet tutan muhafızların bilmiş bakışlarını yakaladım. Kapıdan süzülerek Prens Elphar ve Leydi Soora'nın çoktan dans etmekle meşgul oldukları odaya girdim... dilleriyle dans ediyorlardı. Birbirlerinin pastel renkli boğazlarında.

Oldukça tutkulu ve yoğundu, ben de izlemek için yatağa uzandım. Evet, evet. Röntgencilik, değil mi? Ne diyebilirdim ki? İzlemeyi seviyordum çünkü ateşliydi. Aynı zamanda izlemekten nefret ediyordum çünkü kıskanıyordum. Cezalandırılmaya aç biriydim.

Birkaç dakika sonra Leydi Soora başını çevirip prensi hafifçe göğsünden itti. İkisi de nefes nefese kalmıştı.

"Prensim," dedi yumuşak, melodik sesiyle. "Düğüne kadar beklemeliyiz."

"Neden?" diye sordu prens, kızın dirseklerini tutarak. "Evlilik sözleşmeleri imzalandı, artık yasal olarak evliyiz. Geriye kalan tek şey halka açık törenin şatafatı. Artık evli sayılırız, hayatım."

"Evet ama babam..."

"Baban kızına iyi bakılmasını istiyor. Prensesim ve bir gün kraliçem olarak senin her türlü istekle ihtiyacını karşılayacağım," diyerek kollarını kızın sırtının alt kısmına, sonra daha da aşağıya indirdi. "Tıpkı senin de benim her isteğimi ve ihtiyacımı karşılayacağını bildiğim gibi," diye ekledi boğuk bir sesle.

Leydi gülümsedi. Prens leydiyi yatağa doğru götürürken ağzı tekrar onunkini kaptı.

İtiraf etmeliydim ki ben zıplayan yatağın üzerinde otururken, seks prense çok yakışıyordu. Sekste tam bir profesyonel gibi görünüyordu. Yaptığı bazı hareketler kalp kırıklığı unva-

nını inandırıcı kılıyordu. Prensin bakir olmadığı açık olsa da Leydi Soora kesinlikle bakireydi. Prens içeri dalıp onu ikiye böldüğü an bunu anlayabilmiştim çünkü Leydi'nin iniltisi acı dolu bir çığlığa dönüşmüştü.

Çok geçmeden her şey bitmiş, prens odasına dönmek için giyinmişti. Leydi Soora ona iyi geceler dileyip yatağına sürünerek geri dönmüştü. Mor başı yastığa değer değmez uykuya dalarken yanında kaldım. Hizmetçilerin sabah kan lekeli çarşafları gördüklerinde ne diyeceklerini merak ediyordum. Periler seks konusunda ne kadar özgür olsalar da en azından soylular ve kraliyet mensuplarından beklenenler konusunda bazı çekinceler var gibi görünüyordu. Ne de olsa hepsi görünüşle ilgiliydi.

Prens nişanlısına kur yapmıştı, leydi tatmin olmuştu. Monarşinin geleceği parlak görünüyordu. Leydi Soora'nın yanındaki yatağa uzandığımda melankolik bir rahatlama içinde iç geçirdim. Uzun zamandır ilk kez, bir aşk hikâyesinin gidişatını izlemek konusunda iyimser hissediyordum.

BÖLÜM ALTI

"Evet! Ona haddini bildir!"

Soluma bakarak bağıran adama güldüm. O bir... şey, dürüst olmak gerekirse ne tür bir peri olduğundan tam olarak emin değildim. Kafası soğan görünümlü küçük bir trole benziyordu. Yüzünde saçından daha çok siğil vardı. Kraliyet turnuvasını izlemek için bir araya gelmiş yüzlerce periden sadece biriydi.

Şu anda, körelmiş uzun kılıçlar kullanan iki yarışmacı başa baş gidiyordu. *Biliyorum, biliyorum.* Cinsel imalar resmen içimden fışkırıyordu. Özellikle de turnuvayı izleyen, "Uzun kılıcını ona sapla!" diye bağıran seyirciler varken.

Sağıma, bu sefer kıkırdama krizimin sorumlusu olan dişi periye baktım. Turnuvaları izlemek çok eğlenceliydi.

Seyircilerin arasına süzüldüm, kalabalığın içinde ilerlerken oraya buraya Şehvet Nefesleri üfledim. Yarışmacı çiftlerin arenayı terk edişini izledim: Biri galip diğeri de kaybeden olarak.

Bazen sihirlerini kullanmalarına izin veriliyordu. Bu da dövüşü daha da heyecanlı hâle getiriyordu. Kraliyet ailesi nihayet gelene kadar kalabalığın arasında görünmez bir şekilde uçmaya devam ettim. Onlara doğru kanat çırptım, prensin yanındaki yerini alan müstakbel prenses için ben de tahtın kolundaki yerimi aldım.

Kaleye geleli bir hafta olmuştu ve her şey yolunda gidiyordu. Bu turnuva, düğün şenliklerinin bir parçası olarak düzenleniyordu, şüphesiz ki prensin tercihiydi. Hangi diyar olduğu önemli değildi, erkekler insanların birbirlerini pataklamasını izlemeyi seviyordu.

Leydi Soora kibar bir ilgiyle izliyordu, bir galip çıktığında alkışlıyor, bir mağlup biraz fazla kabaca dövüldüğünde yüzünü buruşturuyordu. Prens Elphar'sa canla başla bağırıyor, gök gürültüsünü taklit etmeye çalışır gibi el çırpıyor, seçtiği peri kaybettiğinde sinirli bir sarhoş gibi küfrediyordu. "Kanatlarını koparın!" diye bağırdı iki yüksek peri arasındaki korkunç bir maç sırasında.

"Kana susamış biri, değil mi?" dedim tünediğim yerden Leydi Soora'ya.

Arenaya her bağırdığında leydinin göz ucuyla ona baktığını fark ettim. Bu kadına hayran olmuştum. Neden prensle eşleştirildiği çok açıktı. Mükemmel bir prenses olacaktı. Her zaman kusursuz görünüyordu, sırtı düz bir duvardan daha dikti, kusursuz sofra adabına sahipti, konuşurken nazikti. Ayrıca, mutfak dedikodularından edindiğim bilgiye göre, babası zengindi. Düğüne sadece bir hafta kala, bu aşk meleği yüzyılın maçına hazırlanıyordu.

Evet, hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bundan kendime pay çıkarıyordum. Ne olmuş yani? Etrafta aksini bilecek başka aşk meleği yoktu. Hiç olmamıştı ki. Turnuvadan sonra Leydi Soora ve hizmetçileri büyük salonda akşam yemeği için hazırlanırken, onları saraya kadar takip ettim. Nişanlandıkları duyurulduğundan beri her gece olduğu gibi bu gece de başka bir parti olacaktı.

Bu gece, görünüşe göre bir oyun sergilenecekti. Neredeyse profesyonel bir izleyici olduğumdan turnuvalar, oyunlar ve müzikaller gibi şeylere gitmekte harikaydım. Bu benim ola-

yımdı. Ben de herkes gibi izleyebiliyordum, bu da kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

Leydi Soora giyindikten ve tek yapabildiğim benim olmayan ağızlara tıkıştırılan tüm lezzetli yiyeceklere özlemle bakmak olduğu, dayanılmaz derecede uzun bir akşam yemeği boyunca oturduktan sonra, nihayet oyun zamanı gelmişti.

Sadece bu geceki şenlikler için inşa edilen kraliyet locasında Leydi Soora'nın yanında oturmak yerine, her şeyi yakından ve kişisel olarak görebileceğim sahnenin önüne gittim. Aksiyonun tam içinde olmak istiyordum. Aktörün üst dudağındaki teri, çılgınca koşuşturan sahne görevlilerini, perdenin arkasında sinir krizi geçiren aktrisleri görmek istiyordum. Sahne dramının arkasındaki gizli dramı seviyordum.

Oyunda her şeyden biraz vardı. Romantizm, intikam, kavga, ölüm, kefaret. Sonunda, fiziksel olmayan ellerimi çırpmaya çalıştım ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte övgü çığlıkları attım.

"Bravo!" diye bağırdım iki erkeği kendisine âşık eden, sonra ikisini de başka bir kadın için terk eden rolünü oynayan oyuncuya.

Destansıydı.

Kraliyet locasına döndüğümde Leydi Soora çoktan gitmişti. Muhtemelen odasına geri döndüğünü bildiğimden, onun yerine Prens Elphar'ı takip etmeye karar verdim. Leydi Soora'yla birlikte olmadığı sürece onu takip etmemiştim çünkü sıkılmak istemiyordum. Sıkıntıdan kulaklarımı bıçaklamak istemeden önce kralın konsey odasında oturabilmem için çok fazla siyasi konuşma vardı..

Ancak şimdi prensi takip etmeye karar vermiştim çünkü muhtemelen bir parti sonrası partisine gidiyordu. Sarayday-ken öğrendiğim bir şey varsa, o da prensin her zaman bir parti sonrası için hazır olduğuydu. Prens Elphar büyük salonda

yürüdüğünde önündeki muhafızlar kalabalığın dağılmasını sağlıyordu.

Gittiği her yerde periler başlarını eğerek ona selam veriyordu. Bir yüksek peri dişisi prense gülümsedi, elbisesi o kadar dekolteydi ki göğüslerinin dışarı fırlayıp onu devirmesinden korkmuştum. Bunu fark eden tek kişi de ben değildim. Muhafız ve prens de onun gösterisini zevkle izlemişti.

"Pekâlâ, devam et, sürtük. Prens nişanlandı," diye tısladım kulağına.

Başım kaldırıp prensle göz göze geldiğinde daha da çok gülümsedi. Prens tek kelime etmeden yanından geçip gittiğinde rahat bir nefes aldım. Bu nişanla gerçekten büyük ikramiyeyi kazanmıştım. Nasıl bu kadar şanslı olduğumdan emin değildim.

Prens saraydaki kanadına çıkmıştı. Gülünç derecede süslüydü. Pelüş bir halı, içinde zıplayabileceğim bir şömine, kocaman bir yatakla oturma alanı ve bir balkondan bahsediyorduk. Yatağına doğru uçup üzerine çıktım, kollarımı açıp yumuşak örtüleri hissediyormuş gibi yaptım.

"Hayat bu, değil mi prens pantolonlu?"

Kıyafetlerini koyduğu odanın kapısından geçti, ardından sadece bol bir tunikle pantolon giyerek dışarı çıktı. Nedense, peri diyarının prensini ayakkabısız görmek başımı döndürmüştü. Kralın dizlerini görmek gibi bir şeydi.

Belki de kraliyet üyelerinin gözükmeyen vücut kısımları için beslediğim gizli bir hayranlığım falan vardı. Ayağa kalktı, ateşin yanındaki pelüş sandalyelerinden birine gidip otururak kendine bir bardak likör doldurduğunda ona katıldım. Kapısı çalınırken kadehi tek bir yudumda bitirdi.

"Girin," diye seslendi.

"Evet, girin," diye seslendim. "Vay canına. Kraliyet mensubu olmak çok eğlenceli," dedim ona. "Kapıyı açmana bile

gerek yok. Odanın öbür ucundan bağırıyorsun ve başka biri senin için açıyor."

Kristal içki sürahisine özlemle bakarak bir yudum almayı diledim. Eminim güzel ve yumuşak içimliydi. Muhafızın arkamdan kapıyı açıp kapattığını duydum. Prens ayağa kalkıp yanıma geldiğinde, arkamı döndüm ve koridordaki sürtüğün arkamda dikildiğini gördüm.

"Olamaz," diye tıslayarak ayağa fırladım.

Yanlarına doğru yürüdüm ama daha onlara ulaşamadan prens onu çoktan kapıya doğru itmiş, dilini boğazma sokmuştu.

"Hey!" diye bağırdım ona. "Kes şunu!"

Dikkatlerini çekmeye çalışmak için ellerimi birbirine vurdum, bu korkunç içgüdüyü şimdiye kadar kırmış olmalıydım çünkü ellerim birbirinin içinden geçiyordu. Keşke bir sprey şişem olsaydı da üzerlerine su sıkabilseydim. Yaşlı Bayan Bunson'ın kedileri birbirlerine girdiklerinde işe yaramıştı.

"Gelecek hafta düğünün var!" diye hatırlattım ona. "Nişanlına umutsuzca âşıksın."

Yanlarında durdum, ikisinden de kısaydım, bu yüzden kimin kimi daha önce yutabileceğini görmeye çalışır gibi çeneleri açılırken, gerçekten sadece onları izleyebiliyordum. Çok sinirlenmiştim. Kolumu yüzlerine doğru salladım ama hiçbir işe yaramamıştı. Böyle zamanlarda aşk meleği olmak gerçekten berbat bir şeydi. Cephaneliğimdeki tek şey şehveti daha da ateşlemeye yardımcı olacak şeylerdi. Şehveti söndürecek hiçbir şeyim yoktu. Bu adil değildi, zavallı Leydi Soora ne olacaktı? Evlilikleri ne olacaktı?

Prens şimdiden yataklara atlıyordu, üstelik henüz evli bile değillerdi, bu da ileride mutlu bir evlilik için umut yok demekti. Hele de sarayından bu kadar açık bir şekilde insan götürüyorsa ve Leydi Soora ile Aptal Aşk Meleği dışında tüm saray bunu biliyorsa.

"Tanrılarım, bu işten nefret ediyorum," dedim ellerimi kalçalarıma koyarak.

Prensin elbiseyi kızın vücudundan sıyırıp kapıya dayamasını, küçümseyerek izledim. Çok hızlıydı. Ayrıca, bana sorarsanız, bu sürtük çok fazla abartılı sesler çıkarıyordu. Gerçekten numara yapıyor gibi görünüyordu. Prens ya umursamıyor ya da fark etmiyordu. Dört dakika içinde işini bitirmişti. Pantolonunu bile çıkarmamıştı, sadece bağlarını çözmüştü.

Kadının içinden çıktıktan sonra pantolonunu tekrar sıktı ve kendine bir bardak daha likör doldurmak için koltuğuna geri döndü. Kadın elbisesini düzeltmeye çalışmakla meşguldü ama belli ki düzelemeyecek kadar mahvolmuştu.

Korsesini bir arada tutmaya çalışırken ona doğru, "Umutsuz vaka," dedim kendi kendime. "Buraya gelip prensle işi pişirmeden önce bunu düşünmeliydin. Belki bir dahaki sefere nişanlı bir adama gittiğinde yanında yedek kıyafet getirirsin."

Prens bir kadeh daha içip onun varlığını unutmuş gibiyken kadın bir ses çıkardığında ona döndü. Sanırım iç çekmiş olabilirdi çünkü az önce göğüsleri her yerinden fırlamış bir şekilde koridorda utanç yürüyüşü yapacağını fark etmişti. Onu hiç kıskanmıyordum.

Böyle düşünmeyebilirdiniz ama buradaki muhafızlar korkunç dedikoducuydu. Demek istediğim, kulağa inanılmaz gelse de hizmetçi kadınlardan bile daha kötülerdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, prens de pek çok ilginç kaynak sağlıyordu. Bu olay da bir örnekti.

"Neden hâlâ buradasın?" dedi Prens Elphar ona küçümseyerek. Kadın bembeyaz kesildiğinde ben bile onun için üzüldüm.

"Ben... ımm... prensim?"

"Çık dışarı," dedi çenesini eğerek. İkimizin de ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

"Ne göt herif ama," dedim kendi kendime.

Kadın çabucak toparlanıp topuğunun üzerinde dönerek kapıyı açtı. Kafamı uzatıp koridorda aceleyle ilerleyişini izledim, kolları harap elbisesini bir arada tutuyordu. Muhafızlar onun geri çekilişine gülüyordu.

Arkamı dönüp prense doğru yürüdüm. Elimi kadehine vurdum, kendisi için bir içki daha doldurmuştu. Elimin kadehine çarpıp elinden fırladığını ve duvara çarparak parçalandığını hayal ettim.

Tabii ki bu olmadı, onun yerine biraz utanç verici bir tıslama nöbeti geçirdim kendi kendime. "Sen bir ahmaksın," dedim suratına doğru yumruk atarak. "O da neydi öyle? Bunu bir daha yapma."

Ne yazık ki yapacağını ikimiz de biliyorduk. İçkisini içmeye devam ederken ona ters ters baktım, yatağına uzanıp bayılana kadar bakışlarım onu takip etti. Bir şey çok açıktı. Bu sandığım kadar kolay bir galibiyet değildi.

Lanet olsun.

BÖLÜM YEDİ

Düğün iki hafta önce gerçekleşmişti. Bir kraliyet düğününde olması gereken her şey vardı. Gösterişliydi. Gülünç derecede pahalıydı. Gelin büyüleyici görünüyordu, damat yakışıklıydı. Güzel çiftin şerefine o kadar çok kadeh kaldırılmıştı ki kral sonunda "devam etmek" istediği için konuşmayı kesmişti. Ben de onun duygularını paylaşmıştım.

Düğün gecelerinde evliliklerini tamamlamalarını izledim. Prenses Soora o gece mutlu ve sevilmiş hissederek uyudu. "Cehalet mutluluktur" sözündeki gibiydi. Onun durumunda bu tamamen doğruydu. Gerçeği öğrendiğinde bu bakışın yok olduğunu görmekten korkuyordum.

Prensin yaptığı patavatsızlıktan beri, gübreye üşüşen bir böcek gibi peşindeydim. Toplam on beş kadınla daha yatmıştı. *On beş*. On ve beş, sadece iki hafta içinde! Hiç bu kadar başarısız hissetmemiştim.

İşleri yoluna koymak için aklıma gelen her şeyi yapmıştım. Prenses Soora'yla birlikte olduğu her seferinde, görünmez parmak uçlarımın temastan kanayacağına emin olana kadar Flört Dokunuşları ile ona saldırdım. İkisine de dünyayı hamile bırakmaya yetecek kadar Şehvet Nefesi üfledim. Aşk Oklarına hiç girmeyeyim bile. Kaç tanesini serbest bıraktığımı unutmuştum.

Hiç fark etmiyordu. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz, tazı koklamaya başlıyor ve tavşanlar bacaklarını açıp onları yemesi için göbeklerini yukarı kaldırıyorlardı. Prensi yemekte izliyordum, her zamanki havalı, gösterişli kraliyet ailesi... Masanın aşağısındaki bir kadına baktığını gördüğümde, gece için meyvesini topladığını anlıyordum. Korumasına başını sallayarak haber veriyordu. Bu kadar dikkat etmeyi öğrenmemiş olsaydım, bu alışverişi asla fark etmezdim.

Yemek bittiğinde prensesini tatlı tatlı yanağından öpüp odasına çekildi. Belirlenen bir süre sonra muhafız, kadına prensin odasına kadar eşlik etti. İç çektim, kadın prensin yatak odasının kapısının ardında kaybolurken koridorda beklemeye başladım. Depresyondaydım. Bu diyarın farklı olmasını gerçekten istemiştim. En azından mükemmel bir aşkın sebebi olmak istemiştim. Sadece tek bir mükemmel aşk. Buna sahip olamaz mıydım? Yani, ben ne tür bir aşk meleğiydim ki? Berbattım.

Prensin kapısının önünde yere yığıldım ve muhafızlardan birine başımı salladım. "Yakışıklı bir perisin, değil mi?" dedim düşünceli bir şekilde. "Sen de mi eşini aldatıyorsun?"

Diğer muhafızlardan biri, Himiny adında birinin kontrol edilemeyen parıltılı gaz çıkarmasına neden olan, dün geceki içki fiyaskoları hakkında bir hikâye anlatmaya başlamıştı. Evet. Parıltılı gaz. Görünüşe göre böyle bir şey varmış.

"Anlamıyorum," dedim sefilce, kahkahalarını duymazdan gelerek. "Eğer seks yapmak istiyorsan, sorun değil. Sadece bu konuda dürüst ol. Etrafta paylaşılacak bolca aşk var. Fakat bu gizlilik olayını kabul edemem. Sadakatsizlik. Yalanlar. Sizin bu konuda daha iyi olduğunuzu sanıyordum," dedim iç çekerek.

İnsan olmadıklarından aşk konusunda gerçekten daha iyi olacaklarını sanarak yanılmıştım. Sadece çok daha maceralı seks yapıyorlardı.

Muhafızlar hâlâ parıltılı gazlarla ilgili kıkırdamaya devam ederek kara kara düşünmeme engel oluyorlardı, ben de içlerinden birinin suratına rahatsız edici miktarda Şehvet üfledim. Adam her türlü rahatsız edici bakışa bürünüp hemen görev yerini terk etmek için bir bahane uydurdu. Zırhlı elleri pantolonunun önünü kapatmış bir şekilde koridorda koşarken arkadaşları kahkahalar atıyordu. Umarım taşakları morarırdı. Prens Elphar bunu anlamıyordu. Taşakları ıslak tişört yarışmasındaki meme uçlarından daha fazla ilgi görüyordu.

"Sadece dört haftadır buradayım ve siz beni şimdiden kızdırdınız," dedim. "Biraz aşk meleği desteği gerçekten işime yarayabilir."

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. Evet, bu gerçekten harika olurdu. Belki de çekilmeyi deneyerek bu öneriyi bir üstüme yapmalıydım. Tekler yerine bizi çiftler hâlinde görevlendirmeye başlayabilirlerdi. Aşk Meleği Çiftler. Aşk Ortakları. Arzu İkilileri. Birlikte yapabileceğim biri olsaydı, bu iş çok daha katlanılabilir olurdu. Üstlerimin söyleyeceklerimi dinlememesi çok kötüydü.

Dünyanın en kötü sesini duyduğumda, hâlâ parlak fikrimi düşünüyordum. "Prenses Soora?"

Başımı kaldırıp dehşet içinde bu tarafa doğru gelen prensese baktım. "Olamaz."

Prensin odasının dışında duran muhafızlar birbirlerine baktılar. "Prenses Soora," dedi içlerinden biri tekrar. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Prenses onun önünde durdu. "Kocamı ziyarete geldim," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Muhafız rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Prens rahatsız, prensesim. Ziyaretçi istemedi."

Tam o anda kapalı kapının arkasından çok kadınsı bir cıyaklama geldi. Prenses Soora'nın gözlerinin muhafızdan ka-

palı kapıya kayışını ve sonra tekrar geri dönüşünü izledim. Vücudunu kaplayan utanç dolu kızarıklığın onu koyu bir mora dönüştürdüğünü gördüm. Gözlerini dolduran ihanet bakışını gördüm. Aşk meleği güçlerim sayesinde, kalbinin tam önümde kırıldığını hissedebiliyordum.

Soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi bir şekilde kazanıyordu çünkü o gerçekten bir prensesti.

Derin bir nefes verdi. "Anlıyorum," dedi sonunda.

"Onun için fazla iyisin," dedim. "O köpeği bir daha aklına getirme. Geçen sefer gelmedin bile, bir orgazm yaşamadın," diye hatırlattım ona. "Demek ki açgözlü. Ayrıca, dikkatsiz. *Çok* daha iyisini yapabilirsin."

"Daha sonra gelirim," dedi.

Bu çifte anlam karşısında kahkahalarla gülmekten kendimi alamadım. "İşte ruh bu. Kendi başının çaresine bak. Bir erkeğe ihtiyacın yok."

Arkasını dönüp uzaklaşırken iki kadın da peşinden gidiyordu. Prenses köşede gözden kaybolduğunda, muhafız gözle görülür bir şekilde rahatlayarak diğerlerine döndü.

"Kahretsin," dedi.

İkinci muhafız başını salladı. "Çok uzun sürmedi, değil mi?"

"Onun için üzülüyorum."

Üçüncü muhafız omuz silkti. "Er ya da geç öğrenecekti."

İlk muhafız onun kafasına bir tokat attı. "O bizim prensesimiz. Biraz saygı göster."

Tam o sırada prensin kapısı açıldı. Üç muhafız da zıplayarak duvar dibindeki yerlerini aldılar. Kadın kıkırdayarak prensin odasından çıktı, giderken muhafızlara göz kırpmıştı.

"Umarım kendinle gurur duyuyorsundur!" diye bağırdım ona geri çekilirken.

Duvarın içinden süzülüp prensin odasına girdim. Ellerim

kalçalarımda, kaşlarımı çattım, tüylerimi kabarttım ve ona doğru uçtum. Tabii ki yine içiyordu.

"Berbatsın, biliyor musun? Sevimli, güzel, iyi bir prensesin var. Sense kalkmış etrafta dolaşıp etekli herkesi beceriyor ve onun kalbini kırıyorsun! Elimden gelse, senin o sivri yerlerine bir yumruk atardım." Her zamanki gibi kendine bir içki daha doldurdu.

Sonraki haftalar korkunçtu. Artık prenses bildiğine göre prens ketum olmayı daha da az önemsiyor gibiydi. Zaten başından beri çok da ketum değildi. Şimdiyse saraydaki kadınlarla açıkça flört ediyordu. Prenses Soora'nın sarkık bir çiçek gibi kendi içine çekilmesini izlemek zorunda kalıyordum.

Gündüzleri kibar prenseslik görevlerini sürdürüyor, çoğu zaman kocasının onu aldattığı kadınlarla birlikte olmak zorunda kalıyordu. Geceleriyse ağlayarak uyumasını izliyordum.

Kocası onu ziyaret ettiğinde, konuşmaları hızlı ve tamamen tek taraflı oluyordu. Kadın sadece bir vâris üretme görevinin parçası gibiydi. Prensesin kendini daha iyi hissetmesi için elimden geleni yapıyordum ama pek bir şey de gelmiyordu. Artık resmen onun flörtlerine cevap vermiyor, şehvet de tamamen reddediliyordu.

Hatta prensesi başka birine âşık etmeye çalışmıştım ama bununla da ilgilenmiyordu. Kırık kalbine yardım etmek için ne yaparsam yapayım, parçaların düşmesini engelleyemiyordum.

Onun ihanet, acı ve utançla eriyip gitmesini izliyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz gecelerinin kanıtıydı. Monarşiye evlilik mutluluğu getirmek yerine, evlilik felaketine tanık oluyordum. Bıkmıştım artık. İnsan diyarında acı çektiğimi sanıyordum ama bu çile beni yepyeni bir kızgınlık seviyesine taşımıştı.

Neden bu kadar çok kişi aşkı hafife alıyordu? Eğer bedensel olsaydım, birini deli gibi severdim. Bu sevgiye özen gös-

terirdim. Yatak odamda gizli kaçamaklar yapmak için birinin sevgisini kesinlikle kenara atmazdım.

Öğleden sonra erken bir saatte prensin birazdan prensesle çay içeceği çalışma odalarından birinde duruyordum. Son zamanlarda konuşmaları yapmacık ve rahatsız ediciydi. Gerçi bunun nedeni çoğunlukla Prenses Soora'nın konuşmamasıydı.

Prens, prensesin bildiğini bildiği hâlde, her zamanki gibi kayıtsız davranıyordu. Sanırım bir tür sosyopat olabilirdi. Bazen sanki patavatsızlıklarını onun yüzüne vurmaktan hoşlanıyor, sanki bir şey söylemesi için ona meydan okuyor gibi görünüyordu. Prenses hiçbir şey söylemiyordu.

Birkaç kez çekip gitmeyi ciddi ciddi düşündüm. Hatta saraydan uçacak kadar ileri gitmiştim ama her defasında geri gelmiştim. Nedenini bilmiyordum. Bu noktada, yapabileceğim bir şey yok gibiydi.

Çalışma odasına önce prens, ardından başka bir yüksek peri geldi. Prensin etrafında dolaşıyordu. Adım bilmesem de sanırım danışmanı olabilirdi. Biraz daha yaşlıydı, sivri bir çenesi, sert görünmesine neden olan elmacık kemikleri, çam iğnesi renginde saçlarıyla açık yeşil bir teni var. Prenses hâlâ gelmemişti, bu yüzden prens ve danışmanı bazı politikalar hakkında konuşuyorlardı. Alven denen asi peri ırkıyla ilgili bir şeydi. Görünüşe göre, yüksek periler yönetiminden ayrılmaya karar vermişlerdi. Alvenleri hemen sevdiğime karar vermiştim.

Mutfak hizmetçileri çalışma odasına gelerek çay için masayı hazırlamaya başladılar. İçlerinden biri özellikle güzel bir periydi. Tabii ki prens onu görür görmez politik konuşmayı bırakıp hemen yanına gitti. Danışmanı raftaki bir kitapla meşgul olduğu için fark etmemiş gibi davranıyordu.

Prens Elphar, hizmetçiyi duvarın dibinde köşeye sıkıştırdı. Kızın kısa sürede kıkırdayıp kızarmasını sağlamıştı.

Ancak ikinci bir hizmetçiyi daha durdurduğunda gerçekten çıldırıyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Şimdi ikisini de duvarın dibinde tutuyor, muhtemelen her türlü ahlaksız şeyi fısıldıyordu.

Daha fazla dayanamıyordum. İçimde bir şeyler kopuyordu. Hayır. Patlıyordu.

İçimde yavaş yavaş kaynayan tüm o korkunç, tüketen öfkeyle çığlık atarak yayımı ve Aşk Oklarını kaptım. Tereddüt etmeden nişan alıp ateş etmeye başladım. Birbiri ardına. *Hazırla, çek, bırak, vur. Hazırla, çek, bırak, vur.*

Tekrar, tekrar ve tekrar... Hepsi tam göğsüne isabet etti. Oklar siyah dumanlar hâlinde patlıyordu, muhtemelen kalbinin rengiyle uyumluydu. Onu etkilediklerini görüyordum ama durmak için çok geç kalmıştım.

Ne zaman bir ok kaybetsem, sadağım bir diğeriyle doluyordu. Sanki zihnini temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladığını gördüm. Tökezleyerek hizmetçilerden uzaklaştı. Nişan almaya devam ettim. İki muhafızının ona doğru koştuğunu gördüm.

Danışmanı bir şeyler bağırıyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum çünkü hâlâ çığlık atarak ateş etmeye devam ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Sevgiye yaptığı her şeyden nefret ediyordum. Hiç hak etmediği hâlde, bu kadar çok insanın onu sevmesinden nefret ediyordum. Aşkı mahvettiğini, hafife aldığını gördüğüm herkesten nefret ediyordum.

Prensin yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Ona tekrar baktığımda, kollarını kaldırarak, ayağa kalkıp bana doğru yüksek peri büyüsünden bir patlama gönderdi.

Güç bana çarpmıştı.

İçimden geçip gitmemişti. *İçime* girmişti.

Hissediyordum.

Prens Elphar'ın muazzam gücü bana çarptığında, geriye doğru savrularak arkamdaki duvara bir kaya gibi çarptım. Gürültülü bir çatırtı kulaklarımı doldururken yere yığıldım, yayım ve sadağım altımda çıtırdıyordu.

Acı dolu bir nefes alarak başımı salladım. İşte o zaman, ellerimin yere değdiğini fark ettim. Parçalanmış tahta ve kırık cam parçalarının avuçlarıma yapıştığını hissedebiliyordum.

Zemini itip ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım titriyordu, vücudumun ağırlığı bana tamamen yabancıydı. Artık kaskatı kesilmiş bedenime gözlerim fal taşı gibi açılmış bakarken, dengesiz bacaklarımın üzerinde durmayı başardım. Tenimin altında beyaz ışık kıvılcımları çıtırdıyor, şimşek gibi uzuvlarımdan aşağı yukarı akıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım.

İnsanların bağırdığını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda prensin bana baktığını gördüm. "Beni görebiliyor musun?" diye sordum.

Sesim çatlamıştı, boğazım çiğ ve yeniydi. Kapıya doğru baktım ve Prenses Soora'nın durmuş, ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm. Yüzündeki ifadeden her şeyi gördüğünü anlamıştım.

Prens, "Muhafızlar!" diye bağırarak beni kendime getirdi. "Tutuklayın onu!"

Ah, kahretsin.

Odanın karşısındaki muhafızlar bana doğru koştu. Hiç vakit kaybetmeden kaçmak için kapıya yöneldim ama prenses yolumu kesmişti. Bir saniye içinde, geçmeme izin vermek için sola doğru kasıtlı bir adım atarken çok bilinçli bir karar verdiğini görmüştüm.

İçimi bir rahatlama kaplamıştı. Ne var ki durup ona teşekkür edecek vaktim yoktu. Kendimi odadan dışarı atıp koridora doğru ilerledim. Bacaklarım düzgün çalışmıyordu, birkaç

adımda bir tökezliyordum ama duramıyordum çünkü beni yakalayacaklar ve muhtemelen öldüreceklerdi. Büyük ihtimalle birilerinin prense saldırmasını hoş karşılamıyorlardı.

Muhafızlardan biri koridora girdiğinde merdivenlere ulaşmıştım. Tecrübesiz ayaklarım basamaklarda sendeleyince, düşerek mermer merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Zemine acı dolu bir yığın hâlinde inmiştim. Düşüşümün tek iyi yanı, diğer muhafızlardan bir adım önde olmamı sağlamasıydı ancak çoktan peşimden merdivenlerden aşağı koşmaya başlamışlardı.

Ayağa fırlayıp koridorun sonuna doğru koştum. Aşağıdan daha fazla muhafız bana doğru gelmeye başladığında bağırışlar duydum. Saniyeler içinde etrafım sarılmış olacaktı. O tarafa gidemezdim, gitsem bile bir dizi merdiveni daha inmeye dayanamazdım. Bacaklarım çok yeniydi, dengem çok deneyimsizdi. Koridorun sonundaki pencereyi gördüğümde, belki kanatlarımla daha iyi idare edebileceğimi umut ettim. Tekrar tökezledim, bacaklarım efordan titrerken duvara çarptım.

Muhafızlar şimdi sadece bir adım arkamdalardı. Bir bağırış duyduğumda, bana ulaşmaya çalıştıklarını biliyordum. Bacaklarım sallanıp sendelese de bir adım daha attım. Bacaklarımda kalan tüm güçle zıpladım ve kendimi pencereden aşağı fırlattım. Etrafımdaki camlar kırılıp kollarımı, bacaklarımı ve kanatlarımı kesti. Ben de düştüm.

Düştüm.

Düştüm.

Ve düştüm.

BÖLÜM SEKİZ

Elbette, kendimi fırlattığım pencere, yüzen adanın en ucunda yer alıyordu. Güzel, çimenli bahçeye açılan bir pencere olamazdı, hayır.

Hayır, kalenin ve ardından adanın tabanının vızıldayarak geçip gitmesini çaresizce izledim. Rüzgâr etrafımda savrulup saçlarımı karıştırıyor, beni cezalandırmak istercesine tenime baskı yapıyordu.

Arkama baktım, kanatlarımı esnetmeye çalıştım ama artık somut oldukları için onları kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu o an fark etmiştim. Tabii ki bunu, bir pencereden çoktan atladıktan sonra fark edecektim.

Dişlerimi sıkıp kanatlarımı germek için kendimi zorladım. Sırt kaslarım isyan çığlıkları atıyordu ama bir şekilde başarmıştım. Rüzgâr kanatlarımı anında yakaladı ve yana doğru çekildim.

Kendimi düzeltmeye çalışsam da beceremiyordum. Mide bulandırıcı bir hızla dönmeye başlamıştım. Krallığın yüzen adası çoktan üstümde kalmıştı. Etrafımdaki diğer yüzen adaları da görebiliyordum ancak yeni fiziksel bedenimde uçmayı öğrenemezsem hiçbirine ulaşma umudum yoktu.

Dönmeye devam ederken, hayal kırıklığı içinde havaya doğru çığlık attım. Kollarımı iki yana açtım. Sırtımdaki kas-

lar acı verici bir gerginlikle yanarken bile kanatlarımı daha da açmaya zorladım. Bacaklarımı düz tutarken konsantrasyon içinde dişlerimi sıktım.

Havanın beni acımasızca ittiğini, kontrol etmek istediğini ve istediği yere uçurmak istediğini hissediyordum. Fakat düşmeyi durdurmazsam ya sonsuza kadar düşeceğimi ya da öleceğimi biliyordum. Bu iki seçenek de hoşuma gitmiyordu.

Boğazımı yakan kulak tırmalayıcı bir çığlık daha atarak kanatlarımı kaldırıp cezalandırıcı rüzgâra karşı çırpındım.

Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı.

Sonunda dönmeyi durdurmayı başararak doğruldum. Uzun zamandır düşüyordum, krallık adası artık görünmüyordu.

Tekrar ileri döndüm. Çok aşağıda bir ada gördüğümde rahatladım. Daha fazla uçamayacağımı biliyordum. Kaslarım çığlık atıyordu ve kanatlarımın zayıfladığını hissediyordum, bu yüzden kalan tüm gücümle adaya doğru kanat çırptım.

Tek görebildiğim yeşil ağaçlardı. Şehir yoktu, ev yoktu. Çok daha küçük bir adaydı, belki de krallık adasının sadece onda biri büyüklüğündeydi, adayı anında tanımıştım. Üç öpülesi seksi kuyruk-adamı gördüğüm adaydı.

Adaya yaklaşırken ağaçlara doğru uçup düştüm. Yavaşlamam gerektiğini bilsem de nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kanat çırpmaya çalıştım ama kaslarım o kadar kötü titriyordu ki artık beni taşımak istemiyorlardı. Denerken boğazımdan faydasız bir çığlık kopmuştu.

Kanatlarım artık beni taşıyamıyor ya da onlar için çok yeni olan aralıksız yerçekimine karşı savaşamıyordu. Yerin giderek yaklaşmasını izledim. Ağaçların hizasına gelmeden hemen önce, bir şeyin bana doğru vızıldadığını hissettim. Bir ok sağ kanadımı delip geçerken çığlık attım.

Düştüm.

Düştüm.

Ve düştüm.

Düşmekten gerçekten bıkmıştım.

Ağaçlara çarptım. Düşerken bana çarpan her dal cezalandırıcı bir kırbaç gibiydi. Kanatlarımı içeri sokmaya çalıştım ama yine çığlık attım çünkü ok hâlâ saplanmış durumdaydı. Her hareketim acı veriyordu. Dallar beni dört bir yandan keserken vücudumda açılan tüm çizikleri hissediyordum. Ağaçlar beni parçalara ayırıyordu. Yine de her bir darbe beni yavaşlatmaya yardımcı oluyordu.

Daha fazla darbeyi kaldıramayacağımdan emin olduğum an yere çakıldım. Kollarımın ve dizlerimin üzerine çöküp top hâline geldiğimde çenem toprağa çarptı, dişlerim birbirine kenetlendi. Vay canına. Bedensel olmak acıtıyordu.

Sırtüstü yuvarlanıp derin bir nefes alarak yerde kaldım, içimde dalgalanan acının her zerresini hissediyordum. Kanatlarımı hareket ettiremiyor, okun beni deldiği yere de ulaşamıyordum. Tek görebildiğim önümde yüzen siyah noktalardı. Kalbim göğsüme o kadar sert çarpıyordu ki patlamak üzere olduğundan emindim.

Eller üzerime atıldığında görüşüm yeni yeni netleşmeye başlamıştı. Bir saniye içinde, birden fazla el beni yere bastırdı. Sanki hareket edebilecekmişim gibi. Ne var ki, elleri tenime değdiği an bir şeyler oldu.

Prens bana büyülü saldırısını başlattığından beri tenimin altına yapışmış olan garip beyaz şimşek aniden beni sıkıştıran insanlara geçti. Dokunduklarında acı verici bir şekilde sarsılarak ellerini benden uzaklaştırdılar.

"Bize ne yaptın?" diye bağırdı üstümdeki seslerden biri.

Gözlerimdeki bulanık yaşlardan kurtulmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp sözlerini anlamlandırmaya çalıştım. Görüşüm netleştiğinde onları gördüm.

Bu diyara ilk geldiğimde gördüğüm üç adamdı. Bay İlk,

İkinci ve Üçüncü. Tüm muhteşem, kaslı ihtişamlarıyla seksi kuyruk-adamlar. Sert kaşlarını çatmış bana bakıyorlardı.

"Beni görebiliyor musunuz?" diye sordum titreyerek, emin olmam gerekiyordu.

Zihnim bana dokunduklarını, bana baktıklarını anlıyordu ama bunu söylediklerini duymaya ihtiyacım vardı. Bir cevap beklerken kalbim boğazıma düğümlendi. Prens bana her ne yaptıysa, kesinlikle sona ermek üzereydi, yine görünmez ve duygusuz olacaktım.

Merdivenlerden düşmek, ayaklarıma takılmak, bir pencereden dışarı atlamak, gökyüzünden düşmek, bir okla vurulmak, ardından ağaçların arasından geçip yere düşmek ve sonra tekrar görünmez olmak tam olarak benim şansım olurdu.

Ciddiydim. Bunu bekliyordum.

"Bize ne yaptın?" diye sordu Üçüncü.

"Ne?" diye mırıldandım.

Seksi ve güçlü Bay İlk yüzümü tuttu, böylece parmakları çeneme kenetlenmişti. Bu pek kibarca değildi.

"Sen. Ne. Yaptın?"

Yutkundum çünkü deli gibi korkutucu görünüyordu. "Ben... ben hiçbir şey yapmadım."

Kavrayışı acı veriyordu. İkinci öne doğru eğildi. İyi olandı. Kahverengi gözlerindeki bakıştan iyi biri olduğu anlaşılıyordu. Gerçi, şu an o kadar da iyi görünmüyordu.

"Sana dokunduğumuzda bir şey oldu," diye açıkladı.

Bir elini kaldırdığında tenimin altındaki garip çatırtılı ışığın şimdi onlarınkinin altında olduğunu gördüm. Bir süre sonra ışığın sönüşünü izledim. "Ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum," dedim, avucunun normale dönmesini izlerken. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Çenem tutulurken konuşmak zordu, bu yüzden yüzümü Bay İlk'in elinden çekip aldım.

"Onu bağlayalım derim," dedi Bay İlk diğerlerine.

"Ne?" diye mırıldandım. "Beni bağlamak mı? Ne için?"

Beni görmezden gelmişti. Tamam, Bay Güçlü ve Seksi bir pislikti. *Sürpriz, sürpriz.*

Dikkatini çekmek için parmaklarımı yüzünün önünde şaklattım. Ne yazık ki daha önce hiç yapmadığım için parmaklarımı gerçekten şaklatamıyordum. Bu yüzden parmaklarım garip, beceriksiz bir hareket yapıyor, ses çıkmıyordu. Yine de Bay İlk'in bana dönüp bakmasını sağlamıştım, yani bu bir kazançtı.

"Hey. Size bir soru sordum. Beni ne için bağlayacaksınız? Bağlanmak istemiyorum," dedim. Sonra düşündüm. "Şey, eğer ateşli bir esaret türü gibi bir şey için değilse. Bana uyar. İlk seferinde bana karşı nazik olman gerekecek. Bu işlerde yeniyim. Ayrıca yaralıyım. Güvenli kelimeye ihtiyacımız olacak. Ananasa ne dersin?" Çünkü güvenli kelime her zaman ananas olurdu.

Saçmalıyordum, değil mi? Sanırım saçmalıyordum. Ah, her yerim acıyordu.

Sadece bana baktı. Baktı. Ve baktı. Birisi kısık sesli bir ıslık çaldı.

"Lanet olsun," dedi Üçüncü müstehcen bir sırıtışla. "Hayatım boyunca neredeydin?"

"Kapa çeneni," diye tersledi Bay İlk. "O bir düşman. Onu bağlayacağız sonra da sorgulayacağım. Ne pahasına olursa olsun cevapları alacağız."

Vay canına. O zaman bu kesinlikle eğlenceli bir bağlama değildi.

Bu durumda, artık öpeceğim ilk kişi kesinlikle o olmayacaktı. Kendini son sıraya atmıştı.

Pislik.

Diğerlerine bakmak için döndüğünde, sırtında bir sadakla yay olduğunu fark ettim.

Öfkeyle soluk soluğa kaldım. "*Sen* beni bir okla vurdun!"

Dönüp bana ters ters baktı. "Adamıza sızıyordun."

Gözlerimi kıstım. "*Sızmak* mı? Burası ne, savaş alanı mı? *Düşüyordum*. Nereye düştüğümü bilemedim."

"Tabii," dedi, sanki bana hiç inanmıyormuş gibiydi.

Evet. Kesinlikle son sıradaydı.

Yuvarlanmaya çalıştım ama bu bile fazla gelmişti, yan tarafıma yapışıp kalmıştım. Başım dönerken acıyla nefes aldım. Lanet olsun.

Üçüncü önümde diz çöktü. Gözleri üzerimde aşağı yukarı gezinerek beni inceledi. "Nesin sen?"

Bay İlk'in arkamdan alay ettiğini duydum. "Belli, değil mi? O bir iblis."

Ona ters ters bakmak için kafamı çevirdim. "Pardon? Ben iblis *değilim*!"

"Kırmızı kanatların var."

"Kanatlarım tüylü," diye savunmaya geçtim. "İblislerin tüyleri yoktur, kanatları da siyahtır. Ayrıca benim pembe saçlarım var. Sen hiç pembe saçlı iblis gördün mü?"

Bay İlk kocaman kollarını önünde kavuşturdu. "Şu anda bir tane görüyorum."

Onu azarlamak için ağzımı açıyordum ki Üçüncü sözümü kesti. "Nesin sen?" diye sordu tekrar.

"Ne fark eder ki?" diye tersledim. "Beni bir okla vurdunuz, şimdi de beni bağlayacaksınız. Ben hiçbirinize bir şey yapmadım. Hepinizin canı cehenneme."

Bay İlk homurdandı. "Gerçek bir iblis gibi konuştun."

"Yeter, Ronak," dedi İkinci.

Bay İlk'e, Ronak'a, muzaffer bir bakış attım. "Evet, yeter," dedim, sonunda mantıklı konuşan birini bulduğuma sevinerek. "Artık ilkim değilsin."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"İlkim olacaktın ama bu senin koca bir göt olduğunu bilmeden önceydi. Artık kesinlikle *sen* ilk değilsin. Bu onuru senden alıyorum. Bundan sonra sana Bay İlk Olmayan diyeceğim."

Bay İlk Olmayan-Ronak bana deliymişim gibi baktı, ardından uzun uzun iç çekti. "Ne saçmalıyor bu?"

Üçüncü sırıttı. "Onu sevdim."

"Kimse sana sormadı," diye tersledi Bay İlk Olmayan.

"Siktir git, Ronak."

"Evet, siktir git, Bay İlk Olmayan," diye ekledim.

Üçü de bana kaşlarını çattı. Ah, kahretsin! Sanırım bunu söylemeye iznim yoktu.

İkinci burnunun kenarını sıkarak gözlerini kapattı, sanki durumu gerçekten kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibiydi. "Siz ikiniz başlamasanız olmaz mı?" dedi onlara. Gözlerini açıp bana baktı. "Ronak'ın ilk olmasıyla ne demek istiyorsun?"

Sıralamalarını açıklamaya başladım. "Bay İlk, İkinci, Üçüncü," dedim, her birini doğru sırayla göstererek. "Ama artık ilk sırada değil," dedim Ronak'ı işaret ederek. "Davranışları içler acısı."

"Bizi sıraya mı koydun?" diye sordu Üçüncü, dudakları eğlendiğini belli edecek şekilde seğiriyordu.

"Elbette."

Cidden, bunu kim yapmazdı ki?

"Neyin sırası?"

Onlara öpüşme sırası olduğunu söylemek için ağzımı açıyordum ki tam zamanında kendimi durdurdum. "Bilmek isterdiniz, değil mi?" diye alay ettim.

İkinci iç çekti. "Tamam, tamam. Hiçbir yere varamıyoruz, adanın her yeri de kan içinde. Evert, onu kaldırmama yardım et. Kulübeye götürüp yaralarına bakacağız."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tersledi Ronak. "O bir düşman."

"Ah, siktir git," dedi Üçüncü. "Kıçındaki kazığı çıkarıp rahatlamayı hiç düşündün mü?"

Bay İlk Olmayan, ona yüzünü eritmek istermiş gibi ters ters baktı.

İkinci, işler kızışmadan önce aralarına girdi. Belli ki grubun barış koruyucusu oydu. "Ona bak, Ronak," dedi sessizce. "Zayıf ve yaralı. Hiçbir yere gitmiyor. Onun diğerleri gibi olduğunu sanmıyorum."

İçinde bulunduğum acıya rağmen bu beni neşelendirmişti. "Hangi diğerleri?" diye sordum.

Cevap alamamıştım. Diğer aşk meleklerini mi kastediyordu? Hayır, bu mantıklı değildi. Peki o zaman, ne demek istiyordu?

"Adın ne?" diye sordu İkinci.

Onlar benim sorularıma cevap vermiyorsa, ben de onlarınkine vermeyecektim.

İnatçı bir tavırla çenemi kaldırdım. "Benim bir adım yok ama keşke olsaydı da size vermeyi reddedebilseydim," diye çıkıştım.

Üçüncü güldü. "Evet. Haklıymışım. Onu sevdim."

"Kapa çeneni, Evert!" diye hırladı Ronak.

"Onu getirin ve bağlayın. Şimdi." Dönüp uzaklaştı, bizden uzaklaşırken yay ve sadağı iri sırtına çarpıyordu.

Üçüncü-Evert gözlerini devirdi. "Gerçekten bunu kabul edecek misin?"

İkinci iç çekti. "Bunun nasıl göründüğünü biliyorsun, Evert. Belki de Ronak haklıdır-"

"Evet, seni orada durduracağım çünkü haklı ve Ronak kelimeleri birlikte kullanılamaz."

"Sırf tartışmış olmak için tartışıyorsun," dedi İkinci ses-

sizce. "Ronak ne derse desin, sen her zaman yaptığın gibi karşı tarafı tutacaksın."

Üçüncü suçlama karşısında omuz silkti, sanki tam olarak yapacağı şey buymuş ve bunu kimin bildiği umurunda değilmiş gibiydi.

"Böyle davranma. Ronak haklı olabilir. Ne zaman adamıza bize zarar vermek istemeyen biri geldi? Hiçbir zaman," dedi kendi sorusuna cevap vererek. "Burada bulunduğumuz onca yıl boyunca, bize zarar vermek için buraya gönderilmeyen tek bir kişi ya da yaratık olmadı. Bu konuda akıllı ol."

"Akıllı mı? Ona yalakalık yaptığın için mi akıllısın?"

"Ona yalakalık yapmıyorum. Sadece senin gibi kin tutmuyorum."

Eğer kan kaybından ölüp acı içinde kıvranıyor olmasaydım, tüm bunlar son derece etkileyici olurdu. "Daha sonra tartışabilir misiniz? Ne yapacaksanız yapın. Her şey canımı acıtıyor," diye homurdandım sıktığım dişlerimin arasından.

Bu onların dikkatini tekrar bana çekmişti. "Onu kulübeye götürmeme yardım et," dedi İkinci, öne çıkarak.

Üçüncü iç çekti. "Bana kalsa, seni yatağıma götürür, çok farklı koşullar altında bağlardım ama görünüşe göre reddedildim," diyerek kalbimin garip bir şekilde takla atmasına neden oldu. "O yüzden iyi bir küçük düşman kuş olmaya çalış, olur mu?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

BÖLÜM DOKUZ

İkinci ve Üçüncü iki yanımda diz çöktü. Evert bir kolunu sırtımın bir tarafına geçirirken, İkinci de kolunu diğer tarafıma doladı. Birlikte beni havaya kaldırdılar, her biri bir yanımı tutuyor, koltuk altlarımdan ve kalçalarımdan destek veriyorlardı.

İkinci, yaralı kanadımı ittirdiğinde çığlık attım, kendini tutmaya çalışsa da yüzünü buruşturmuştu. Gördünüz mü? Saklamaya çalışsa da iyi olan oydu.

Bir Numaralı Düşman olarak adlandırılmama rağmen beni dikkatle taşıyorlardı, birbirlerine uyan adımları uzun ve düzgündü, hantal boyutlarına göre şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Biri yerine ikisinin beni taşımasının nedeninin kanatlarımı hareket ettirmek istememeleri olduğunu fark ettim. Bana yaptıkları düşünülünce bu... garip bir şekilde düşünceli bir davranıştı.

Yine de dikkatli olsalar bile, ağır kanatlarımı çeken yerçekimi birden fazla yönde bana acı veriyordu. Ok yüzünden kanatlarımı içeri sokamıyordum. *Beni vuran Bay İlk Olmayan'a lanet olsun.* Okumla yayım olsaydı, onu tam kıçından vururdum.

İçinde bulunduğum acıya rağmen, dokunuşlarının çaresizce farkında olmaktan kendimi alamıyordum. Nasırlı par-

maklarının, kollarımla bacaklarımın altından tuttuğu yerlerde tenim karıncalanıyor ve zıplıyordu, sanki sinirlerim aşırı heyecanlı yavru köpeklermiş gibi hissediyordum. Ellerinden gelse kalçalarımın ellerinde erimeye çalışacağından emindim. Koltuk altlarım bile dokunulmaktan heyecan duyuyordu. Koltuk altımdan yukarı kaldırılmanın bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

İkinci, kalçamı daha iyi kavramak için elini hareket ettirdiğinde neredeyse ürpermiştim. Acı içinde ve kanamam olmasaydı, o eli tutup kendimi bir kedi gibi okşatırdım. Kedilerden bahsetmişken, omzunun üzerinden bakarak ucunda sarı bir tutam olan buğday rengi kuyruğunu inceledim. Arkasından takip ediyor, sıkılmış gibi arada bir ileri geri sallanıyordu.

Üçüncü'nün kuyruğu şık ve siyahtı, ucunda daha kalın siyah bir tutam kürk vardı. Bir tanesini tutup nasıl bir his olduğunu görmek, belki yanağımı ona sürtmek istiyordum. Hmm, bu sosyal bir gaf olur muydu? Çılgınca bir şey yapmaktan kendimi alıkoydum, mesela uzanıp birini çekiştirmek gibi... Bunun yerine yüzlerini incelemeye karar verdim.

Üçüncü-Evert'in siyah saçlarıyla dumanlı mavi gözleri vardı. Diğerleri gibi onun da çenesi kalın bir sakalla kaplıydı, bu da onu dağınık ve seksi gösteriyordu. Yanaklarında, sanki sakalının altında saklanmaya çalışırmış gibi gördüğüm en seksi gamzeler vardı.

Ah, Tanrım, o gamzeler... Uzanıp dilimi o çukurlara bastırmak istiyordum.

Açıkçası, onu neden üçüncü sıraya koyduğumu bilmiyordum. Kesinlikle ilk sırada olabilecek özelliklere sahipti. Ayrıca, onları ölüme göttürmek için buraya gönderilmiş çılgın bir düşman olduğumu düşünmeyen tek kişi de oydu.

Ona baktığımı fark ettiğinde, gamzelerinden birini göstererek bana sırıttı, tüm vücudumun kızardığına yemin edebilirdim.

"Bana böyle bakmaya devam edersen kulübeye geri dönemeyebiliriz."

"Evert," diye azarladı onu İkinci.

İkinci'nin güneşte parlayan sarı saçlarıyla güzel kahverengi gözleri vardı. Cildi koyu, sağlıklı bir bronzluktaydı, diğerlerinden biraz daha küçük yapılıydı. Onunla ilgili her şey sakin ve dostane bir hava yayıyordu.

"Senin adın ne, İkinci?" diye sordum.

"Sylred" diye cevaplamadan önce kaşlarını çatmıştı.

"Sylred," diye tekrar ederken kelimenin tadını dilimde hissettim. "Hoşuma gitti."

"Bizi neden sıraya koyduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Üçüncü.

"Hayır. Fakat söylemeliyim ki beni bağlama kararınızdan sonra sizin için işler pek iyi görünmüyor."

"Yani temel olarak yeni favorinin ben olduğumu söylüyorsun."

"Kesinlikle," dedim tüm ciddiyetimle.

Bana o dolgun gülümsemesini gösterdi, bana öyle bakmaya devam edecek olursa, ben de önünde eğilip kendimi onun seks *nymph*'i* ilan etmeye hazır olacaktım.

Ayrıca küçük bir not, gerçek *nymph*ler görmüştüm. Gerçekten sekse takmış durumdalardı. Tek yaptıkları ve konuştukları şey buydu. Ben bile birkaç gün sonra onlardan bıkmıştım. Ayrıca çekici diyebileceğimiz türden de değillerdi. Küçücüklerdi, çoğunlukla deri ve kemikten oluşuyorlardı, yarasa gibi yüzleri vardı. Yani evet, genel olarak oldukça büyük birer hayal kırıklığıydılar.

Hâlâ ormanda yürüyorduk, mümkün olduğunca nazik davrandıklarını bilsem de itiş kakış tüm ağrılarımı ve sızılarımı daha da kötüleştiriyordu.

---

* Yunan mitolojisinde çok uzun yıllar yaşayan ve güzellikleriyle tanınmış ilahi varlıklardır. Burada *seks perisi* olarak kullanılmıştır. -r.n.

Sonra bir şey hissettim. Kolumda. Hep kaşınan yerimdi.

O kadar yüksek sesle çığlık atmıştım ki neredeyse Evert ve Sylred beni düşürüyordu. Kuyrukları titrerken, tehdidin nerede olduğunu görmeye çalışarak koruyucu bir duruşa geçtiler. Bense onları rahatlatacağıma koluma bakmakla meşguldüm.

Gözlerimi kolumdan ayırmadan, elimi yıllardır beni rahatsız eden noktaya götürdüm. Parmaklarımı kıvırıp tırnaklarımı tenimin üzerinde gezdirdim.

"Aman. Tanrım."

Başımı tam bir coşkuyla arkaya yatırıp gözlerimi kapattım. Nihayet, nihayet, *nihayet* bu lanet olası kaşıntıyı kaşıyabiliyordum. Bu *inanılmazdı*.

"Bu da ne böyle?" dedi Evert.

Ona cevap vermemiştim. Kendi küçük kaşıntı-fantezi dünyamdaydım.

Kaşımaya devam ettim, Yüce Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Kaşıdım, kaşıdım ve kaşıdım.

"Döküntün falan mı var?" diye sordu Sylred.

Sonunda başımı kaldırıp onlara baktım, hâlâ kollarında tünemiş durumdaydım ve gözleri şaşkınlıkla beni izliyordu.

Güldüm. "Bu kaşıntıyı kaşımak için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsiniz."

Sylred boğazını temizleyip koluma doğru başını salladı. "Tamam," dedi kelimeyi uzatarak. "Ama derini incitiyorsun."

Ona elimi salladım. Kimin umurundaydı? Sonunda kaşıntıdan kurtulmuştum! Kaşımaya devam ettim.

"Pekâlâ, Kaşıntılı, sanırım bu kadar yeter," dedi Evert.

Tam o anda canımın acıdığını fark ettim, bu yüzden isteksizce kaşımayı bıraktım. Hem de çok isteksizce. Tenim tırnak izleriyle kıpkırmızı olmuş, derimin bir tabakasını soymuştum. Ancak kaşıntı geçmişti. Geçmişti! Önemli olan tek şey buydu.

Omuz silktim. Ellerimi tekrar kucağıma koydum, adamla-

rın beni taşımaya devam etmeleri için hazırdım. "Nasıl isterseniz," dedim bir prenses kadar kibarca. Beni tekrar yürütmeye başladıklarında Evert homurdandı.

"Seni izlemediğimi sanma, kaşıntı. Bir daha gelirsen, su birikintisindeki yağmur gibi tepene binerim," dedim koluma doğru.

Evert sırıttı. "Kaşıntısıyla konuşuyor."

Sylred'in dudakları seğirdi. "Duydum."

"Belki de delidir?"

Güldüm ama sonra bunun muhtemelen deli birinin yapacağı bir şey olduğunu fark edip hemen durdum. Bana başlarını salladılar.

"Vardık mı? Kanadım ağrıyor," dedim onlara. Evet, sesim biraz mızmız çıkmış olsa da yapacak bir şey yoktu. Çok yorucu bir gün geçirmiştim.

Cevap vermemişlerdi ama birkaç dakika sonra bir açıklığa girdik. Önümüzde büyük bir kulübe gördüm. Ormandaki ağaçlarla aynı ahşaptan yapılmıştı, biraz kaba görünüyordu, düzensiz kesimleri, dalları ve ağaç dallarından yapılmış bir kapısı vardı. Pencereler sarmaşık ipleriyle kaplanmıştı, yan tarafında yığılmış taşlardan yapılmış bir baca yükseliyordu.

"Burayı siz mi... inşa ettiniz?"

"Evet."

"Vay canına," dedim, etkilenmiştim.

Ancak sonra Bay-İlk-Olmayan-Çünkü-Kendisi-Beni-Vuran-Büyük ama şişman değil-Bir-Pislik, elinde bir iple bir ağacın arkasından çıktığında midem bulanmıştı. Sanırım bağlama konusunda şaka yapmıyorlardı.

Bay İlk Olmayan yakındaki bir ağacı işaret etti. İkinci'yle Üçüncü'nün beni yere yatırıp sırtımı ağaca dayamadan önce bakıştıklarını gördüm. Ronak hiç vakit kaybetmeden yanıma gelip ipi etrafıma sarmaya başladı.

"Hey!"

Beni görmezden gelip ağaca bağlamaya devam ettiler. Ben de çırpınmayı bırakmak zorunda kaldım çünkü kanadım ve omzum beni öldürüyordu.

"Ben bir şey yapmadım!" dedim ona. Duymazdan geldi. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum sesim titreyerek.

İkinci-Sylred, Bay İlk Olmayan'ın arkasında ağzı kapalı duruyordu. "Bu gerçekten gerekli mi? O bir kadın ve yaralı."

"Sessiz ol," diye tersledi onu Ronak.

Anlaşılan bu konu tartışmaya açık değildi.

"Tipik," diye mırıldandı Evert kısık sesle. "Ben bu işte yokum."

Bununla birlikte Üçüncü arkasını dönüp uzaklaşarak gözden kayboldu. Sanırım müttefikimi kaybetmiştim.

Ronak ipi çekerek kaçamayacağım kadar sıkı olmasını sağladı, ardından topuklarının üzerine oturarak sertçe baktı. "Nesin sen?"

Beni ellerim kucağımda kalacak şekilde bağladığında sırtım ağacın sert kabuğuna bir santim bile esnemeden dayanmıştı.

"Beni bir okla vurdun, şimdi de bir mahkûm gibi bağlıyorsun. Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Çünkü söylemezsen, kanadındaki o ok sorunlarının en küçüğü olacak."

"Savunmasız bir kadını incitmekten zevk mi alıyorsun?"

"Kanatların üzerine bahse girerim ki savunmasız değilsin," diye yanıtladı umursamaz bir tavırla. "Ama bize karşı her ne planın varsa, işe yaramayacak."

Şu anda, savunmasız olmadığım konusunda ne kadar yanıldığının farkında değildi ama bunu asla kabul etmezdim. Tamamen onun merhametine kalmış durumdaydım. Biraz daha yakın olsaydı, ona doğru biraz şehvet üfleyebilirdim ama ona ulaşabilseydim bile, bana karşı en azından bir parça

arzu hissetmediği sürece işe yaramazdı. Siyah gözlerinde yanan nefreti göz önünde bulundurduğumda, bundan kesinlikle şüpheliydim.

Ayrıca, aşk meleği güçlerimin bu hâlimle hâlâ işe yarayıp yaramadığını bile bilmiyordum. İzleyenlerin önünde denemek istemiyordum. Daha sonra ihtiyacım olabilirdi, sürpriz unsurunun benim tarafımda olması iyiydi.

"Seni kim gönderdi?"

"Annen."

Bay İlk Olmayan yaralı kanadımı sertçe tutup çekti. Bağırarak onu tekmelemeye çalıştım ama bacaklarımı kendi bacaklarının altına sıkıştırdı ve yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrı kalana kadar beni öne doğru çekti.

Bu kadar yakından gözlerinin ne kadar siyah olduğunu görebiliyordum, sanki dipsiz bir kuyuya bakıyor gibiydim. Kanadımdaki acıdan dolayı gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Nefret içimi yakıyordu, ona saplayacak bir şeyim olsaydı, hiç tereddüt etmeyeceğime yemin edebilirdim.

"Şimdi beni dinle," dedi alçak bir sesle. "Bana ne olduğunu, seni kimin gönderdiğini ve burada ne aradığını söyleyeceksin."

Hem acı hem de nefretle dişlerimi gıcırdattım. "Bırak. Beni."

"Ronak..." dedi Sylred onun arkasından.

Bay İlk Olmayan onu duymazdan geldi. "Bana şimdi söyle," diye emrederek kanadımı acı veren bir sarsıntıyla bıraktı.

Kaybettiğimi biliyordum. Her yerim korkunç acı içindeydi, vücudum herhangi bir kaçışta etkili olamayacak kadar yeniydi, üstelik bu iplerden kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Yine de ondan o kadar nefret ediyordum ki üzerimde tüm güce sahip olduğunu bilmeme rağmen, ona istediğini vermeyecektim. Neden verecektim ki?

Cevap vermeyi reddederek başımı çevirdim. Ronak ayağa

kalkıp üzerime doğru geldiğinde ona bakmadım. Ağlamamak için kendimi zorluyordum ama kanadımdaki zonklayan ağrı ve duygusal stres, gözyaşlarımın durmasına izin vermiyordu.

"İyi. İtiraf etmeye hazır olana kadar burada, bu ağaca bağlı olarak çürüyebilirsin."

Alaycı bir şekilde homurdandım. İtiraf etmek mi? Sanki itiraf edecek bir şeyim varmış gibi... Aptal.

Uyarı vermeden derin bir nefes aldım ve sonra avazım çıktığı kadar yardım çığlığı attım. Bay İlk Olmayan sadece zalimce gülerek çığlıklarımı kısa kesti.

Bana küçümseyerek baktı. "İstediğin kadar çığlık at, iblis. Bu Tanrı'nın unuttuğu adada bizden başka kimse yok."

Ronak topuklarının üzerinde dönerek ormana doğru uzaklaştı. Yüzümdeki gözyaşı izlerini artık umursamadan İkinci'ye ters ters baktım.

"İyi bir kedicik gibi efendinin peşinden gitsen iyi olur."

Sylred gerildi. "Ronak benim efendim değil."

"Gerçekten mi? Parmaklarını şaklattığında zıplaman beni kandırabilirdi. Görünüşe göre Evert haklıymış. Daha sonra bana işkence etmesine de yardım edecek misin? Yoksa kedicik patilerin onun sırtını yoğurmakla mı meşgul olacak?"

Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Üçüncü, aralarındaki sorunları ortaya çıkarmıştı, ben de bundan faydalanacaktım.

Sylred önümde diz çökerek, "Oku çıkarayım," dedi.

"Bana dokunma."

Şaşırmıştı, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Ben sadece..."

"Umurumda değil. Vicdan azabını yatıştırmak için yapabileceğinin en azını yapmaya çalışma. Git buradan."

Sylred bir süre bana baktı, dudakları ince bir çizgi hâlin-

deydi, sonra sertçe başını salladı. Dönüp kulübeye doğru yürürken kuyruğu arkasında sallanıyordu.

Kulübeleri en az yüz adım ötedeydi. Durduğum açıdan kulübenin yan tarafıyla ön kapısını görebiliyordum. O içerde kaybolur kaybolmaz yerde sivri bir şey aramaya başladım. Bir sopa, bir taş, herhangi bir şey... ama ot ve topraktan başka bir şey yoktu.

Kanadım acıyordu. Artık adrenalin beni terk ettiği için gerçekten ne kadar kötü durumda olduğumu anlayabiliyordum. Omzumda, kanadımdaki okla yarışan keskin bir acı, sayamayacağım kadar çok sıyrık, çürük ve kesik vardı. Ayrıca kaslarım ağrıyordu. Birdenbire cisimleşmenin ve fiziksel bir bedene sahip olmanın verdiği gerginlik çok yoğundu.

"Harika. Bu harika," diye mırıldandım kendi kendime. "İniş yapabileceğim onca ada varken, insanların beni bir ağaca bağlayacağı bu ada olmalıydı."

Kulübenin içinden seslerini duyabiliyordum. Eğer Bay İlk Olmayan bu adada başka kimsenin olmadığı konusunda doğruyu söylüyorsa, nedenini merak ediyordum. Üç adam bir adada tek başlarına, dünyanın hiçbir konforu olmadan... Bunun bir sebebi olmalıydı. Ne tür bir peri olduklarını bilmiyordum. Onlar gibi kuyruğu olan başka birini görmemiştim.

Kaba ağaç kabuğuna yaslandım, sivri bir parça kalçama battığında irkildim. Sağlam kolumu arkamda dikkatlice kıvırarak parçayı hissettiğimde oldukça büyük bir ağaç kabuğu parçası olduğunu fark ettim.

Çabucak onu soymaya çalışmaya başladım. Eğer yeterince güçlü ve keskinse, belki onu ipi parçalamak için kullanabilirdim.

Yavaş ilerliyordu. Hareket ettirebileceğim çok fazla alanım yoktu, ne zaman yanlış yöne sıyırsam, kaçınılmaz olarak sırtıma saplanıyordu. İleri geri çalışıp onu koparmaya çalıştım, zaten yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Sylred'in oku çıkarmasına izin vermediğim için cidden pişmandım. Buna aptal aşk meleği inadımın bir parlaması diyebilirdik. Ne düşünüyordum ki? Acı ve tutsaklık için yaratılmamıştım. Ben bir aşk meleğiydim. Bu saçmalık için yaratılmamıştım. Daha önce hiç yaşamadığım için zaman kavramım pek iyi değildi ama kabuk parçasını kurtardığımda güneşin ışığı azalmıştı. Omzum da artık sadece zonklamıyor, beni öldürüyordu.

Kanadımdaki acı da artmıştı ama iplerle bağlı vücudumu nasıl hareket ettirmeye çalışırsam çalışayım, çıkarmak için oka ulaşamıyordum. Adamlardan biri şu anda çıkıp gelse ve bana bu ağaç kabuğu parçasını gözlerine saplamak için mükemmel bir fırsat verse bile, yapacak gücüm olmazdı.

Bir şekilde, acıya rağmen ya da belki acı yüzünden, ağaca yaslanıp uykuya dalmıştım.

BÖLÜM ON

"Uyan."

Gözlerimi açtım ve boynumu dikleştirdim ancak bütün gece başımın garip bir şekilde yana yatmış olmasından dolayı acı veren bir sancı hissediyordum.

Başımı kaldırdığımda Sylred'in önümde diz çöktüğünü gördüm. Sabahın ilk ışıklarında sarı saçları parlıyordu. Kahverengi gözleri durumumu anladığı anda dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

Ağırlığımı değiştirmeye çalıştığımda, gecenin bir vakti birinin üzerime ağır bir kürk sardığını fark ettim. Muhtemelen Sylred'di, gerçi Evert de bir olasılıktı.

Sylred kürkü üzerimden çekip aldı ve ardından deri kemerine uzanıp bir bıçak çıkardı. Otomatik olarak geri çekildim.

Sylred hareketimi fark ederek duraksadı, kahverengi gözleri yumuşamıştı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yutkunmaya çalıştım ama dilim kuru ağzımın damağına yapışmıştı. "Zaten canım yanıyor," diye mırıldandım.

Hâlâ kopardığım ağaç kabuğu parçasını tutuyor, kolumun altında saklıyordum. Sylred ipin bir parçasını kaptı ve kesmeye başladı.

"Ne yapıyorsun, Syl?" diye sordu Evert arkasından yaklaşarak.

Sylred başını kendi kendine salladı. "Biz kadınlara böyle davranmayız."

Evert kollarını önünde kavuşturarak, "Hem de hiç," diye cevap verdi. "Sik kafalı nereye gitti?"

"Avlanmaya."

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Çok kızacak."

Sylred iç geçirdi. "Evet."

Evert sırıttı. "Ben de varım. Onu kızdırmak için her fırsatı değerlendireceğimi biliyorsun."

Sylred buna cevap vermedi, beni çözmeyi bitirmişti. Sonra beni kollarına alarak sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kulübeye doğru taşıdı. Yaralı kanadımdaki ani yerçekimi çığlık atmama neden oldu.

"Hadi, Evert. Onu iyileştirebilirsin."

"Buraya neden geldiğimi sanıyorsun?"

Sylred beni kulübenin içine taşıdı. İçerisi düşündüğümden daha aydınlıktı, pencerelerden güneş ışığı giriyordu. Şömine alevlerle çıtırdıyordu, geniş odanın etrafına dağılmış el yapımı mobilya parçaları vardı. Ahşap bir masanın üzerinde büyük bir su kabı, farklı tarzlarda üç sandalye ve ateşin önünde büyük bir bank duruyordu. Ahşap zeminin etrafına serpiştirilmiş kürk postları da vardı. Odanın en ucunda, ön girişle aynı yaprak ve dallardan yapılmış üç kapı bulunuyordu.

Kendi elleriyle yaptıkları çok belli olan her şeye hayret ederek baktım çünkü kaba olsalar da aynı zamanda sadelik açısından mükemmellerdi.

Sylred beni dikkatlice ateşin önünde duran kürk postun üzerine oturttu. Bu hareket karşısında yüzümü buruştursam da beni bırakmamıştı çünkü kendimi dik tutamayacak kadar güçsüz olacağım kesindi. Onun yerine kolunu sırtımda, kanatlarımın altında tuttu ve ona yaslanmama izin verdi.

"Bunlar sizin odalarınız mı?"

"Neden?" diye sordu Evert diğer tarafıma yaklaşarak. "Şimdiden bizi yatak odalarımızda ziyaret etmek mi istiyorsun, Kaşıntılı?"

"Hayır, çok isterdin, değil mi?" diye alay ettim, sanki bu duyduğum en saçma şeymiş gibi. Kolumu kaydırmaya çalıştım ama bu hareket koluma yayılan bir acıya neden oldu.

"Sanırım omzunu yerinden çıkardın," dedi Sylred. "Ve o oku kanadından çıkarmamız gerekiyor."

İnledim. "Tamam."

Sylred, Evert'e bakarak bir kez başını salladı. Evert'in arkamdan gelip yaralı kanadımı tuttuğunu hissettim. Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Tamam, Kaşıntılı," dedi Evert. "Bir... iki..." Saymayı bitirmeden okun ucunu kırdı ve ardından kanadımdan temiz bir şekilde çıkardı.

Acıyla haykırdım, dudağımı o kadar sert ısırmıştım ki kan geldi. Ağzıma dolan kanın bakırımsı tadını alabiliyordum. Bunun hayatımda tattığım ilk şey olduğunu fark ettim. Tek odaklanabildiğim ağzımdaki kan ve kanadımdaki keskin acıydı ama birkaç dakika sonra ensemi ovuşturan güçlü bir el hissettim. Yukarı aşağı, aşağı yukarı. Sabit ve emin şekilde hareket ediyor, beni zevkten titretiyordu. Kanadımdaki kızgın acı yerine o elin hareketine odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimi açtığımda yine ağladığımı fark ettim. Fizikselleştiğimden beri bunu çok fazla yapıyormuşum gibi görünüyordu. Hayatta olmak çok acımasızdı.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı kayıyordu. Tenimden süzülürken her birini hissedebiliyordum. Islak fısıltılar gibi çok yumuşaktılar. Kanlı dudağımı tekrar yaladığımda tadı tuzla karışmıştı.

"Omzunu düzeltmem gerek," dedi Evert. "Syl?"

Sylred beni tutarak destekledi ve hızlıca başını salladı.

"Bekle-" dedim ama Evert dayanılmaz bir patlamayla omzumu yerine oturtmuştu.

Çığlık attım.

Canım o kadar çok yanıyordu ki görüşüm karanlıkla doldu. Sylred'in üzerine yığıldım, başım yana düşmüştü.

Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Tüm yüzüm kalın, şurup gibi gözyaşlarıyla dolmuş gibi hissediyordum, başım da zonkluyordu.

Yine de o el boynumu ovuyordu. Yukarı aşağı, aşağı yukarı. Gürleyen kalbim sakinleştiğinde, Sylred'in kulağıma fısıldadığını duyabildim. "İşte, işte. Geçti artık. Her şey bitti."

Bana yatıştırıcı sözler mırıldanırken sesi yumuşak ve nazikti. Hâlâ ağlıyordum çünkü elimde değildi. Belki de on yıllar boyunca duygusuz olmasaydım, daha sert olabilirdim. Fakat düne kadar hiç acı hissetmemiştim, hepsi çok bunaltıcıydı.

"Şimdi seni yatıracağım, böylece Evert yaralarını iyileştirebilir."

Sylred yaralı kanadıma ekstra özen göstererek vücudumu yavaşça yere indirdi, böylece yerdeki kürkle aynı hizaya geldim. Bir elini kolumda tutup parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirerek tatlı oyalamasına devam etti. Yaralarımın acısıyla dokunuşunun verdiği hazzın karışımı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Tanrım, böyle hissedeceğimi hiç bilmezdim," diye hıçkırıklarla dolu bir fısıltıyla itiraf ettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sylred.

"Hissetmek. Dokunmak. Bu çok... yoğun."

O ve Evert birbirlerine baktılar. Büyük ihtimalle delirdiğimi düşünüyorlardı. Belki de delirmiştim. Muhtemelen çenemi kapatıp konuşmayı kesmeliydim ama aşırı duygu yüklemesi çenemi çözmüş gibi görünüyordu.

Evert yanımda diz çökerek tekrar kanadıma dokundu. Onu göremiyordum ancak okun açtığı yaramda bir çekilme hissediyordum. Hoş değildi ama acı da vermiyordu. Garip bir histi.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni iyileştiriyor."

"Dikişe ihtiyacım var mı?"

Evert kıkırdadı. "Ben dikişin ta kendisiyim."

Birkaç dakika içinde kanadımdaki çekiştirme kayboldu, ardından ellerini yaralı bedenimin geri kalanında gezdirdi.

Görebileceğim şekilde önüme geçtiğinde, her kesiğe ve sıyrığa nazikçe dokunuşunu kocaman gözlerle izledim. Dokunduğu her yerde derim birbirine dikiliyor, tamamen iyileşiyor, geride sadece kurumuş kan ve çürükler kalıyordu. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Hâlâ ağaç kabuğu parçasını tutan elime geldiğinde durakladı. "Bu da ne böyle? Bize bunu batırmayı mı planlamıştın, Kaşıntılı?" diye sordu dudakları seğirerek.

"Bunu Bay İlk Olmayan'ın gözüne saplayabileceğimi umuyordum."

Evert gülerek bacaklarımı iyileştirmeye devam etti. Dokunduğu yerlerde tenim karıncalanıyordu ve bunun sadece iyileşmeden kaynaklandığını sanmıyordum. Sonra yüzüme dokunduğunda oradaki sıyrıkların da daha önceki aynı çekiştirme hissiyle iyileşmeye başladığını hissettim.

Yüzüne baktığımda mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Acıyan dudağıma dokunmak için parmağını kaldırdığında kalbim hızlanmıştı. Parmağını dudağımın üzerinde gezdirdi ve kanlı bir şekilde geri çekti.

"Bu güzel dudakların incinmesine izin veremeyiz," dedi sessizce.

İyileştirmek için işaret parmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirdiğinde bu samimi temas karşısında gözlerim kapandı. O parmağını ağzımda gezdirmeye devam ederken dudaklarımın birbirine dikildiğini hissediyordum. Sonra, itiraf etmekten utanıyordum ama benden bir inilti çıkmıştı.

Evet, bir inilti. Elimde değildi. Dokunuşu inanılmaz hissettiriyordu. Tek bir parmağıyla bana bunu yapabiliyorsa, geri kalanının neler yapabileceğini bir hayal edin.

"Yeter, Evert," dedi Sylred.

Bilirsiniz, bu kadar yeterdi çünkü ben düşmandım ve tüm bunlar...

Birden Evert'in parmağı kayboldu. Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. "Hayır, yeterli değil, Evert," diye karşı çıktım.

Evert gülerek topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Belki de sen gerçekten bir iblissin," dedi gözleri yüzümü incelerken. "Bizi sonsuza dek mahvetmek için buraya gönderilmiş, fazla güzel, fazla baştan çıkarıcı bir iblis büyücü."

İblis muhabbeti başlamıştı yine. Gerçekten havayı bozuyordu. Yine de mecbur kalırsam bunu kullanırdım. Alt dudağımı yavaşça yaladığımda Evert'in bakışlarının bu hareketi takip edişini memnuniyetle izledim.

"Öyle olsaydım, izin verir miydin? Seni mahvetmeme yani." diye sordum sessizce.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Baştan çıkarıcı ses tonum, imalı sözlerim... Ne de olsa ben bir aşk meleğiydim. Şehvet dilinde oldukça uzmandım. Bunu da kendi avantajıma kullanacağıma inansalar iyi ederlerdi.

Evert yüzünü buruşturup Sylred'e baktı. "Bu tanrıların bir sınavı. Beş yıldır tek bir dişi bile görmedim ve adamıza gelen şey bu mu? Bana senin de aynı şeyi düşünmediğini söyle."

Sylred ona ters ters baktı.

"Tamam, tamam." Evert ona bir el sallayarak, "Gidip su

getireyim. Sen ona göz kulak ol," dedi. "Ve iyi şanslar," diye ekledi kıkırdayarak.

Evert ayağa kalkıp kapıdan çıktı. Dudaklarım hâlâ onun dokunuşuyla karıncalanıyordu, vücudumun geri kalanının da ne kadar iyi hissettiğinin farkındaydım. Kanadıma saplanan okun acısı tamamen geçmişti. Yaralarımın geri kalanına gelince, geriye kalan tek şey kaslarımla eklemlerimdeki ağrılar ve omzumun acı veren zonklamasıydı. Doğrulmaya çalıştım ama sadece başım dönmüştü. Gözlerimi sıkıca kapatarak inledim.

"Sakin ol," dedi Sylred, tekrar kolumu tutarak. "Bırak sana yardım edeyim."

Birkaç saniye sonra başımın dönmesi durdu. Kanlı ve kirli vücuduma baktığımda tüm o kirin altında bile, sahip olduğum her sıyrık ve çiziğin artık iyileşmiş olduğunu görebiliyordum.

"Vay canına," diye nefes aldım. Dudağım bile pürüzsüz ve incinmemişti.

"Evet, bu yüzden lakabı Dikiş."

"Her şeyi iyileştirebiliyor mu?"

"Hayır, sadece etleri tekrar birbirine dikebiliyor. Artık bunu o kadar iyi yapıyor ki arkasında bir yara izi bile bırakmıyor. Yine de büyüsü omzunu iyileştiremezdi. Bu yüzden kendisi yerine oturtmak zorunda kaldı."

"Hepinizin güçleri var mı?"

Sylred yavaşça başını sallasa da detay vermedi. İçimde bana söylemek istemediğine dair bir his vardı, yine de sordum. "Ne yapabiliyorsunuz?"

Bana cevap vermemişti. Sanırım belki de düşmanlarının sırlarını bilmesini istemiyorlardı.

"Pekâlâ, sen ve Üçüncü, yani Evert, siz iyi olanlarsınız."

Bu, dudaklarının köşesini yukarı kaldırmaya zorlamıştı. "İyi olanlar mı?"

Başımı sallayarak elimle kapıyı işaret ettim. "Evet. Bay İlk Olmayan grubun pisliği."

Sylred güldüğünde kahkahası tüm yüzünü aydınlatmış, gözlerinin yanlardan kırışmasına neden olmuştu. İnanılmaz seksiydi.

"Sence ayağa kalkabilir misin?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Evet, *tabii ki* ayakta durabilirim."

Belimden kavrayarak ayağa kalkmama yardım etti. Yalpaladığımda beni tuttu. Dokunuşundaki yumuşaklığı elbisemden hissedebiliyordum. Bu beni çok heyecanlandırıyordu. Tanrılarım, çok hassastım.

"İyi misin?"

Hayır. Birazdan düşecektim, orası kesindi. "Evet, evet. Kesinlikle."

Gülümseyip beni bıraktı. Kendi başıma ayakta kalmayı başardığımda kendimle gurur duydum. Yaklaşık iki saniyeliğine.

Sylred dizlerim yere çarpmadan önce beni yakaladı. "Dur bakalım."

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladım. Tek bir akıcı hareketle beni kollarının arasına aldı.

"Evet, böylesi kesinlikle daha iyi. Profesyonel bir taşıyıcı tutmalıyım. O zaman kaslarımın ağrıması ya da takılıp düşmek gibi dertlerim olmaz," dedim.

Kıkırdadığında gözlerinin etrafı tekrar kırıştı. Tanrım, kırışıklıkların bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi?

"Sadece ayakta durmak değil, koşma konusunda da berbatım. Gerçi düne kadar hiç ayakta durmak zorunda kalmamıştım. O kadar uzağa kaçabildiğime inanamıyorum. Gerçi pencereden atladığımda muhtemelen sınırım buydu," diye açıkladım, sanırım boşboğazlık gerçek bir tıbbi durumdu.

Sylred bana kuşkuyla baktı. "Ne?"

Ağzımı kapattım. Kaçak dilimi kontrol altına almam gerekiyordu. Yalan söylemenin ya da onu bu konuşmadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımda ağzım ilk kez bana yardımcı olmuştu. "Hey! Kaşlarım ne renk?"

Kafasını hafifçe salladı, sanki rastgele cümlelerin kafatasının içinde dolanmasını engellemeye çalışıyordu. "Imm... kahverengi?" Sanki bir soruymuş gibi cevap vermişti.

"Hmm," dedim düşünceli bir şekilde. Hep sarışın, cilveli bir kız olacağımı düşünmüştüm. Esmerlik de işime yarayabilirdi. "Tamam, peki ya gözlerim?"

Bakarken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Mavimsi... Biraz gri?"

Yine emin değilmiş gibi cevap vermişti.

"Tamam, yani nazlı bir mavi gibi," dedim gözümde canlandırarak. "Yüzüne vuran bir mavi değil, gösterişli ya da iğrenç bir mavi değil, havalı, ağırbaşlı, abartısız bir mavi. Görmek için gerçekten bakman gereken türden bir mavi. Bunu anlayabilirim."

"Imm, peki."

Birden beni hâlâ kollarında tuttuğunu ve ellerimin hâlâ boynuna sarılı olduğunu hatırladım. İnanılmaz derecede yakındık. Kolları beni sararken o kadar sağlam ve mükemmel hissettiriyordu ki öne doğru eğilip onu öpmek için büyük bir istek duyuyordum. Sanırım bendeki bu değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü dudaklarıma bakıp yutkundu. Tam o sırada ön kapı açıldı ve Evert yeniden aramıza katıldı.

Sylred'in bana sarıldığını görünce durup sırıttı. "Vay, vay, vay. Bu ilginç, değil mi?"

"Kapa çeneni," dedi Sylred, başını hızla benden yana çevirerek. "Zar zor ayakta durabiliyor."

Evert alaycı bir şekilde kaş kaldırdı. "Tabii. Onu bu iyi adam saçmalığıyla sonra kazanırsın."

"Demek iyi olan *sizsiniz*," dedim.

"O öyle. Ben değilim," dedi Evert. "Şimdi gel, küveti suyla doldurdum."

Sylred dönüp beni evden çıkarmadan önce bana bir kez daha baktı. Evert'in peşinden gittik ama fazla uzaklaşmamıştık. Evin arka tarafında bir bahçe vardı ve kenarında ahşap bir küvet duruyordu. Sylred beni hemen yanına bıraksa da düşmemem için eliyle kolumu sabitlemişti.

Evert bana bir kalıp sabun uzatarak, "Temizlenme zamanı, Kaşıntılı," dedi. Hayvansal yağdan yapılmışa benziyordu, güzel kokması için de içinde bitki parçaları vardı. Hâlâ elimde tuttuğum ağaç kabuğu parçasını göstererek, "Bununla takas ederim," dedi.

Onu vermek istemesem de gerçekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum, bu yüzden isteksizce uzattım.

"İşte iyi bir küçük tutsak."

Gözlerimi devirip sabunu inceledim. "Her şeyi siz mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı Evert basitçe.

"Tek başına iyi olacak mısın?" diye sordu Sylred.

Hiçbir fikrim yoktu. "Kesinlikle."

"Pekâlâ. O zaman seni biraz yalnız bırakalım," dedi Sylred ve sanki uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni bıraktı. "Bize ihtiyacın olursa seslen. Çok uzakta olmayacağız."

"Teşekkür ederim."

"Ah, bir de Kaşıntılı?" dedi Evert omzunun üzerinden.

"Evet?"

"Kaçmaya çalışmayı *aklından* bile geçirme. Neden burada olduğunu bilmiyoruz ama bir yolunu bulacağız. Ronak dışarıda avlanıyor. İnan bana, o pisliğin seni kaçmaya çalışırken bulmasını istemezsin. Eğer bunu denersen, seni almasına izin verebilirim."

İkisi de cevap vermemi beklemeden çekip gittiler.

Göğsümdeki gergin nefesi dışarı bıraktım. "Tamam o zaman," dedim kendi kendime.

Sıcak ve soğuk seksi kuyruklu erkekleri görmezden gelerek su dolu küveti inceledim. İlk banyomun zamanı gelmişti. Beklentiden neredeyse karıncalanıyordum. Yıllar boyunca pek çok insanın banyo yapmasını izlemiştim, bu bana hep harika gelmişti.

Banyonun tadını çıkaracaktım. Bu diyarın gördüğü en iyi banyoyu yapacaktım çünkü ben gerçektim ve bunu yapabilirdim, lanet olsun.

BÖLÜM ON BİR

Parmağımı ahşap küvete daldırdım. Daha önce suyu hiç hissetmemiştim. Çok garip hissettiriyordu. İçine oturmak için sabırsızlanıyordum. Artık fiziksel bir bedenim olduğuna göre, her şeyi denemek için fazlasıyla heyecanlıydım. Her şeyi hissetmek istiyordum.

Aşağı baktığımda gümüş elbisemin artık o kadar da gümüş olmadığını gördüm. Kan, çamur ve çimen lekeleriyle kaplıydı, en azından hiçbir yeri yırtılmamıştı. Bu konuda şanslıydım.

Elbisemi çıkarmak için kolumu uzattım ama yaralı omzumla bunu başaramayacağımı fark ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kendime baktım, elbisemi yırtmadan çıkarabileceğim bir fikrin gelmesini diledim. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bu benim tek elbisemdi ve onu mahvetmek istemiyordum. Sanırım elbisemle yıkanmak zorunda kalacaktım.

Bir elimde sabun, ahşap küvetin kenarını dikkatlice kavradım ve bir bacağımı küvetin içine doğru kaldırdım. Ayağım suya iyice girdiğinde ikinci bacağımı kaldırdım.

Düşmüştüm. Tabii ki düşecektim.

Büyük bir sıçrama ve küçük bir cıyaklama ile küvete sertçe kaydım. Beceriksizce girdiğim için kıçım sızlıyordu ama

en azından girmiştim. Su tenimi ısırıyordu. Başka nasıl tarif edebilirdim bilmiyordum ancak ısırıklar sakinleştiğinde, suyun ağrıyan kaslarımı yatıştırmaya yardımcı olduğunu fark ettim.

Fiziksel bir bedene sahip olmak acı vericiydi.

Kanatlarım rahatça sığamayacak kadar büyüktü, bu yüzden onları sırtıma doğru sıkıca çektim. Elbisem üzerime yapıştığı için ikinci bir deri gibi duruyordu ama vücudumda bir yeri yıkayacağım zaman elbiseyi kaldırıyordum. Omzumu hareket ettirmek mümkün olmadığı için her şeyi tek elimle yapmak zorundaydım.

Sabun mis gibi kokuyordu, ıslak tenime her dokunuş o kadar güzel hissettiriyordu ki tüylerim diken diken olmuştu. Son kan ve kiri de temizledikten sonra başımı daldırıp uzun pembe saçlarımı yıkadım.

Bunu da bitirdikten sonra sabunu elbisemi yıkamak için kullandım. Üzerimde olduğuna göre lekeleri de çıkarabilirdim. Kanatlarıma ulaşamıyordum, bu yüzden suda ıslanmanın çıkarabildiği her şeyi çıkarmasını umdum. Hem kendimin hem de elbisemin olabildiğince temiz olduğundan emin olduktan sonra rahatlayarak başımı küvetin kenarına yasladım. Gözlerimi kapatıp suyun hassas kaslarımı rahatlatmasına izin verdim.

Bir an için Prens Elphar'ı ve ona ne kadar kızgın olduğumu unutmuştum. Zavallı Prenses Soora'yı unutmuştum. Hatta adasının üzerinden uçtuğum için beni bir okla vuran Bay İlk Olmayan pisliğini bile unutmuştum. O kadar uzun zamandır fiziksel bir bedene sahip olmak istiyordum ki bunun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Prens bana ne yapmıştı böyle? Daha da önemlisi, bunun bir sonu olacak mıydı?

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için bir gözümü açtım. Bahçenin arka tarafı kapalıydı, etrafta uzun çalılarla sarmaşık-

lar vardı, kulübenin görüşünü engelliyordu. Etrafı ormanla çevriliydi, ağaçların tepesinden esen rüzgârı duyabiliyordum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğumda derin bir nefes aldım ve bir Şehvet Nefesi vermeyi denedim. Güvenilir aşk meleği güçlerimin havaya pembe dallar savurmasını izledim.

"Evet! Güçlerim hâlâ benimle."

Yani Prens Elphar'ın bana yaptığı şey sihrimi etkilememişti. Bu iyi bir şeydi. Belki bir şehirde yaşayıp bir aşk dükkânı açabilirdim. İnsanlar gelip bana biraz ondan, biraz bundan için para ödeyebilirlerdi. Eminim çok para kazanabilirdim.

Sular gibi para akarken süper popüler dükkânımda başlatacağım tüm rızaya dayalı aşk festivallerini hayal ederek küvete daha da gömüldüm. Belki de Şehvet Nefeslerimden bazılarını şişeleyip bir rafa koyabilirdim? Bu verimli ve harika olurdu. Ben de bir kedi alacaktım. Dükkânımda takılabilecek, içeri giren müşterilere tıslayabilecek bir kedi olmalıydı çünkü huysuz kediler çok komik oluyordu. Ayrıca seksi erkekler bende kedi kuyruğu sevme arzusu uyandırmış olabilirdi.

Banyoda ne kadar uzandığımı bilmiyordum, sanırım uyuyakalmış olmalıydım çünkü bir sonraki bildiğim şey, bir sesle sıçrayarak uyandığımdı.

"Hey, Kaşıntılı! Uyanık mısın?"

Gözlerimdeki ağırlığı kırpıştırırken ürkek hareketlerimden dolayı su etrafa saçılmıştı. Evert hareket ettiğimi görmüş olmalıydı ki, "Kimse sana küvette uyuyakalmanın iyi bir fikir olmadığını söylemedi mi?" dedi.

"Hayır?"

Kıkırdadı. Sanırım Tehdit Eden-Üçüncü yerine Kibar Adam-Evert'e geri dönmüştük. "Artık biliyorsun," dedi. "Sana sarınman için kürk getirdim. İşin bitince dışarı çık ve al. Kurumak için içeride ateşin yanında oturabilirsin."

Dişlerim birbirine çarpıyordu. Artık daha uyanık olduğum için vücudumun tuhaf hissettiğini ve her yerimin titrediğini fark ettim.

Dişlerimin arasından, "Hâlâ el-elbisemi gi-giyiyorum," demeyi başarmıştım.

Kulübenin arka duvarının yanındaki yerinden başını kaldırdı. Bana daha fazla yaklaşmak istemiyor gibi görünüyordu. "Hâlâ giyiniksin... Neden?"

"Ke-kendi başıma çı-çıkaramadım."

Sessizlik. Sonra uzun, uzun bir iç çekiş.

"Kahretsin. Sylred!" Bağırmasıyla tekrar sıçramıştım.

Bir süre sonra Sylred köşede belirdi. "Ne?"

Ne dediklerini duyamayacağım kadar uzaktalardı ama birbirlerine mırıldanıyorlar ve bana bakışlar atıyorlardı. Neyi yanlış yaptığımdan emin değildim.

Hâlâ titriyordum, içgüdüsel olarak kollarımı birbirine kenetleyip vücudumu sıkıca sardım. Kollarıma dokunduğumda tenimde kabarık şişlikler hissettim. Meme uçlarım elbiseme karşı acıyla büzülüyor, dişlerim giderek daha fazla takırdamaya başlıyordu. Bu çok garip bir histi, şişlikler yükselmeye devam ederken tenime baktım.

Ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı esnettim. Onlar da garip hissettiriyordu. Sert. Uyuşmuş.

Sonunda ikisi de gelip başımda dikildi, gözlerini kaçırmaya çalışıyorlardı. "Tamam, Kaşıntılı, şimdi Sylred..."

Sesi kesildi, bana bir bakış attığında şiddetli bir şekilde küfretti. Gözleri büyümüştü. "Siktir, Syl, dudakları mavi!"

"Hmm?" diye sormaya çalıştım. Ya da en azından öyle sanıyordum. Başım dönüyordu.

"Kahretsin," dedi Sylred. Elini suya soktu, sonra tekrar küfretti. "Buz gibi. Neden onun için suyu ısıtmadın?"

"Siktiğimin suyunu hiçbir zaman ısıtmayız ki!" diye sa-

vunmaya geçti Evert. "Lanet olsun, bu küveti çamaşır yıkamak dışında hiç kullanmıyoruz."

"Onun için ısıtmalıydın! Çıkarmama yardım et."

İki çift kolun küvete daldığını ve beni sardığını hissettim. Beni sudan çıkarmışlardı ama hava yüzüme vurur vurmaz vücudum daha da sarsılmıştı. Dişlerim o kadar şiddetle birbirine çarpıyordu ki bir dişimi kırabileceğimi düşündüm.

"Çıkar şunu, onu ısıtmamız gerek."

Evert'in ellerini sırtımda hissettim, elbisemi çekiştiriyordu. "Deniyorum! Düğme, fermuar ya da... lanet olası bir şey bulamıyorum."

"Çıkar şunu!"

"Üzgünüm, Kaşıntılı. Bu ıslak elbisenin gitmesi gerek."

"Ne-"

Hızlı bir hareketle elbiseyi sırtımdan aşağı yırttı ve tenimden sıyırdı. Çıplaklığım hakkında endişelenmeme fırsat vermeden, Sylred beni yumuşak bir kürke sararak evin içine taşımak için kucakladı. Kendimi sabitlemek için ellerimi boynuna dolamak istiyordum ama vücudumu hareket ettiremiyordum.

Parmaklarımı hissedemediğimi fark ettim. Ayak parmaklarımı da.

Belki de prensin büyüsü etkisini yitiriyordu. Belki de tekrar soyutlaşmak üzereydim. Bu düşünce beni başka bir titreme nöbetine sokmuştu.

Yanağımı Sylred'in göğsüne yasladım, bu çok hoş bir histi. Rahatlatıcıydı. Onun içine gömülmek istiyordum. Beni kulübenin içine taşıyarak ateşin tam önüne, yere bıraktı. Ona doğru eğildim, vücudum acıyla karıncalanıyordu.

Titremeye devam ediyordum, dişlerim de takırdamaya devam ediyordu. "Ba-bana ne olu-oluyor?"

Evert oturdu ve kürkün altından ayaklarımı çıkardı. Sylred

kürkün arasından kollarımı ovarken o da ayak parmaklarımı ovmaya başladı, aşağı yukarı, aşağı yukarı. Bu konuda gerçekten çok iyiydi.

"Neden bize bu kadar üşüdüğünü söylemedin?" diye sordu Evert. Sesi kızgın geliyordu. Hatta öfkeli. "Banyodan çok daha önce çıkmalıydın, seni küçük aptal."

"Üşü-üşümek mi?" Kekeliyordum.

Elbette soğuğun ne demek olduğunu biliyordum ama daha önce hiç hissetmediğim için aynı zamanda bilmiyordum da. Sürekli gevezelik etmekten çenem ağrıyordu ancak kendimi zorlayarak soru sormaya devam ettim. "Üşü-üşümek bö-böyle mi his-hissettiriyor?"

Üşümek berbat bir şeydi. Kış aylarında insanların hep sıkı sıkıya sarındığını gördüğüme şaşmamalıydım.

Evert bana inanmaz bir bakış attıktan sonra donmuş ayak parmaklarımı avuçlarının içine aldı. Önce ne yapacağını anlamamıştım ama bir süre sonra eğilip parmaklarımın üzerine nefes vermeye başladı.

Nefesi nemli, yakın ve... "Sıcak," dedi Evert, düşünce zincirimi bitirerek. "Seni sıcak tutmamız gerek, Kaşıntılı."

"Üzerine giyecek kuru bir şeye ihtiyacı var."

Evert, dikenli ayak parmaklarımın üzerindeki sürekli nefes verişini zar zor durdurarak, "Burada biraz meşgulüm. Tabii, ayak parmaklarının düşmesini istemiyorsan," dedi.

Başımı salladım çünkü kesinlikle ayak parmaklarımın düşmesini *istemiyordum*. Sesimi çıkarmıyordum, birden kendimi çok ama çok yorgun hissetmeye başlamıştım. En azından yorgun olduğumu düşündüm çünkü gözlerim kapanıyordu, o sessizliğin içinde yaşayan karanlığa düşmek istiyordum. Yıllar boyunca göz kapakları düşen ve nefesleri düzleşen o kadar çok insan izlemiştim ki bana olan şeyin de bu olduğunu

anlamıştım. Dün gece biraz sızmıştım, bu yüzden yorgunluğun nasıl bir his olduğuna pek dikkat etmemiştim.

Gözlerimi tekrar kapattığımda turuncu alevlerin göz kapaklarımın arkasında dans ettiğini görebiliyordum. Evert'in elleri ayak parmaklarıma masaj yapmaya, bana sıcak sıcak üflemeye devam etti. Çok güzel bir histi. Çok... güzel...

Sylred'in elleri yanaklarıma çarparak beni korkuttu. "Uyanık kal," dedi sertçe. "Seni ısıtalım ve kurutalım, sonra uyuyabilirsin. Ama henüz değil. Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırarak açıp kendimi ona odaklanmaya zorladım. Ateş iyi hissettiriyordu, tenimdeki acı verici karıncalanma hissi azalmaya başlamıştı.

"Ona giymesi için kuru giysiler getirmeliyim. Neredeyse hipotermik durumda," dedi Sylred. "Uyumasına izin verme. Hemen döneceğim."

Sylred sıçrayıp yatak odalarından birine koşarken Evert ayak parmaklarımı gereğinden fazla sıktı. "Uyanık kal, Kaşıntılı."

Sylred çıplak göğsü ve elinde bir avuç giysiyle odaya geri geldi. Göğsüne baktığımda birden uykum kaçmıştı. Sylred üç adam arasında en ufak tefek olanıydı, teni bronz ve pürüzsüzdü, her bir kasını görebiliyordum. Parmaklarımı karın kaslarında gezdirmek, göbeğini yalamak istiyordum.

"Giyinebilmen için üstündeki kürkü kaldıracağım, tamam mı?" diye sordu Sylred yanıma gelerek.

Hâlâ titriyorum ama artık o kadar kötü değildi. Yine de kendi başıma giyinecek gücüm olduğundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse nasıl giyineceğimi bile bilmiyordum. Büyük kanatlarım işleri zorlaştırıyordu.

"Be-ben nasıl giyineceğimi..."

"Ona yardım edeceğim. Kürkü al, Syl."

Evert ayaklarımı indirdiğinde teması son bulduğu için üzülmüştüm. "Hazır mısın?" diye sordu Sylred kürkümün bir köşesini eline alarak.

Gergin bir şekilde dudağımı ısırdım.

"Sorun yok, Kaşıntılı," dedi Evert. "Bakmayacağım."

Kürkü tutmayı bıraktığımda Sylred onu hızla bedenimden uzaklaştırıp görüş alanımı kapatacak şekilde yukarı kaldırdı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama Evert kıyafetleri alıp bacaklarımdan birini kaldırdı. Yavaşça pantolonun paçasından geçirip dizlerime kadar çekti, sonra aynı şeyi yapmak için diğer bacağımı da kaldırdı.

"Seni ayağa kaldıralım ki bunları yukarı çekebilelim. Bana tutun," dedi sessizce.

Böyle fısıltıyla konuştuğunda sesi farklı çıkıyordu. Öne doğru eğilerek yaralanmamış kolumu boynuna doladım. Beni ayağa kaldırdı ve sonra pantolonun kalan kısmını yukarı çekti. Pantolonun üst kısmını birkaç kez kıvırıp bir büzme ipi kullanarak yerine sabitledi.

Ayaklarım hâlâ kumaşla kaplıydı, bu yüzden Evert diz çöküp ayak parmaklarım dışarı çıkana kadar pantolonun paçalarını kıvırdı. Pantolon üzerimde kocaman duruyorsa da kuru ve sıcaktı, önemli olan da buydu.

"Şimdi sıra üstünde. Kanatlarını içeri sok, kollarım yukarı kaldır." Beni tutmak için elini belime yerleştirdi. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Başımı salladım ve kollarımı kaldırıp kanatlarımı olabildiğince içeri soktum. Bunu yaptığım an tamamen savunmasız kalmıştım. Önüm ona tamamen açıktı. Nefesinin biraz kesildiğini, sonrasında da bir kokunun geldiğini duydum.

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum ama kokunun Evert'ten geldiğini kesinlikle biliyordum. Bu koku açıklanamaz bir şekilde onun tahrik olduğu anlamına geliyordu.

Uyarılmışlığının kokusu havaya yayılıyordu. Olay sadece kokusunun bu kadar güçlü ve hoş olması değildi, aynı zamanda kokuyu bu kadar kolay tanımlayabilmem de beni şaşırt-

mıştı. Belki de bu, gerçek olduğumdan beri gelişen aşk meleği güçlerimden biriydi. Birinin ne zaman tahrik olduğunu her zaman *bilirdim*. Şimdiyse bir şeyleri gerçekten koklayabildiğime göre belki de bunu zaten şimdiye kadar hep böyle yapmıştım.

Hangisi daha heyecan vericiydi bilmiyordum, bu yeni aşk meleği yeteneği mi, yoksa onu bu kadar heyecanlandırmış olmam mı? Çok ateşli olduğu için bu büyük bir iltifattı. Kumaşı yavaşça kollarımdan aşağı, sonra başımın üzerinden çektiğini hissettiğimde zevkle gözlerimi kapattım. Yumuşak dokunuşu tenimi ürpertiyordu. Gömlek kürek kemiklerime, tam kanatlarımın çıktığı yere yapıştı.

"Bir saniye," dedi sessizce.

Arkama geçtiğinde kumaşı yırttığını duydum. Tekrar önüme gelerek tişörtün geri kalanını aşağı çekip göğüslerimle karnımı kapattı. Arkama uzandı, yırtık kumaşı birbirine bağlayarak kanatlarımın arasına sabitledi.

İşi bittiğinde ellerini gömleğin arkasından çekip kollarımı tuttu. Gözlerimi onunkilere diktim. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Daha yakına eğilerek ıslak saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdı. Hâlâ Sylred'in tuttuğu kürkün arkasındaydık ve ben sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissediyordum.

"Yalan söyledim," diye fısıldadı kulağıma.

Yüzümde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne?"

"Bakmayacağımı söylediğimde. Yalan söyledim."

Sözleri kafama dank ettiğinde yanaklarım utançtan alev alev yanmaya başladı ama ateşli bakışlarından gözlerimi alamıyordum.

"Sikeyim, çok güzelsin."

Trollere gerek yoktu. Neredeyse burada kendi dumanı tüten seks sularımdan oluşan birikintinin içinde eriyip gidecektim.

"Bitti mi?" diye sordu Sylred kürklerin arkasından aramızdaki büyüyü bozarak.

Cevap olarak Evert benden uzaklaşarak hiçbir şey olmamış gibi kürkü aşağı çekti. Hâlâ konuşmaktan acizdim.

"Hâlâ ateşin önünde oturması gerekiyor. Artık tehlikede değil ama hâlâ yeterince sıcak değil."

Sylred beni ateşe yaklaştırıp oturttu. Saçlarım hâlâ nemli ve sırtımdaydı, omurgamdan aşağı su damladığını hissedebiliyordum. Ateş, soğuktan çok daha iyi hissettiriyordu.

Soğuk parmaklarımı ateşin önünde tutarak, "Demek sıcaklık da bu," diye sesli düşündüm.

Arkama bakmadan, Sylred ve Evert'in birbirlerine baktıklarını biliyordum. Söze dökülmemiş sorularını hissedebiliyordum. Bana güvenmiyorlardı, bu yüzden ben de onlara güvenmemeliydim. Yine de ağzım bunun farkında değil gibi görünüyordu çünkü itiraflar ağzımdan çıkmaya devam etti. Artık insanlar beni gerçekten duyabildiğine göre bu konuda gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Evert yaklaştı ve kolumu işaret etti. "Nedir o?"

Bileğimin iç tarafına, aşk meleği işaretinin olduğu yere baktım. Ateş ışığında daha da belirginleşmişti. "Numaram."

Evert şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Numaran mı?"

"Evet..." Onlara ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim ama bu kısmın zarar vermeyeceğini düşündüm. "Benim bir adım yok, bize numaralar verilir. ML benim numaram. Bin elli."

"ML," dedi Evert. "Em... elle.* O zaman senin adın bu olacak, Kaşıntılı."

"Emelle. Hoşuma gitti," diye yanıtladı Sylred, benim onun adı hakkında söylediklerimi taklit ederek.

Koluma baktım. "Emelle," dedim deneyerek. "Öyle mi dersiniz?"

---

* ML harflerinin İngilizce okunuşuna gönderme yapılmıştır. -r.n.

"Ronak'ın sana koyduğu isimden daha iyi," dedi Evert.

Kaşlarımı çattım. "İblis mi?"

Evert sırıtarak başını salladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yorgunlukla iç çekerek başımı salladım. "Ben iblis değilim."

"O zaman ne sikimsin sen ve bu kızın kulübemizde ne işi var?"

Arkamızdan gelen sesle sıçrayarak arkama döndüm. Ronak kapı aralığında duruyordu, kocaman, kaslı kollarını devasa göğsünün önünde kavuşturmuştu. Cidden, bu adam çok *iriydi*. Ona bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

Boğazımı temizleyip kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Biraz tökezlediğimde Sylred beni desteklemek zorunda kalmıştı ama en azından başarmıştım. Bay İlk Olmayan'la yüzleşmek için ayağa kalkmam gerekiyordu çünkü o bir zorbaydı, ben de ona çok kızgındım. Eğer ona doğru yürüyecek gücüm olsaydı, yüzüne bir tokat atardım. Muhtemelen. Belki de. Uzanmak için zıplamam gerekebilirdi. Korkup kaçabilirdim de.

Tamamen inatçılıktan, ne olduğumu kabul etmeyi reddediyordum. Bu onun üzerinde sahip olduğum tek güçtü. Ne kadar küçük olursa olsun, onun istediği bir şeye sahip olmak ve bunu ona vermemek benim için bir zaferdi.

"Ben bir iblis *değilim*."

"Değil misin?" diye sordu. Bana doğru yavaşça yaklaşırken sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi. Adımları ölçülü ve kasıtlıydı. "Adamızın üzerindeki *aşılmaz* bariyerden geçtin," diyerek beni şaşırttı. Bariyer hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Sana dokunduğumuzda bize büyüyle saldırdın, kırmızı kanatların var. Eğer bir iblis değilsen, o zaman nesin sen?"

Yerimde durup çenemi kaldırdım. Şu an ondan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ediyordum çünkü bu diyarda

gördüğüm ilk yüz oydu ve onu gördüğümde kalbim yerinden fırlamıştı. Onu öpmek istemiştim. Parmaklarımı kaslarında gezdirmek istemiştim. Yanağımı kaba sakalına sürtmek istemiştim. Onu açıklıkta dururken gördüğümde, yüzü siyah gözlerindeki hüzünle yumuşadığında, onun sevebileceğim bir adam olduğunu düşünmüştüm. Gücünün ardında saklanan kırılganlığı görünce onu öpüp her şeyi daha iyi hâle getirmek istemiştim.

Ancak onun hakkındaki düşüncelerim bir yalandı. Bir fanteziydi. O bir pislikti, kötü biriydi ve beni gökyüzündeyken vurmuştu. Ona haddini bildirecektim.

"Anlamak için ya çok aptal ya da çok sağırsın ama dikkatini vermek için elinden geleni yap, Bay İlk Olmayan," diye çıkıştım. "Ben bir iblis değilim. Bariyer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Uçamadığım için düştüm. Ayrıca sana büyüyle saldırmadım. Biri beni lanetledi ya da onun gibi bir şey yaptı. Hiçbiriniz için burada değilim. Bu adaya düşmek bir kazaydı. İnanın bana, bana nasıl davranıldığı düşünülünce buraya isteyerek gelmezdim."

Bay İlk Olmayan şüphesiz başka aptalca şeyler söylemek için aptal ağzını açmaya başlamıştı ama sözünü kestim. "Ve evet, kırmızı kanatlarım var. Bariz olanı belirttiğin için teşekkür ederim. Sana daha önce de söylediğim gibi iblislerin böyle kırmızı kanatları olmaz. Sen hiç iblis gördün mü?"

Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben onları *gördüm*. Sana şunu söyleyeyim, kanatlarım cehennemden gelmiş olamayacak kadar güzel. Yani, şunlara bir bak!" dedim kanatlarımı açarak. "Şu tüyleri görüyor musun? Süper yumuşak ve aşırı güzeller. Bu kırmızı renk kesinlikle cehennem kırmızısından çok çiçek kırmızısı. Bunu her aptal görebilir. Kanatlarıma bakmayı bile hak etmiyorsun."

Sadece birbirimize bakıyorduk. Kedi kuyruklu adam ve kuş kanatlı kız. Yüzleşme gergindi. Evert ile Sylred'in bile ne yapacaklarını tam olarak bilemediklerini söyleyebilirdim.

Yorgunca iç çektim. "Bak. *Gerçekten* kötü birkaç gün geçirdim, tamam mı? Güçlü bir büyüyle vuruldum, pencereden atladım, gökyüzüne düştüm, bir okla vuruldum, omzum çıktı, ağaçlar tarafından paramparça edildim, yere çakıldım, hareket etmekten tüm kaslarım gerildi, bütün gece bir ağaca bağlı kaldım ve ilk kez üşüdüğüm için neredeyse ölüyordum. Burada pislik olan sensin, ben değil. Beni gökyüzündeyken vurdun. Canımı yaktın. Ben sana hiçbir şey yapmadım, sense beni incittin..." Sesim çatladığında daha fazla konuşamadım çünkü gözyaşlarım beni içten dışa boğuyordu.

Lanet olsun. Sulu gözden başka bir şey değildim.

Bu kadar çok şey söylemek istememiştim ve kesinlikle tekrar ağlamak istemiyordum, hele de Bay İlk Olmayan'ın önünde ama elimde değildi. Üç yüz de farklı ifadelerle bana bakıyordu. Nefes nefese kaldığım için göğsüm kabarıyor, yüzüm neredeyse ateş kadar sıcak hissettiriyordu. Umurumda değildi. Duyduğum tüm nefretle Bay İlk Olmayan'a baktım. Anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu ama gözlerimi kaçırmayacaktım.

Ona bakmaktan boynum ağrıyordu. Bacaklarım ayakta durduğum, omzum yerinden çıktığı için acıyordu. Gökyüzünden düştüğüm için tüm vücudum ağrıyordu. Kanatlarım uçmaktan acıyordu. *Hareket etmekten* her kasım ağrıyordu. Göğsümün içi, tam da yeni atan kalbimin olduğu yer, o da acıyordu. Ne de olsa onlarca yıl boyunca görülmenin, duyulmanın, hissedebileceğim ve dokunabileceğim bir bedene sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim.

Artık buna sahip olmama rağmen ya benimle oynayan ya benden çekinen ya da düpedüz bana kötü davranan üç gülünç

derecede yakışıklı adamla karşı karşıyaydım. Beni burada istemiyorlardı. Var olmamı istemiyorlardı. Bu acıtıyordu.

Bay İlk Olmayan yüzüme doğru eğildiğinde kaçmamak için kendimi zor tuttum. Sesi hırçın ve karanlık bir fısıltıydı ama her kelimeyi düzgünce telaffuz ediyordu. "Şimdi beni dinle. Sana güvenmiyorum. Sana inanmıyorum. Ağlayabilir, bağırabilir ve yalvarabilirsin ama yalanların bana sökmez. Seni izliyor olacağım. Beni ya da kovanımı tehdit edersen seni öldürürüm."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve hışımla kapıdan çıkıp dışarıda kayboldu. Uzun, titrek bir nefes aldım.

Ardından yere yığıldım.

BÖLÜM ON İKİ

Gözlerimi açtığımda, etrafa alışıp algılamam birkaç dakika sürmüştü. Küçük bir odadaydım. Yumuşak çalı ve otlardan yapılmış, kürk postlarıyla kaplanmış alçak bir paletin üzerinde yatıyordum. Duvarlar sade ve süssüzdü. Sarmaşıklarla kaplı küçük bir pencere vardı, güneş ışığı çizgiler hâlinde zemine vuruyordu.

Yani erkeklerin yatak odalarından birindeydim. Belli ki Ronak'ın değildi. Acaba Evert'in miydi, yoksa Sylred'in miydi?

Etrafıma bakarken doğrulup gerindim. Kaslarım hâlâ ağrıyordu, kanatlarım da. Bu yüzden tüylerimi biraz karıştırıp gerginliğimi giderdim. Kırmızı tüylerimden birkaçı yatağın üzerine dökülmüştü.

Düşmemek için bir elimi duvara koymaya dikkat ederek ayağa kalktım. Ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bacaklarım titriyordu ama kapıya doğru yürüyüp açmayı başardım. Dışarı baktığımda ana odada kimse yoktu.

Belki de ön kapıdan çıkıp kimse fark etmeden yoluma devam edebilirdim. Hah. Hiç şansım yoktu. Zar zor yürüyebildiğimi ve bu adanın oldukça küçük olduğunu düşünürsek beni dakikalar içinde bulacaklarından hiç şüphem yoktu. Daha güçlü olana kadar burada kalabilirdim.

Sessizce dışarı çıkıp ana odaya baktım. Parmaklarımı masanın etrafında duran farklı tarzdaki sandalyelerde gezdirdim. Her birinin hangi adama ait olduğunu merak ediyordum. Tarzlar çok farklıydı. Bir tanesi oymalıydı, bir tanesi taş işlemeliydi, bir tanesi de yekpare bir ağaç gövdesinden yapılmış gibi görünüyordu. Devasa boyutuna bakarak bunun Ronak'a ait olduğunu tahmin ettim.

Ön kapı açıldı. Arkamı döndüğümde Sylred'in bir kucak dolusu kesilmiş odunla içeri girdiğini gördüm.

Beni görünce durdu. "Uyanmışsın."

"Evet. Senin odanda mıydım?"

Başını salladı. "Evert'in." Odun yığınını yere atmak için şömineye doğru yürüdü.

"Hâlâ tişört giymiyorsun," diye geveledim.

Sarı kaşlarını kaldırdı. "Tek tişörtüm sende."

Yere baktım. "Ah. Doğru. Bunun için özür dilerim..." Kaşlarımı çattım. "Geri mi istiyorsun?"

Yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Sen... Sen..." Boğazını temizledi. "Hayır. Sende kalsın."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Zavallı adam hemen şimdi, burada soyunacağımı sanmıştı.

Önce ödünç aldığım pantolonuma, sonra da onunkine baktım. Benimki yumuşak ketenden, onunki deriden yapılmıştı. "Ama fazladan pantolonun var mıydı?"

Omuz silkti. "Ben derileri ketenlerin üzerine giyiyorum."

"Ah," dedim deri pantolonuna tekrar bakarak. "Bu bacaklarını daha da terli ve yapışkan hâle getirmiyor mu?" diye sordum. "Rahatsız edici olmalı, değil mi? Gerçekten bildiğimden değil. Daha önce hiç deri giymedim. Ama güneyde her şeyin hızla bunaltıcı olabileceğini bilecek kadar motorcu ve BDSM üyesi izledim. Ah, bir de lateks. Şu tam vücuda oturan tulumlardan. Bir keresinde herkesin o tulumlardan giydiği bir partiye gitmiştim. Her şey gerçekten gıcırdıyordu."

Sylred bir an için bakıp boş boş gözlerini kırptı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Ona el salladım. "Cevap vermene gerek yok. Ben kendi kendime konuşmaya alışığım. Neyse, yakında pantolonunu geri vereceğim. Belki elbisemi düzeltmeye çalışabilirim. Yapış yapış testislerinden sorumlu olmak istemem."

Zavallı adam kızarmıştı. Bronz yanaklarının üst kısımlarının koyulaştığını görmek gerçekten çok sevimliydi. Sarı sakalı yanağının büyük kısmını kapatıyordu ama yine de gözüküyordu.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde beklerken karnımdan gelen bir ses beni irkiltti. Bir elimle karnımı sıkarak şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oluyor? Ölüyor muyum?"

Yine, bana bakıp birkaç kez gözlerini kırptı. "Sanırım açsın."

Dudaklarıma yavaş, geniş bir gülümseme yayıldı. "Aç. Aç mıyım?"

Sanki deliymişim gibi başıyla beni onayladığında gülümsemem daha da genişledi. "Gerçekten yemek yiyebileceğim!" dedim soluksuz hâlde.

Heyecanımı kontrol edemiyordum. *Sonunda* yemek yiyebilecektim. Yıllar boyunca hayalini kurduğum, özlemle baktığım tüm o yiyeceklerle içecekler zihnime hücum etti ve ağzımı sulandırdı. Bir saniye daha bekleyemezdim.

"Şimdi yiyebilir miyim? Lütfen?" diye sordum umutsuzca.

Sonuçta, beni esir tutmalarına ve iblis olduğumu düşünmelerine rağmen görgülü biriydim. Böyle de bir hanımefendiydim işte.

"Neyiniz varsa, umurumda değil. Yenilebilir her şeyi yerim."

"Elbette. Otur," diye emretti masayı işaret ederek.

İki kere söylemesine gerek yoktu. Oymalı sandalyeyi seçmiştim ama kanatlarıma engel oluyordu. Oturmam

için çok büyüklerdi. Sonra diğer iki sandalyeyi denesem de üçünün içinde en büyük olanı bile kanatlarımı tam olarak almamıştı.

Vazgeçip yere oturmaya karar vererek kürk halının üstüne yerleştim. Sylred hareketlerim ya da koltuk seçimim hakkında yorum yapmadı. Bazı ahşap kutuları ve çekmeceleri karıştırdıktan sonra önüme yiyecek dolu ahşap bir tabakla fincan koydu. Daha önce hiç görmediğim meyve ve sebzelerin yanı sıra, büyük bir parça et de vardı. Nefis kokuyordu. Midemden bir ses daha geldiğinde bu beni güldürdü.

Hemen yemeğe yumuldum. Etten ilk ısırığımı aldığımda yüksek sesle inledim. Tadı odun isi sinmiş gibi ve baharatlıydı, neredeyse ağzımda eriyordu. Dakikalar içinde mideye indirmiştim.

Eti kemiğine kadar yedim, sonra sebzelere geçtim. Yeşil ve uzunlardı, yanlarında sarı noktalar vardı. Tatları toprak gibiydi ama sebzeyi de sevmiştim çünkü yemekti sonuçta. En son meyveye geçtim. Isırıp tatlı nektar selini tattığımda o kadar şaşırmıştım ki inlemekten ve yeniden gülmekten kendimi alamadım.

Tanrılarım, yemek çok lezzetliydi. Daha fazla yemek istiyordum. Her şeyi yemek istiyordum. Şu andan itibaren benim için her şey, her yerde, her zaman, her çeşit yemek anlamına geliyordu. Sürekli karnımı doyurmak istiyordum. İlişkiler umurumda değildi, yemeği yeni aşkım yapacaktım. Belli ki tüm fantezilerimi aşk ve seks üzerine kurmuşum. Bunca zamandır özlemimi yemeğe odaklamalıydım.

Yenilebilir her şey bittiğinde, tabağı yalayıp temizlememek için kendimi zor tuttum.

Tahta bardağı elime alıp son damlasına kadar içtim. Tadı o kadar saf ve soğuktu ki ağzım daha fazlasını istiyordu. Zevkle iç çektim çünkü kendimi çok tok ve iyi hissediyordum. Tat

alma tomurcuklarım tüm bu yeni tatlar karşısında çılgına dönmüştü.

"Hey, İkinci, biraz daha-" Yukarı baktığımda cümlemin ortasında kalmıştım.

Üç adam da kapının yanında durmuş bana bakıyordu. Hiçbirinin içeri girdiğini duymamıştım. Yemeğime o kadar dalmıştım ki muhtemelen bir izdiham olsa da duymazdım. Ayrıca fark etmediğim, artık bariz bir şekilde ortada olan diğer şey, havadaki yoğun uyarılma kokusuydu. Bu konuda yeni olduğumu biliyordum ama üçünden de geldiğinden oldukça emindim.

"Ah. Hey," dedim.

Ellerimle ağzımı sildim çünkü bakmaya devam ediyorlardı. Belki de çeneme bir parça yemek falan yapışmıştı? Hâlâ bir şey söylemediklerinde, "Ne var?" diye çıkıştım.

Evert başını salladı. "Hiçbir şey," dedi, giderek büyüyen bir sırıtışla gamzelerini gösterdi. "Sadece... yemeğinden gerçekten keyif aldın. Oldukça sesliydin."

Sylred öksürdü.

"Ah, daha önce hiç yemek yememiştim," dedim kendimi durduramadan. Ronak gözlerini bana dikti. Kahretsin. "Yani... daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim," dedim hızlıca, ifademi daha az şüpheli görünecek şekilde düzeltmeye çalışarak. "Her şeyin tadı... her şeyin tadı vardı. İnanılmazdı. Tüm tatlar... Bu kadar çok tat olabileceğini hiç bilmiyordum."

Tam olarak şimdi çenemi kapatacaktım.

"Acaba bu sesleri başka aktiviteler sırasında da çıkarıyor mu?" diye sordu Evert.

Sylred yanakları tekrar kızarırken bile gülüyordu. Bay İlk Olmayan sadece sırıtıyordu.

Bu ima karşısında hepsine birden gözlerimi kıstım. "Hiçbiri-

niz bunu öğrenecek kadar şanslı olmayacaksınız. Beni esir tutuyorsunuz, unuttunuz mu? Ben gardiyanlarımla seks yapmam."

Ronak kollarını kavuşturdu. "Biri bana onun hâlâ içeride ne yaptığını söylemek ister mi?"

Sylred sabrını kaybederek ofladı. "Yaralıydı ve açlıktan ölüyordu, Ronak."

"Sen bir aptalsın. Onun bizim misafirimiz değil, tutsağımız olması gerekiyordu."

Sylred omuz silkti, sanki Ronak'ın öfkesinin muhatabı olmak onu hiç rahatsız etmiyormuş gibiydi. Onu Bay İlk Olmayan'la karşı karşıya görmek oldukça seksiydi. "Öyle bile olsa biz barbar değiliz. Kadınlara bu şekilde davranmayız."

Ronak o kadar öfkeli görünüyordu ki o kocaman yumruklarından birini geri çekip Sylred'i oracıkta yere sermesinden korktum. Siyah gözleri bana kaydığında, içlerinde kaynayan nefreti görünce irkildim. "Kovan toplantısı. Şimdi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Çık dışarı demek," diyerek beni tersledi İlk Olmayan.

Tanrım, ne pislikti ama.

Ağzının payını vermemek için dilimi ısırdım çünkü bir faydası yoktu. O benden hoşlanmıyordu, ben de ondan hoşlanmıyordum. Dik dik bakarken, ondan kesinlikle *korkuyor* olmama rağmen hiç korkmuyormuş gibi davranıyordum. Ne de olsa, muhtemelen beni bir dal gibi ikiye ayırabilirdi.

Etkileyici bir çıkış yapmayı umarak kapıya doğru yürüdüm. Daha doğrusu yürümeye çalıştım ancak ayağım takıldı ve neredeyse Sylred'in üzerine kapaklanıyordum. Neyse ki beni yakalayıp ayağa kaldırdı.

"Gördün mü? Sen aralarında iyi olansın," dedim göğsünü okşayarak. Çıplak göğsünü. Biraz da ovalayabilirdim. Ne? Elimde değildi. Aslında durmam için elimi çekmesi gerekmişti. Tüh.

Kendime geldiğimde, ön kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan çarparak kapatmaya çalıştım ama sadece dallardan yapıldığı için doğru etkiyi yaratmamıştı. Huysuz çabama karşı birkaç kıkırdama duydum.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

"Bunu duydum," dedi Evert kapının arkasından.

"Güzel!" diye tersledim, uzaklaştığım sırada tekrar güldüğünü duydum.

"Bahçede kal," diye bağırdı Bay İlk Olmayan. "Seni kovalamak zorunda kalırsam, sonu senin için iyi olmaz."

"Belki de uçup giderim!"

"Dene bakalım!" diye karşılık verdi Bay İlk Olmayan.

"Yapamaz," dedi Sylred. "Zar zor ayakta durabiliyor. Uçacak ya da bir yere koşacak kadar güçlü değil." Kahretsin. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Kulübenin arka tarafına doğru yürüdüm, böylece pencerelerden geçtiğimi görebilirlerdi. Yine de bahçede kalmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Gizli bir kovan toplantısı mı? Kesinlikle kulak misafiri olacaktım.

Bahçeyi geçip diğer taraftan evin arkasına doğru süründüm. Casuslukta iyiydim. Bunu elli yıldır yapıyordum. Sinsice ilerlerken, sırtımı evin duvarına verdim. Ön tarafa, pencerenin altına geldiğimde durdum.

Dinlemek için eğildim. "...ve bu olamaz," dedi Ronak.

"Birimiz her zaman ona göz kulak olmak için buradaydı. Endişelerini anlasam da boşuna panik yapıyorsun," diye yanıtladı Sylred.

"Boşuna mı?" diye karşılık verdi Ronak. "Şu an burada olmasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Biri tarafından bizi sabote etmek için gönderildi. Ne olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Sylred, "Bizi gerçekten sabote etmek için burada olduğun-

dan pek emin değilim," dedi. "Buraya gelen diğerlerinin hepsi açıkça yüksek peri tarafından gönderilmişti. Bizi öldürmek için gelmişlerdi. O ise düşmanca bir şey yapmadı."

"O zaman bizi kandırmaya çalışıyor. Savunmamızı düşürmemizi sağlamaya çalışıyor."

"Zamanlaması şüpheli," diye kabul etti Sylred iç çekerek.

"Kesinlikle," diye katıldı Ronak. "Ne olduğunu kabul etmiyor, hatta ona iblis dediğimde inkâr etmeye devam ediyor. Ayrıca, tam da kraliyet itlaf denemeleri başlamadan önce gökyüzünden adamıza düşüyor. *Geçilmez* bir bariyeri geçerek, dikkatinizi çekerim! Hayır, zamanlaması şüpheli. Ben tesadüflere inanmam. O ya bir dikkat dağıtıcı unsur ya da bir casus. Ya da ikisi de. Sen de onu duydun. Bizi daha önce görmüş, izlemiş. Bizi *değerlendirmiş* bile. Casusluk yaptığını *kabul etti*."

"Eğer buraya yüksek peri tarafından gönderildiyse, o zaman bariyer olayı neydi?" diye sordu Sylred.

Mırıldandığı cevabın tamamını duyamadım. "Tam da odaklanmamız gereken bir anda, dikkatimizi dağıtmak için," dedi Ronak. "Beş yıldır burada sürgündeyiz. Şimdi de itlafa haftalar kaldı. Aklımızın hedefimizde, yani eve dönmekte olması gerekiyor. Dikkatimiz dağılırsa bunu yapamayız. Kovan bağlantımızı olumsuz etkileyip etkilemeyeceğini de bilmiyoruz. Olduğumuz her şeyi, istediğimiz her şeyi sabote edebilir. Bunu riske atamayız. Onu çok dikkatli izlemeliyiz. O yüzden aletlerinizi pantolonlarınızda, aklınızı da hedefimizde tutun ki bu Tanrı'nın unuttuğu adadan kurtulabilelim, yoksa onu hiçbirinizin bulamayacağı bir yere bağlayıp kuşlara bırakırım."

Öfkeden etrafı kırmızı görmeye başladım. Cehennem ateşindeki iblis kırmızısı gibi değildi çünkü ben kesinlikle bir iblis değildim. Ancak o kadar kızgındım ki başka renk göremiyordum. Aynı zamanda öfkemin altında çalkalanan bir hüzün yumağı vardı.

Tanrılarım, sanki bir türlü rahat edemiyordum. Tam etrafımdakilerin neşelenmeye başladığını düşünürken Ronak geri gelmiş ve beni tekrar gölgede bırakmıştı.

"Peki ya yanılıyorsan?" diye sordu Sylred. "O zaman ona boşuna böyle davranmış oluruz."

"Kovanımızı korumak benim görevim. Eğer onun duygularını incitmekle hayatlarımızı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorundaysak, kolay. Herkesin kendini dizginlemesi gerekiyor. Atlatmamız gereken sadece birkaç hafta daha var. Bu küçük iblis geleceğimizi riske atmaya değer mi?"

Cevapları duymadığım için başlarını salladıklarını varsaydım.

"O zaman anlaştık. Onu izleyeceğiz ve gerekirse indireceğiz. Dikkat dağıtmak yok, numaralarına ya da cazibesine kapılmak yok. Şimdi git, onu tekrar bağla."

Gözetleme yerimden hızla ayrılıp kulübenin arkasına, bahçeye doğru koştum. Eğer tekrar bağlanacaksam biraz yiyecek saklamaya çalışabilirdim. Bay İlk Olmayan'ın beni tekrar besleyip beslemeyeceğini kim bilebilirdi? Artık yemeğin tadına baktığıma göre hiçbir öğünü kaçırmak istemiyordum.

Gördüğüm ilk meyveyi kopardım. Bir tür çalıda yetişiyordu, meyvesi açık mor renkte, yaklaşık bir göz büyüklüğündeydi. Pantolonumun cebine bir avuç doldurduktan sonra dönüp, turuncu meyvelerin yetiştiği başka bir bitkiyi yakalayarak onu da doldurdum.

Sylred köşeyi dönüp beni fark ettiğinde başka neler bulabileceğime bakmak için arkamı döndüm. Kirli ellerime baktığını gördüm, ardından mavi gözleri hantal ceplerime gitti.

Tam bana onları boşalttıracağını düşündüğüm anda başını sallayıp, "Hadi," dedi.

"Ya istemiyorsam?"

Gözlerini kısarak bana baktı, ben de gözlerimi kısarak karşılık verdim. Bu kısık gözle meydan okuma oyununu bütün gün oynayabilirdim, dostum.

Kahretsin, göz kırpmıştım. Lanet olsun.

Sırf onu kızdırmak için diğer yöne gitmeyi düşündüm. Hmm. Hayır. Şimdiye kadar sadece bir kez koşmuştum ve pek de hoşuma gitmemişti.

Tamam, belki de inatla durduğum yerde kalabilirdim. Fiziksel olarak beni ağaca geri dönmeye zorlamasını sağlayabilir miydim?

Üstsüz olduğu için bu eğlenceli görünse de ceplerimde stokladığım değerli meyvelerimi ezmek istemiyordum. Öncelikler, anlıyor musunuz?

Ayrıca, iyi olan oydu, şansımı zorlamak istemiyordum. Bana iyi davranmaya devam etmesini tercih ederdim. Üstelik hâlâ bana güvenmelerini sağlamak istiyordum. Bunu yapmanın tek yolu da onlara kötü adam olmadığımı göstermekti.

İç çekerek ona doğru gittim. "O bakışma yarışını ben de kazanabilirdim, haberin olsun."

Gülümseyerek beni ağacıma götürüp, oturmamı işaret ederken başını salladı.

Sert zeminde oturmaktan kıçım ağrıyacaktı, o yüzden biraz surat astım. "Oturacak bir şey alamaz mıyım? Lütfen?" Ona bakarak kirpiklerimi kırpıştırdım.

İlk başta, bariz manipülasyonumu yüzüme vuracağını düşündüm ama sadece iç geçirerek bir şeyler almak için kulübeye doğru yöneldi. Hah. Kirpik numarasının gerçekten işe yaradığını kim bilebilirdi? Geri döndüğünde bir kürk postunu katlayıp benim için yere serdi.

Üzerine oturup tatlı tatlı gülümsedim. "Artık ilk olabilirsin."

"Bize hâlâ ilk olmanın ne demek olduğunu söylemediğin için sanırım fazla heyecanlanamam."

"Ah, bu iyi bir şey. Güven bana."

"Kim olduğunu söylersen belki güvenebilirim."

"İyi denemeydi."

Etrafımdaki el yapımı ipleri bağlamaya başlarken omuz silkti. Tekrar ayağa kalkmadan önce bağların sağlam olup olmadığını kontrol ederken onu izledim.

"Bizi gözetlemek için mi buradasın?"

"Hayır. Çok güzel, çok şeytani kanatlarım üzerine yemin ederim ki ben casus değilim."

"Sanırım bunu öğreneceğiz."

Başka bir şey söylemeden dönüp gitti. Yalnız kaldığımda, ipleri test ettim. Sağlamlardı ama Bay İlk Olmayan'ın beni bağladığı zamanki kadar sıkı değillerdi. Oldukça geniş bir hareket alanım vardı, böylece ceplerime doldurduğum meyvelere kolayca ulaşabiliyordum.

Hareket edecek daha fazla alanım olduğu için kolumu ağaç kabuğuna uzatarak bir parça koparmaya çalıştım. Yapacak başka bir şeyim yok gibiydi. Evert el koyduğundan beri eski ağaç parçamın nereye gittiğinden emin değildim. Bu çok üzücüydü çünkü o parça üzerinde çok çalışmıştım. Onu tutmayı gerçekten seviyordum. Bir şeyleri tutabilmek, onlara dokunabilmek dünyamı gerçekten sarsıyordu.

Ağaca yaslanıp oturmak... ve ağaca yaslanıp oturmak arasında uyuyakalıyordum. Ne diyebilirdim ki? Çok sıkıcıydı.

Kendime geldiğimde hava kararmıştı. Birisi bana bir yığın fındık, biraz daha meyveyle su bırakmıştı. Kulübeye baktığımda pencerelerden şöminenin yumuşak ışıltısının geldiğini, bacadan dumanların yükseldiğini gördüm. Pişmekte olan etin kokusunu da alabiliyordum. Midem guruldadı. Sanırım mahkûmlara taze pişmiş et verilmiyordu.

Dalgınca kolumu kaşıdım. O noktayı uzun süre kaşımadan durmayı sevmiyordum. Kurnaz ve işgüzar bir kaşıntıydı. Bir daha kazanmasına izin vermeyecektim.

İçerideki adamların sesini duyabiliyordum, muhtemelen masanın etrafında yemek yiyorlardı. Eminim o güzel etin

tadını çıkarıyor, ateşin yanında sıcacık şekilde iyi vakit geçiriyorlardı. Keşke ben de onlarla birlikte içeride olsaydım. Biriyle konuşmak için ölüyordum. Bu ciddi bir bağımlılıktı.

Ayrıca, geceleri burada yalnız olmak biraz ürkütücüydü. Ya bir ayı gelip beni yemeye karar verseydi? Eminim lezzetli görünüyordum. Ya da belki bu diyarda beni iğnesiyle felç edip yuvasına sürükleyebilecek çılgın dev bir böcek vardıysa.

Arkamda bir hışırtı duyunca sıçradım. Karanlık ormana baktığımda, kaçan bir sincap gördüm. Rahatlayarak iç çektim. Belki de en iyisi hayal gücümün beni alıp götürmesine izin vermemekti. Ne var ki hayal gücüm, kendimi eğlendirmek için sahip olduğum tek ve bu yüzden de ilk başvurduğum şeydi. Zaman geçirmek için insan diyarına ait bazı şarkılar söyledim. İnsanların akılda kalıcı melodileri vardı. Evet, tamam, söylediğim şarkıların çoğu doksanların erkek gruplarındandı. Yargılamayın. O zamanlar bunlar çok havalıydı.

Tüm yiyecek ve suyu birkaç dakika içinde bitirmiştim. Neyse ki uyuyakalmadan önce ağaçtan yeni bir kabuk parçası koparmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda bağlarımı biraz daha gevşetmiştim.

Çok daha fazla.

Teknik olarak özgürdüm ama hâlâ burada oturuyordum çünkü bu gece için planlarım vardı ve yakalanmak istemiyordum.

Ateşin sönmesini, kulübenin sessizleşmesini bekledim. Ağaçlardaki küçük açıklığımdan yıldızları izleyerek ormanın sesini dinledim. Burası huzurluydu, hava tatlıydı ve yüzümdeki tüyleri gıdıklayan sakin bir esinti vardı.

Herkesin uykuya dalmasını yeterince beklediğime kanaat getirdiğimde, kendimi dikkatlice iplerden kurtardım. Ayağa kalkıp tatmin edici bir iç çekişle kollarımla kanatlarımı gerdim. Omzuma dikkat etmem gerekiyordu çünkü hâlâ hassastı

ama şimdiden çok daha iyi hissediyordum. Belki de normalden daha hızlı iyileşiyordum.

Kulübeye doğru yürüyüp pencereden içeri baktım. Ana oda karanlık ve boştu. Çocuklar odalarındaydı. Gizli toplantıları çok şey ortaya çıkarmıştı. Ronak'ın sözleri zihnimde tekrar tekrar dönüyordu.

Sabotaj. Casus. Şeytan.

Bunların hiçbiri olmadığımı *biliyordum* ama bu yardımcı olmuyordu. Bana güvenmemelerinden ne kadar nefret etsem de onlar için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Bu adaya düşmem onların suçu değildi. Kovan bağlantıları ya da bahsettikleri itlaf hakkında hiçbir şey bilmesem de hayatlarını mahvetmek istemiyordum.

İstediğim şey yıllardır özlemini çektiğim şeydi: Bağlantı.

İstenen biri olmak ve diğer insanlarla bağlantı kurmak istiyordum. *Her şeyi* hissetmek, koklamak, görmek, duymak ve tatmak istiyordum. Ne yazık ki burada istediğimi elde edemeyecektim. Bu son derece açıktı. İşte bu yüzden bağlarımı gevşettiğim sırada bir aydınlanma yaşadım. Bu adadan gitmem gerekiyordu. Gitmeli ve bana düşman gözüyle bakmayan insanlarla yaşayabileceğim bir yer bulmalıydım.

Kim bilir, belki de öpücüklerimi hak edecek ve bana tamamen bağlanacak başka bir ateşli kovan vardı.

Bir kız hayal kurabilirdi.

Beni öldürse bile kendi gerçek aşkımı bulacak ve seks yapacaktım. Bir sürü ateşli seks. Orgazmlar yüzündendi. Orgazmlar harika görünüyordu. Ben de istiyordum.

Sorun şuydu ki düzgün bir şekilde uçana kadar bu adadan ayrılamazdım. Bu da beni planıma getiriyordu. Hepsi uyuyana kadar her gece bekleyecektim. Sonra da uçmak, nefes almak kadar basit olana kadar kıçımı yırtacaktım.

Kulübeden uzaklaşıp ormanda ay ışığının biraz göründüğü

hafif bir açıklığa yürüdüm, kulübeyi hâlâ görüş alanımda tutmaya dikkat ediyordum. Adamlardan biri uyanırsa, gölgeleri kendi avantajıma kullanacak ve aceleyle ağacıma geri dönecektim.

Ağaçların gölgesinde, gecenin gizli sesleriyle çevriliydim. Hayvanlar koşuyor, böcekler cıvıldıyor, yapraklar hışırdıyordu. Orman çok güzel kokuyordu. Kokuları bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu hep merak etmiştim. İnsanlar onlar hakkında çok konuşuyor gibiydi.

Kokuları tarif etmek için türlü türlü yollar bulurlardı. Açıkçası, abarttıklarını düşünürdüm ama haklılardı. Çok farklı kokular, çok farklı tepkilere neden oluyordu. Pişmiş et gibi bazı kokular ağzımı sulandırmaya yetiyordu. Diğerleri, çimen kokusu gibi, sakinleştirici bir etkiye sahipti. Bazıları, Sylred'in göğsüne bastırdığım zamanki gibi koku... Hayır.

Hayır. Oraya girmeyecektim. Onun nasıl koktuğunu düşünmeyi bırak. Artık beni esir alanları koklamak yok, Emelle.

Emelle.

En azından, tüm bu durumun dışında, sonunda bir ismim vardı. Bu da bir şeydi.

Kanatlarımı hissetmek için birkaç kez daha açtım. Neden bu kadar ağır olmak zorundalardı? Kırmızı tüylerimi karıştırırken sivri bir sopaya bastığımda ayaklarıma baktım. Aşk meleği kıyafetimin bir ayakkabısı olmaması çok kötüydü.

Bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine kenetlendi ve bu fiziksel bedenin aynı zamanda bazı özel işlerle de ilgilenmemi gerektirdiğini fark ettim. İşemek için hızla bir çalının arkasına geçtim. Ah! Böyle çok daha iyiydi. İşemenin böyle bir rahatlama sağlayacağını kim bilebilirdi?

Şimdi,bu işi de hallettiğime göre uçma alıştırması yapabilirdim çünkü yeni fiziksel kanatlarımda ustalaşacak, bir an önce buradan gidecektim. Başka seçeneğim yoktu. Burada

kalamazdım. Çocuklar, bir şeyler ters giderse beni suçlayacaklardı ve Ronak da peşime düşecekti.

"Tamam, Emelle," dedim sessizce kendi kendime. "Bunu yapabilirsin."

Kırmızı tüylerimi düzelterek sağa sola baktım. Kanat açıklığım bedenimden belki bir metre kadar daha uzundu. Görünmezken uçmak çok kolaydı. İçgüdüm içimde bir yerlerde duruyordu, sadece ona uyacak kasları geliştirmem gerekiyordu.

Koşar adımlarla havaya sıçrayıp kanatlarımı açtım. Birkaç kez kanat çırptım, sonra tekrar yere indim. Bunu tekrar tekrar yaptım. Küçük açıklığımda bir ileri bir geri gidip geliyordum.

Koş, sıçra, kanat çırp, yere in, tekrarla.

Kaslarım yanmaya başlamış, alnım ve sırtımda ter tabakası oluşmuştu ama devam ettim. Kanatlarımı daha fazla kaldıramayana kadar bu şekilde çalıştım.

Ağacıma geri dönerken kanatlarımı arkamda bırakıp yerde sürükledim. Bunun berbat bir kanat görgü kuralı olduğuna emindim ama çok kadar yorgundum.

Tişörtüm terden sırılsıklam olmuş, açık pembe saçlarım enseme yapışmıştı. Ağacın dibine neredeyse yığılmıştım. Tekrar iplerin içine girip suyumun tamamını içtiğimde, gökyüzü grinin yumuşak bir tonuna dönüşmüştü.

Gecenin son demleri de sabaha teslim olmak üzere kaybolduğunda dalıp gittim. Yıldızları hayal ettim. Onlardan biri olmayı, gökyüzünde tek başıma dans etmeyi, ayın yanında parıldamayı hayal ettim. Yıldız olmak, aşk meleği olmaktan çok da farklı değildi. İnsanlar dilek diler ve yıldızlar da yerine getirmeye çalışırdı ama yıldızlar kendilerini feda edip düşerken bile birçok dilek boşa giderdi, tıpkı birçok aşkın kaybolması gibi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Güneşle beraber uyandım.

Aslında bu doğru değildi. Daha çok üzerime uzanan, güneşin bana gelmesini engelleyen biriyle uyanmıştım.

Sesinden ve bana yakınlığından irkilerek gözlerimi açtığımda, Evert'i sırıtırken ve güneş başının tepesinde bir hale gibi görünürken buldum.

"Bu kadar küçük bir Kaşıntılı'nın böyle horlama sesleri çıkaracağını kim bilebilirdi?"

Oturup ağrıyan kaslarıma karşı inledim. "Ben horlamam."

Uzanıp saçıma takılmış küçük bir dal parçasını eliyle aldı. "O zaman bu omzundaki de bir havuz dolusu salya değil, diye tahmin ediyorum?"

Hızlıca sağıma dönüp çenemle omzumu rahatsız edici sıvıdan arındırırken ona bir bakış attım. "Yorgundum."

"Ah, öyle mi?" dedi elindeki ince dalla çevik hareketlerle oynarken.

İtiraf etmeliydim ki güzel duran elleri vardı. Ayrıca kolları da şu güzel, kaslı ve damarlı olanlardandı. *Mmm*...

"Tüm gün ve gece boyunca oturmak seni yoruyor mu, Kaşıntılı?"

Ah, bir bilseydi.

"Belki de esir tutulmak çok da benlik bir şey değildir."

"Belki de," diyerek kabullendi, elindeki dalı bir kenara fırlattı. "Bize kim ve ne olduğundan bahsetmeye hazır mısın?"

Kollarımı göğsümde kavuşturmaya çalıştım ama iplerimi gevşetmeden bunu yapamıyordum, bu yüzden sadece kollarımı kucağıma koydum.

"Değişir. Eğer beni bağlamayı ve öldürmekle tehdit etmeyi kesmek konusunda anlaşırsak bahsedeceğim. Ayrıca yemek için de daha fazla et istiyorum. Bir de meyve. Bir de rahat uyumam için daha fazla kürk. Ah, bir de benimle konuşmak zorundasınız çünkü konuşacak biri olmayınca çok sıkıcı oluyor."

"Çocuklara şartlarını bildireceğim," dedi kuru bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Demek istediğin, Bay İlk Olmayan'a soracaksın, o da karar verecek."

Evert kollarını kavuştururken sırıtışı yüzünden silinmişti. "Kesinlikle hayır. Bizim bir kovanımız var. Hiç değilse en az birkaç hafta daha bu böyle. O zamana kadar beraber hareket etmek zorundayız."

"Ah, gerçekten mi?" diye sordum masumca. "Çünkü bana buralardaki yetkili kişi oymuş gibi geldi."

Burada dikilip, elimde koca bir kaşıkla kazanı karıştıracaktım. Tüm gün karıştıracaktım, sonunda gerçekten iyi bir şey pişirecektim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne yaptığının farkındayım, Kaşıntılı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Üçüncü."

Homurdanıp yakınıma girerek nefesimi kesti. O bana yakınlaştığında, beynim bana çılgın seks anıları yaşatıp duruyordu. Zihnimde onu başarıyla çırılçıplak soyup üstünde zıplayabiliyordum. Seks-görselleştirmede oldukça iyiydim.

"Bana ne olduğunu söyle," dedi dudakları kulağımın dibindeyken sessizce.

Kurnaz, ah, kurnaz Üçüncü.

Eğer beni cevap almak için baştan çıkarabileceğini düşünüyorsa, karşılaşacağı başka şeyler vardı çünkü hey, ben bir aşk meleğiydim. Eğer ortada baştan çıkarıcı biri olacaksa, o ben olacaktım.

Bu yüzden başımı çevirip burnumu boynuna dayadım. Ardından izleri yumuşatmak için dudaklarımı ve dilimi kullanarak nazikçe ısırdım. Hem şaşkınlık hem de açlık içinde titrediğini hissettim. Yiyecek açlığından bahsetmiyordum.

"Beni serbest bırak," diye fısıldadım kulağına boğuk bir sesle çünkü bunu yapıp yapmayacağını görmek istiyordum.

Arkasına yaslandığında berrak mavi gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Aramızdaki çekim çok açıktı. Buraya ilk geldiğimden beri öyleydi. Uyarılmış hâlinin kokusu havayı doyururken, derin derin içime çektim.

Burada herhangi bir aşk meleği gücü müdahalesine gerek olmadığı açıktı. Bizde fazlasıyla vardı.

İpleri çözmeye başlamak için ağacın yanına gittiğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Vay canına, bu gerçekten işe yaradı mı?"

Kıkırdadı. "Hayır. Buraya seni bir süreliğine serbest bırakmak için gelmiştim."

"Ah." Hareketimi ondan gizleyerek ellerimdeki ipleri hızla çekerek sıklaştırdım. Aslında ne kadar gevşek olduklarını bilmesini istemiyordum, yoksa işim biterdi. Beni çözdüğünde ayağa kalktım ve yüzümü buruşturdum. Belki de dün gece biraz fazla uçma alıştırması yapmıştım.

Evert yüzümdeki acı ifadesini yanlış anlayarak kaşlarını çattı. "İpler çok mu sıkıydı?"

"Hayır."

Kaşları derinleşti ve mavi gözleri vücudumda gezindi. "Yaralarından bazılarını gözden mi kaçırmışım?"

"Hayır, hepsiyle ilgilendin. Sadece biraz ağrım var."

"Omzun mu?"

Başımı salladım çünkü bu da iyi bir cevaptı. "Evet. Bir de kanatlarım."

Bahanemi kabul etti, ardından bana bir parça yuvarlak meyve uzattı. Açlıktan ölüyordum, bu yüzden hemen ısırdım. Dişlerim kabuğu kırar kırmaz burnumu kırıştırıp ağzımdan geri çektim.

Evert güldü. "Önce kabuğunu soyman gerekiyordu."

"Acı kabuğu ısırmadan *önce* bunu söylemen iyi bir bilgi olurdu."

Meyveyi kucağıma koyarak soymaya başladım. Kırmızı kabuğu soyduğumda, içinde sulu pembe bir meyve buldum. Tadı *harikaydı*. Dudağımdan aşağı biraz meyve suyu damlamasına izin verdim. Dilimin alt dudağımda gezdirerek damlayan suyu yavaşça yaladım.

Eğer daha önce tahrik olduğunu düşündüysem, şimdi havadaki ağır varlığının yanında o hiçbir şeydi. Güçlerime yaptığım bu yeni eklemeyi gerçekten sevmiştim. Oldukça kullanışlıydı.

Meyvenin son lokmasını yavaşça ağzıma attım ve yutmadan önce kışkırtıcı bir şekilde ısırdım.

Yüz ifadesine sınırttım. "Sorun ne, Üçüncü?" diye sordum masumca.

Beni yutmak istiyormuş gibi görünüyordu, ben de beni yutmasını istediğimden emindim. "Bana eziyet etmenin eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun, Kaşıntılı?"

"Biraz, evet."

Öne doğru uzanıp elimi aldı, sonra parmağımı yavaşça ağzına götürdü. Parmağımı ağzına yerleştirip sıcak, ıslak diliyle lezzetli bir girdap yaparak meyve suyunun geri kalanını emdi.

Birden aşk dudaklarım resmen kadınsı bir tutku ateşiyle doldu.

Parmağımı bırakarak yüzünde muzaffer bir ifadeyle arkasına yaslandı. Benim yüzümde gördüğü ifade onu karanlık bir şekilde kıkırdatmıştı. "Bana ne yaparsan yap, seninle denk olacağım ve karşılık vereceğim, Kaşıntılı. Bunu unutma."

Tanrım, umarım bu bir sözdü.

"Gel hadi. Yürüyüşe çıkıyoruz. Önce sen gitmek ister misin?"

Kafamı toplamaya çalıştım çünkü beni çok heyecanlandırmıştı. Sözlerini anlamam birkaç saniye sürdü. "Nereye gideceğim?"

"Bilirsin işte... rahatlamak için," dediğinde kızardığına yemin edebilirdim.

Normal bir şeymiş gibi parmağımı emmişti ama tuvalete git demekten utanıyordu.

"Ah, evet," diye cevap verdim, o bahsettiği an gitmem gerektiğini fark ettim.

Bu fiziksel bedenler kesinlikle çok fazla bakım gerektiriyordu.

Arkamda bir yönü işaret etti. "Yaklaşık yüz metre ileride bir tuvalet var. Ben burada bekleyeceğim."

Bir tuvalet. Dün gece ormanda bir tavşan gibi çömelmeden önce bunu bilmek iyi olurdu.

"Teşekkürler."

İşaret ettiği yöne doğru yürüdüm. Kısa sürede küçük, ahşap bir tuvalet buldum. İçinde bir delik olan basit bir ahşap bank vardı. Koku burnumu hemen tıkamama neden olmuştu. İşimi çabucak halledip Evert'in beni beklediği yere döndüm.

Beni gördüğünde yanına gitmemi işaret etti. "Gel, seni yürüyüşe çıkarayım."

Ona şüpheyle baktım. "Neden beni yürüyüşe çıkarıyorsun?"

"Bütün gün bağlı kalmayı mı tercih edersin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Evert ormana doğru ilerledi, ben de nereye gittiğime dikkat ederek onu takip ettim.

Evert de yalınayaktı ama benim hassas ve narin ayaklarımın aksine, onunkiler orman zeminine uyum sağlamış gibi görünüyordu. Taşların, sopaların üzerinden sanki onları hissetmiyormuş gibi yürüyordu.

"Demek Dikiş, ha?"

"Evet. O benim."

"Oldukça süslü numaraların var."

Kıkırdayıp alçak bir dalı kenara itmek için uzandı. "Ben numara yapmam, Kaşıntılı. Ben mucizeler yaratırım."

"Tanrılarım, alçakgönüllüsün de."

Bu kez kahkahası etrafımda yankılandı ve karnımı sıcaklıkla doldurdu. "Birçok olumlu özelliğimden sadece biri."

"Eminim öyledir."

"Nerelisin, Kaşıntılı?"

Elimi umursamazca salladım. "Oraya hiç gitmedin ki."

"Yine de söyle."

"Beni serbest bırakacak mısın?"

Kollarını havaya kaldırarak etrafı işaret etti. "Bu serbest bırakmak değil mi?"

"Ben buna gözetimli tahliye diyorum. Bilirsin, mahkûmların yaptığı gibi."

Kıkırdadı. "Senin gibi güzel bir şey nasıl oldu da adamıza düştü?"

"Pencereden atladım," diye kestirip attım.

Yanından geçerken bir yaprak kopardım, avucumun içinde gezdirirken parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Erkek arkadaşın var mı?"

Gülümsedim. "Neden, bu pozisyonu doldurmakla ilgileniyor musun?"

"Ne olurdu ilgileniyor olsaydım?"

Omuz silktim. "Başvuru süreci çok seçici. Muhtemelen geçemezsin."

"Ah, eminim iyi olurdum."

Evet, iyi olurdu. Hem o hem de Sylred. Ve Ronak. Lanet olsun.

Dallarında koni şeklinde uzun yeşil meyveler sarkan bir ağaç topluluğuna gelmiştik.

"Bunlar ne?" diye sordum ilerlerken.

"Bice Boynuzları," diye cevap verdi, bir tanesini almak için kolunu uzatarak.

Meyveyi dalından koparıp bana uzatırken kaslı kolunun esnemesini izledim. İşte o zaman, kolundaki dövmeleri fark ettim.

"Dene bakalım." Beni koluna bakarken yakaladığında o kendine has sırıtışı geri dönmüştü.

Uzattığı meyveyi aldım. "Bunun bilmem gereken gizli meyve numaraları var mı?"

"Öğreniyorsun," dedi öne doğru uzanarak.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde temastan dolayı kolumdan aşağı akan hafif ürpertiyi durdurmaya çalışsam da başarılı olduğumu sanmıyordum.

Tanrım, bu dokunma olayına alışabileceğimi de hiç sanmıyordum.

Evert koni şeklindeki meyvenin ucunu geri çekti. Kabuğu düşerek geriye pürüzsüz, soluk yeşil bir meyve bıraktı. Tekrar bana uzattığında bir ısırık aldım ve ağzım tükürükle doldu.

Yüzümü buruşturduğumda Evert güldü. "Dışı ekşi ama çekirdeğe yaklaştığında daha tatlı olacak, söz veriyorum. Çiğnemeye devam et."

Evert kendisi için birkaç tane meyve toplarken, ben de onun sözüne güvenerek meyveyi yemeye devam etmeye ka-

rar verdim. Ben bir tane bitirdiğimde o üç tane yemişti bile. Çenemde yemek artığı kalmadığından emin olmak için elimle ağzımı sildim.

"Haklısın. Tatlı bir merkezi vardı," dedim. "Bu sana benzemiyor mu?"

Gözlerinde bir parıltıyla bana baktı, yanağındaki gamzesi görünüyordu. "Ne?"

"Bilirsin işte. Pislik gibi görünmeye çalışıyorsun ama aslında için çok tatlısın."

Siyah sakalını kaşıyıp güldü. Mavi gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, Kaşıntılı ama kesinlikle kovandaki tatlı olan ben *değilim*," dedi. "Ama meyve benzetmelerine devam etmek istiyorsan, teorinin doğru olup olmadığını görmek için beni tatmaya çalışmana engel olmayacağım."

Ona sırıtma sırası bendeydi. Dudaklarımın kıvrılmasını izlediğini fark ettiğimde bir zafer sarsıntısı hissettim. "Dikkatli ol, Üçüncü. Bir şey başlatıp patronunla başını derde sokmak istemezsin."

Kulübeye doğru yürümeye başladık, adımlarımız yavaştı. "Sana söyledim, patron o değil."

"Hmm. Bunu bildiğini sanmıyorum."

Ortalığı karıştırıyordum.

"Bana lakabın ne anlama geldiğini söyle. Neden bana Üçüncü diyorsun?"

"İyi. Madem beni yürüyüşe çıkardın ve yemek verdin, söyleyeyim. Seni üçüncü olarak öpmeye karar vermiştim," diye itiraf ettim. "Ama Ronak tam bir pislik çıktı, bu yüzden sıralamam açıkça hatalıymış."

Kıkırdayarak başını salladı ama aramızda kararlı bir sıcaklık vardı, onun aklını çukura sürüklediğimi söyleyebilirdim. Tam da sevdiğim yere.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra risk alıp sordum: "Neden bu adaya sürgün edildin?"

Soru ağzımdan çıktığı anda bunun bir hata olduğunu anlamıştım. Evert'in yüzü kararmış, ifadesi aniden soğuk ve okunamaz hâle gelmişti. Dans edercesine sürdürdüğümüz dostça flört hemen sona ermişti.

"Bu kovanı ilgilendirir."

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Bunun büyük ve hassas bir sır olduğunu bilmiyordum. Bu konuda bir şeyler söylediğini duydum."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, bu yüzden konuyu açma."

Tanrılarım, gerçekten sinirlerine dokunmuştum.

Evert'in temposu o kadar hızlanmıştı ki ona ayak uydurmak için neredeyse koşmam gerekecekti. Bunu da kesinlikle yapamazdım çünkü ağrım vardı ve vücudum hâlâ dengesiz bacaklarla yürümeye çalışan, yeni doğmuş bir tay gibi hissediyordu.

Ağaca geri döndüğümüzde, Evert beni tekrar bağlarken konuşmadık. Öncekinden daha sıkıydı ama artık bunun için endişelenmiyordum. En azından Bay İlk Olmayan'ın yaptığı kadar sıkı değildi.

Evert uzaklaştığında yine yalnız kalmıştım. İyi hâli sürdüğü sürece yürüyüş güzel, meyve de lezzetliydi. Keşke onu kızdırmasaydım. Belki daha uzun süre dolaşmama izin vermesi için onunla konuşabilirdim.

Ah, neyse. Yarın başka bir gündü ve akşam iplerimden tekrar kurtulmak istiyorsam, onları zamanında gevşetmek için yapmam gereken çok iş vardı.

BÖLÜM ON DÖRT

Öğleden sonra geç saatlerde uyuyakalmıştım ancak akla gelebilecek her yönden yankılanan yüksek bir çatırtı sesiyle sarsılarak uyandım.

Otomatik olarak ayağa fırlamaya çalıştım ama tabii ki yapamadım. Yapabildiğim tek şey kendime biraz ip yanığı vermeyi başarmak olmuştu. Etrafıma çılgınca baktım ve üç adamın da kulübenin önüne doğru koştuğunu gördüm. Tam önümde durup gökyüzüne baktılar.

Bakışlarının yönünü takip ettiğimde üzerimizde garip, parıldayan bir kubbe gördüm. Biz izlerken, bir zamanlar görünmez olan bariyer tepeden başlayarak çözülüyor gibi duruyordu.

"Neler oluyor?"

Bay İlk Olmayan bana doğru döndü, çenesi ve yumrukları sıkılı, ifadesi öfkeliydi. Bana yaklaşırken parmağıyla yüzümü işaret ettiğinde elimde olmadan geriledim.

"Bariyer yıkılıyor ve bunu yapabilecek olanlar sadece yüksek periler," diye tersledi beni, suçlayıcı bir şekilde bakarak. "Ya bizi öldürmek için buraya başka bir şey gönderiyorlar ya da bu seninle ilgili. O yüzden şimdi konuşsan iyi olur, iblis. Onlar için bir şey mi yapıyorsun?"

Gözlerim şok içinde açıldı, hızla dağılan bariyere bakarak

parıldayan kubbenin geri çekilişini izledim. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyordum. Eğer yüksek peri beni bulursa, hapsedecek ve muhtemelen idam edeceklerdi.

Ona dönüp baktım ve tiz bir sesle, "Lütfen, beni bulmalarına izin verme!" diye yalvardım. "Beni bulurlarsa öldürürler," dedim. Arkasındaki adamlar birbirlerine baktılar ama kararın ona bırakılacağını biliyordum. "Lütfen, Ronak."

Ona ilk kez yüzüne karşı ismiyle hitap etmiştim. Bakışları keskinleşti. Gözlerimde yaşlar birikmiş, sesim çatlayarak çaresizliğimi ortaya çıkarmıştı. Bir an beni inceledi, yüzümün önünde diz çöktü. Aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı. Karanlık bakışları sanki kafamdaki her bir düşünceyi bulmaya çalışıyormuş gibi beni delip geçiyordu. Eğer doğruyu söylediğimi anlamasını sağlayacaksa, buna izin verirdim.

Yüz ifademde gördüğü şey kararını sağlamlaştırmıştı. Kılıfına uzanıp hançerini aldığında, bir an için hemen burada boğazımı kesip benden kurtulabileceğini düşündüm. Ancak onun yerine ipleri kestiğinde rahat bir nefes aldım. Her iki kolumu da sıkıca kavrayarak beni kabaca ayağa kaldırdı.

"Bana yalan söylüyorsan, seni öldürürüm," diye homurdandı yüzüme karşı.

Tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Dışarıdaki tuvalete gir ve orada kal. Ses çıkarma, hareket etme ve bizden biri seni almaya gelene kadar dışarı çıkma, anladın mı?"

Tek yapabildiğim endişeyle başımı sallamaktı. Çabucak beni tuvalete doğru götürdü. Kapıyı açıp beni içeri itti. Diğerlerine katılmadan önce, tek kelime etmeden kapıyı tekrar kapattı.

Dizlerimin üzerine çömeldim, kanatlarımı sırtımda sıkıca tutmaya dikkat ediyordum. Burada fazla yer yoktu. Çömeldiğim yerde, tahtaların birindeki çatlaktan dışarı baktım. Biraz

manevra yaptıktan sonra Evert'in yüzünün yarısını, Ronak'ın kolunu ve bacağını zar zor görebiliyordum.

Uzun bir süre bekledim, çocuklar da öyle. Kürek kemiklerimin arasından ter damlıyordu, alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Bu küçük kapalı alanda çok fazla hava akımı yoktu. Ayrıca, koku da pek hoş değildi. İçeride ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama sonunda ağır ayak sesleri altında çatırdayan dalların sesini duydum. Kaç kişinin geldiğinden emin değildim fakat birkaç kişiden fazla oldukları kesindi.

Yeni bir sesin bağırdığını duydum. "Kovan Fircrown, bıraktığımız yerde olduğunuzu görüyorum," dedi adamın sesi.

Ses tonu kibirliydi, sanki adamların buraya sürgün edilmesi onu eğlendiriyormuş gibiydi. "Ne kadar oldu? Neredeyse beş yıl mı? Zaman nasıl da akıp gidiyor," diye güldü. Acımasız, mizahtan yoksun bir sesti.

"Ne istiyorsun, Chaucel?" diye sordu Ronak sıkılmış bir sesle.

"Neden bir şey istediğimi sanıyorsun? Belki de sadece kraliyet itlaf denemelerine gitmeden önce ne hâle düştüğünü görmeye geldim. Yarışmadan önce bir ruhu gerçekten çökertmek için yavaş yavaş işleyen iyi bir sürgünü severim."

"Biz ne düştük ne de çöktük," diye cevap verdi Ronak, sesi çelik gibiydi. "Benim kovanım çökmez."

"Hmm. Göreceğiz."

Adam, çocuklara yaklaştığında sonunda onu görebilmiştim, yani en azından bir parçasını. Çocukların altın rengi ya da soluk tenlerinin aksine, onun ten rengi pastel yeşildi. Saçları çok daha koyu bir tondaydı, sırtında metal bir tokayla toplanmıştı, üzerinde de uzun, koyu yeşil bir cübbe vardı. Ronak'a bakmak için döndüğünde bir elimle ağzımı kapattım. Bu *oydu*.

Prensin yüksek peri danışmanıydı. Prens Elphar'a saldır-

dığım gün oradaki kişiydi. Kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı. Kendimi sakin nefesler almaya zorladım. İsteyeceğim son şey bu adamın beni bulmasıydı. Prensin büyüsü çarparak fiziksel hâle geldiğimde beni görmüştü. O odadan kaçmadan hemen önce gözlerimizin kilitlendiği bir an vardı.

Benim için burada olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Sonraki sözleri nefesimi kesmişti.

Omzunun üzerinden bakmak için döndüğünü gördüm. "Binayı arayın."

Yanında korumalar olduğunu irkilerek fark ettim. Üstelik sayıları çok fazlaydı.

"Bu da ne demek oluyor, Chaucel?"

Üç muhafız kulübeye doğru ilerlerken Chaucel dönüp ona baktı. Çok geçmeden içerideki eşyalara vurduklarını, ararken mobilyaları yere düşürdüklerini duydum.

"Prens... bir şeyi yanlış yere koymuş," diye cevap verdi Chaucel. "O şeyi bulmak için çevredeki adaları araştırıyoruz."

Evet. "O şey" kesinlikle bendim.

Ronak beni teslim edecekti. Nerede olduğumu gösterecek, Chaucel da muhafızları bana gönderecekti.

Neden göstermeyecekti ki? Bana sadakati yoktu. Zaten sürgün edilmişti. Chaucel, Ronak'ın beni sakladığını öğrenirse ne olurdu, bilmiyordum. Ronak kovanının hayatını böyle tehlikeye atmazdı. Benim için yapmazdı.

Kendimi toparladım, kanatlarımı biraz esneterek ayaklarımın üzerinde çömeldim. Kaçmaya hazır olmalıydım. Kaçamayabilirdim ama denemek zorundaydım.

Ronak'ın kocaman kollarını göğsünün önünde kavuşturduğunu gördüm. Üstüne bir şey giymemişti, altın rengi teni sanki tek amacı kaslarını vurgulamakmış gibi parlıyordu. "Bu adaya hiçbir şey giremez ya da çıkamaz. Bariyer varken olmaz," dedi. "Bunu biliyorsun, Chaucel."

"Biliyorum. Ayrıca bu adada garip bir büyü olduğunu da biliyorum. *Hissedebiliyorum.* Eğer Prens Elphar'ın aradığı şeyi sakladığını öğrenirsem... şey... diyelim ki seni mahkûm edeceği idamla karşılaştırıldığında itlaf bir erteleme gibi görünecek. Yavaş olacak. Günlerce, hatta belki haftalarca sürecek. Bitmesi için her yalvardığında duracağız, bir şifacı gelecek. Sonra iyileştiğinde, her şeye yeniden başlayacağız. Acıdan çıldıracaksın. Sen ve kovanın geri kalanı," dedi Chaucel tehditkâr bir şekilde. "Ama sen, Ronak, sen sonuncu olacaksın. Kovanın yenildiğini göreceksin. Ancak dizlerinin üzerine çöküp prensin ayaklarını öptüğünde ve yalvardığında ölmene izin verecek."

Yüce Tanrılar. Bu adamın Ronak'la kesinlikle bir sorunu vardı. Tehditleri neredeyse altıma işememe neden olacaktı ve henüz benden bahsetmiyordu bile.

Ancak Ronak ona sadece omuz silkmişti. Arsız piç.

"Her zaman aşırı aktif bir hayal gücün vardı. Şu an sana söyleyebileceğim tek şey, ne aradığını bilmiyorum ama bana kalsa onu asla bulamayacağından emin olurdum," dedi Ronak, tehditkâr bir şekilde bir adım öne çıkarak. "Öpme konusuna gelince de hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ancak gerçekten tipim değilsiniz."

Kalbim tekledi. Ronak... beni ele vermeyecekti. Buna inanamıyordum. Nedenini bilmiyordum ama kurcalamayacaktım. En azından olaylar bitene kadar.

Belki de Chaucel'den benden ettiğinden daha çok nefret ediyordu. Sebebi ne olursa olsun, kabul ediyordum.

Chaucel, Ronak'la neredeyse burun buruna gelene kadar bir adım öne çıktı. Yakalayamadığım bir şey söylemişti ama Ronak'ın yumruğunu sıktığını gördüm.

Chaucel dudaklarını memnun bir sırıtışla kaldırdı. "Muhafızlar, aramaya devam edin. Çevrilmemiş her taşı istiyorum. Titizlik yoksa bu iş prens için bir hiçtir."

Homurdandım. Evet, çok titizdi. Temasa geçtiği her dişi periyi didik didik etmiş, adım atmadık yer bırakmamış, kimi incittiğini ya da güç konumunu nasıl kötüye kullandığını umursamamıştı. Domuz.

Aramaya devam etmeleri biraz zaman almıştı. Arada bir etrafta dolaşan muhafızların sesini duyuyordum ve her seferinde, tuvaletin kapısını açacaklar diye panikliyordum. Neyse ki şu ana kadar sorun yoktu. Belki de koku yeterince caydırıcıydı. Yeterince güçlü olduğu kesindi.

Kanatlarım dar alana sıkışmaktan ağrımıştı ve bacaklarıma yerdeki çömelme pozisyonumdan dolayı kramp girmişti.

Gidin, gidin, gidin, diye sessizce yalvardım.

İki muhafızın geri döndüğünü gördüm, Chaucel'le yüz yüze gelmek için adamları iterek geçiyorlardı. Benzer mavimsi tenleri vardı ama zırh giymişler ve kılıç tutuyorlardı.

"Evde ya da bahçede bir şey yok," diye rapor verdi bir muhafız. "Çevrede de bir şey yok."

"İyi," dedi Chaucel, şaşırmamıştı ama yine de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Boynunu çevirdiğinde yemin ederdim ki tuvalet ağaçların arasında gizlenmiş olsa da doğrudan bana bakmıştı. Çatlakların arasından beni gerçekten görebileceğini düşünmesem de hareket etmeye ya da nefes almaya cesaret edemedim.

"Bu da ne?" diye sordu Chaucel bana doğru işaret ederek.

"Bizim bok kulübesi," diye cevapladı Evert.

Onu göremesem de konuşanın o olduğunu biliyordum. Ayrıca sesinin tonundan alaycı, sinir bozucu bir sırıtış takındığını anlıyordum. "Muhafızlarınızdan birinin sizin için kıçınızı silmesini istemiyorsanız, adamızı terk etme zamanınızın geldiğini söyleyebilirim."

Vay canına. Farklı koşullar altında bu beni güldürürdü. Bi-

lirsiniz, hayatım için söz konusu boktan kulübede saklanmadığım zamanlar gibi.

Chaucel'in, Evert'in kötü tavrını sineye çekip gitmesi için Eros'a sessizce dua ettim.

Chaucel, muhtemelen Evert'in alanına girmek için bir adım öne çıktı. "Görüyorum ki kediciklerini eğitmeyi hâlâ öğrenememişsin, Ronak. Araştırın bakalım," dedi omzunun üzerinden. O an midem ayak parmaklarıma kadar indi.

Ah, siktir.

BÖLÜM ON BEŞ

Beni bulamazlardı. *Bulamazlardı işte.*

Eğer yakalanırsam, bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki kaçabilirdim ama zayıf olduğumu biliyordum. Takılmadan koşmayı başarsam bile beni yakalamaları saniyeler sürerdi.

Uçamıyordum. O kadar da iyi değildim, zaten alıştırmalardan dolayı çok ağrım vardı. Dış kapıyı açarsam muhafızlar beni hemen görürlerdi. Tamamen mahvolmuştum.

Küçük kulübenin her tarafına baktım, gözlerim bank ile derme çatma bir klozet görevi gören deliğe takıldı.

Kahretsin.

Kendime ne yaptığımı düşünme fırsatı vermeden bankın üst kısmını kaldırıp içine atlayarak üst kısmın sessiz bir gıcırtıyla arkamdan kapanmasına izin verdim. Birkaç metre aşağıda bir yığının içine düşmüştüm... evet. Bok ve sidik yığını.

Hemen öğürmeye başladığımda bir elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Neyse ki düştüğümde sol elimi temiz tutmayı başarmıştım. Sağ elim o kadar şanslı değildi çünkü düşüşümü yumuşatmaya yardımcı olmuştu.

Çukur düşündüğümden daha geniş ve derindi. Kenara tırmanıp toprak duvarın dibine çömeldim. Belki bekçi banktaki

delikten aşağı bakar diye yanlara ve dibe sokulup kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalıştım.

Dış kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca yukarı baktım. Nefes almaya cesaret edemiyordum. Etrafımı saran iğrenç pislikten gözlerim yanarken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, midem daha önce yediğim tüm meyveleri kusma tehdidiyle kasılıyordu.

Ayak parmaklarımın arasından pislik fışkırıyor, bacaklarımla ayaklarıma sıçrıyor, kollarımı ve kanatlarımı kaplıyordu. Her yerimi kaplıyordu. Burnumdan nefes almadan bile görebildiğim ve koklayabildiğim tek şey buydu, paniklememek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Üstümdeki muhafızın yürüdüğünü duydum, adımları tahtaya sürtünüyordu. Deliğin üzerinde durup aşağıya baktığını hissettiğimde, bu pisliğin içine boşuna mı atladım, diye merak ettim. Eğer aşağı bakar ve beni bulursa çok sinirlenirdim.

Daha kötü olabilecek tek şey, pantolonunu indirip tam üstümdeki yığına ekleme yapmasıydı. O zaman cidden patlayabilirdim. Bundan sonra kendimi asla temiz hissedemeyecektim. Bağırış, çağırışların çınlamasını bekledim, esir alınmak üzere olduğuma ikna olmak üzereydim.

Bunun yerine ayak seslerinin uzaklaştığını ve kapının tekrar kapandığını duydum. Kocaman bir oh çektim ama bu o kadar da rahatlatıcı değildi çünkü hâlâ boktan bir kulübede kapana kısılmış durumdaydım.

Kan kulaklarıma hücum etmeye başlamıştı. Buradan çıkmam lazımdı. *Hemen* çıkmam lazımdı. Kendimi kaybetmeye başlıyordum.

Sesleri tekrar duyabilsem de kimsenin ne dediğini anlayamıyordum. Yerimden kıpırdamaya cesaret edemedim. Muhafızların hâlâ etrafta olup olmadığını bilemiyordum, bu yüzden yapabileceğim tek şey, iğrenç bir pisliğin içine büzüşerek oturup beklemekti.

Saatler geçmiş gibi geldi. Sol elim hâlâ burnuma ve ağzıma sıkıca bastırılmış durumdaydı. Sadece hiperventilasyona* benzeyen hızlı nefesler alabiliyordum. Biraz daha öğürdüm ama elimi oynatmaya cesaret edemiyordum.

Tam midemi daha fazla tutamayacağıma emin olduğumda, nihayet kapının tekrar açıldığını ve bankın üstünün kaldırıldığını duydum.

"Lanet olsun," diye bir ses duydum üstümden.

Yukarı baktım ve Evert'in bankın kapağını tuttuğunu gördüm. Bir kolunu aşağı uzattı, ben de hemen iki elimle tutundum. Beni yukarı kaldırıp dışarı çekerken kanatlarım bankın tepesine takıldı. Neredeyse üzerine düşüyordum ama beni bir kol mesafesinde tutarak tuvaletten geri çıktı.

Peşinden tökezleyerek dışarı çıktım. Ardından ellerimin ve dizlerimin üzerine çimlere düşüp şiddetle kustum. Tüm pislikler yetmiyormuş gibi bir de kusmuk eklenmişti.

Sesler ve gürültüler duydum ama kulaklarım kendi şiddetli öğürme seslerimle dolu olduğu için bir şey anlayamıyordum. Kusacak başka bir şey kalmayana kadar midem tekrar tekrar kasıldı.

Sonra soğuk suyla ıslatıldığımı hissettim. Ani saldırı karşısında çığlık attım, burnuma ve ağzıma su dolunca öksürdüm, üzerime kova üstüne kova atıldığını hissediyordum.

Saldırı durduğunda sırılsıklam, pis kokulu bir hâldeydim ama en azından üzerimdeki bok yığınları temizlenmişti. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak başımda dikilen üç adama baktım, her birinin elinde bir çift boş kova vardı. Bir an birbirimize baktıktan sonra Ronak elindeki kovaları bıraktı.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," dedi siyah gözlerini bana dikerek.

---

* Genellikle anksiyete veya paniğin neden olduğu hızlı veya derin soluk alıp verme durumu. -e.n.

Çamur birikintimin içinden ona ters ters baktım. Toplayabildiğim kadar vakarla ayağa kalktım, bacaklarım o kadar titriyordu ki dizlerim neredeyse birbirine çarpacaktı. Arkamı döndüm. Yüzüm utanç, öfke ve mide bulantısıyla yanarken onlardan uzaklaştım.

Hepsi beni görmüştü... onların pislikleriyle kaplıydım.

Beni Chaucel'e teslim etmemiş olsalar da şu anda onlardan nefret ediyor ve yanlarında olmak istemiyordum.

Ayrıca çaresizce temizlenmem gerekiyordu. Dün gece uçma alıştırması yaparken akan suyun sesini duymuştum, bu yüzden oraya yöneldim. Artık tek görevim o suyu bulup temizlenmekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Bay İlk Olmayan, bana kolayca yetişip yolumu kesti.

Etrafından dolandığımda, beni fiziksel olarak durdurmayacağını çünkü şu anki hâlimle bana dokunmak istemediğini fark ettim. Yaşasın küçük zaferler.

"Yüksek perilerden saklanmak için bok yığınınızın içine atlamak zorunda kaldım, yoksa esir alınır ve muhtemelen öldürülürdüm. O yüzden bu iğrenç pisliklerden bir kısmım sana bulaştırmamı istemiyorsan beni rahat bırak," diye çıkışarak uzaklaşmaya devam ettim.

Beni ikinci kez durdurmaya çalışmadığında şaşırmıştım. Çok geçmeden adamları geride bırakıp kulaklarımda gittikçe yükselen suyun sesini takip ettim.

Birkaç dakika sonra küçük bir nehre varmıştım. Akıntı güçlüydü, bu yüzden ilerlemeye devam ettim. Kayalık bir havuza dökülen ince bir şelalenin bulunduğu uçurum yatağına gelene kadar akıntıya karşı yürüdüm. *Mükemmel.*

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Çabucak soyunup suya girdim, sudan çıkan sivri kayaların etrafından dolaşmaya dikkat ediyordum. Yüzme

bilmediğim için sadece belime kadar girebilmiştim. Şelalenin tam altına gelene kadar yan taraftaki kayalardan birine tutundum ve suyun üzerimden akmasına izin vererek altında durdum.

Uzun bir süre öyle kaldım. Gözlerim kapalı, su başımdan, saçlarımdan ve gövdemden akarken, alt tarafım soğuk birikintide ıslanıyordu. Suyun bitmek bilmeyen akışının üzerimdeki her iğrençliği durulamasına izin verdim. Sonra derin bir nefes alıp tüm vücudumu suyun altına daldırdım ve nehir yatağından aldığım ince kumu, cildimi ve kafa derimi temizlemek için kullandım.

Her ovma seansı arasında şelalenin altında durulanarak bunu birkaç kez yaptım. Tırnaklarımı, ağzımı, burnumu ve kulaklarımı, kadınlara özel yerlerimi... her yerimi yıkadım.

Üzerimdeki son pislik kalıntılarını da yıkadığımdan emin olduğumda cildim pembeleşmişti ve çiğ gibi hissediyordum. Sudan çıkarak güneşin vücudumu ve saçlarımı kurutmasına izin vermek için çimenli nehir kıyısında dinlenmeye başladım.

Kenarda durduğumda suya bakarak ilk kez yansımamı gördüm. Kalp şeklinde bir yüzüm, pürüzsüz soluk bir tenim, kalın kahverengi kaşlarım ve belirgin bir aşk meleği yayı şeklinde dolgun dudaklarım vardı. Tabii ki böyle olacaktı. Bu muhtemelen bir iş gerekliliğiydi.

Uzun, pastel pembe saçlarım neredeyse belime kadar uzanıyordu. Arkadaki kanatlarım düşündüğümden daha da harika görünüyordu.

Bir süre kendime baktım, yalan söylemeyecektim.

Sadece neye benzediğini görmek için aklıma gelen her yüzü yaptım. Gülüyormuş, ağlıyormuş, kaşlarımı çatıyormuş, çığlık atıyormuş gibi yaptım. Tabii ki sürtük suratımı da denemiştim. Evet. Bunu tamamen başarmıştım.

Kendime hayranlığım bittiğinde uzanıp gözlerimi kapattım ve tenimi öpen sıcak güneşin altında gevşemeye başladım. Acıyan tenime değen havanın serinliği beni rahatlatıyordu.

Belli bir kovanın üç huysuz üyesi ile bir prensin peşimde olduğu gerçeği olmasaydı, sonsuza kadar burada kalmak isteyebilirdim. Sıcak güneşin altında, çimenlerin kokusu ve suyun sesiyle çırılçıplak uzanmak bir cennetti.

"Ah, kahretsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çığlık atarak doğruldum. Sylred ve Evert'i birkaç metre ötede durmuş, kocaman gözlerle bana bakarken buldum. Ellerim göğsüme doğru uçtu ve kanatlarım vücudumu korumak için yukarı kalktı.

"Ne yapıyorsunuz burada?" diye bağırdım.

Sylred topuklarının üzerinde arkasını dönerken, Evert orada öylece duruyordu.

"Evert!" diye çıkıştım.

"İyi," dedi isteksizce arkasını dönerek.

Önce ikisinin de döndüğünden emin olmak için kanatlarımın arasından baktım, sonra da kıyafetlerimi giymek için çabaladım ama o pis şeyleri bir daha giymemin mümkün olmadığını fark etmiştim.

Zavallı Sylred. Kıyafetler mahvolmuştu, bu da sonsuza kadar gömleksiz gezmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. En azından manzara güzel olacaktı. Seksi, gergin kasları vardı. Sadece çıplak sırtının görüntüsü bile hoştu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, neye sarınabileceğimi bilmeden.

Ben ikilemimi açıklayamadan, Evert uzanıp tuniğini çıkardı, sırtının ortasından yırttı ve omzunun üzerinden bana doğru fırlattı.

Kollarımı uzun kollardan geçirsem de kanatlarımın altında tutmak için mücadele etmem gerekiyordu. Sırtını yukarıda

tutmaya çalıştım ama başaramadım. Düşmemesi için göğsüme yaslamak zorunda kalmıştım. En azından kıçımı örtecek kadar uzundu. Uyluğumun ortasına kadar uzanıyordu.

"Peki ya pantolon?"

"Üzgünüm, Kaşıntılı. Beni pantolonumdan çıkarmak için biraz daha çaba sarf etmen gerekecek."

"Ha, ha," dedim kuru bir sesle. İç çekerek, "Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ederken kelimelerden nefret etmiştim.

Şu an onlardan bir şey istemek istemiyordum ama her hareket ettiğimde kıyafetim üzerimden düşerken etrafta öylece dolaşamazdım. Çocuklar arkalarını döndüler. İki çift gözün de çıplak bacaklarımda gezindiğini gördüm. Beni süzdüklerini görünce yüzümde kendini beğenmiş bir ifade belirmişti.

Evert bir adım öne çıkarak bana dönmemi işaret etti. Gömleğimin arkasını tuttum ve ona doğru döndüm. Kanatlarımı içeride tutarak nemli saçlarımı omzumun üzerinden çekip kolayca erişebilmesine izin verdim.

Nefesinin hızlandığını duyduğumda yine uyarılmışlığının kokusunu almıştım. Bir an için kalçalarımı görebileceğinden endişelenmiştim ama görse bile problem değildi. Kontrol etmiştim. Oldukça güzel kalçalardı.

Evert tuniği çekiştirdi. Her iki taraftan birkaç şeridi yırtıp kanatlarımın arasındaki boşlukta birbirine bağlarken birkaç yırtılma sesi duydum. Parmakları serin tenimde sıcacık duruyordu. Omurgamı tehdit eden ürpertiyi görmezden gelmeye çalıştım.

"İşte," dedi, sesi her zamankinden daha hırçındı. "Bu tutmalı."

Omzumun üzerinden kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "*Tutmalı* mı?"

Bana çapkınca bir bakış attı. "Kazalar olur."

"Hmm."

Dönüp saçlarımı omzumun üzerinden attım ve gömleğimi bıraktım. Bir arada gayet iyi duruyordu. Her yerim örtülmüş gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim elimi gömleğimde gezdirerek. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Seni arıyoruz."

"Neden? Kaçıp en derin, en karanlık sırlarınızı anlatacağımdan mı korkuyorsunuz?"

Kabul ediyordum, berbat bir ruh hâlindeydim. Bir bok yığınının içinde saklanmak insana bunu yaptırıyordu.

"Hayır. Casus olmadığın artık çok açık."

Ağzımı açıp şakayla karışık güldüm ama sesim kulaklarımda yankılanmıştı. "Ah, *şimdi* mi belli oldu? Sana ne zaman haber geldi?"

Evert duruşunu genişletti ve benim duruşuma uyacak şekilde kollarını kavuşturdu. "Şey, sanırım tam da o yüksek peri piçinin seni bulmasına izin vermektense bokumuzun içinde yuvarlanmanın daha iyi olacağına karar verdiğin zamandı."

"Evet, her ne kadar siz bazen pislik olsanız da prense geri götürülmektense burada sizinle şansımı denemeyi tercih ederim."

"Neden prensin yanındaydın?" diye sordu Sylred.

Hiçbir şey söylemeyince o ve Evert beni inceledi. Prens Elphar'ı düşünmek istemiyordum. Yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı ya da Prenses Soora'yla olan başarısızlığımı düşünmek istemiyordum. Ne zaman benim gözetimimde bir kalp kırılsa, kendimi daha da büyük bir hayal kırıklığı gibi hissederdim.

Adamlar bana dik dik bakıyor, gözümü korkutmaya çalışıyorlardı. Ronak gibi cüsseleri ve kaslarıyla tehditkâr değillerdi, yine de benden bir baş kadar uzunlardı. Formda vücutları ve şekillenmiş kaslarıyla benden çok daha güçlü oldukları da belliydi.

Bir süre daha birbirimizi izledik, ta ki Evert sonunda iç geçirip, "Hadi. Seni geri getirmek için buradayız. Seni almaya Ronak değil de biz geldiğimiz için şanslısın."

Homurdandım. "Evet, *çok* şanslıyım," dedim, ses tonumdan alaycılık akıyordu. "Ve geri dönmeyeceğim, yani şimdi gidebilirsiniz."

"Evet, geri dönüyorsun."

"Hayır, dönmeyeceğim. Beni ihbar etmediğiniz için hepinize minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama geri dönmeyeceğim. Bana güvenmiyorsunuz, beni sevmiyorsunuz, beni orada istemiyorsunuz. İnanın bana, sizden uzak durmam daha iyi olur. Hayatlarınızı zorlaştırmak istemiyorum. Benim için kimsenin kafasının kesilmesini de istemiyorum, Ronak'ın bile."

Evert bir elini yüzüne sürdü. "Bak Kaşıntılı, burada tek başına kalamazsın. Geri dönüp bize kim olduğunu ve prensin seni neden aradığını söylemelisin."

Haklı olduğunu biliyordum ama gerçeği itiraf etmek konusunda ne kadar gergin olduğumun da farkındaydım. Ne düşüneceklerdi?

Sessizliğimi sürdürmem üzerine Evert hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "İyi, o zaman. Burada kal."

Bir zafer sarsıntısı hissettim ama sonra nehir kenarındaki bir kayaya doğru yürüyüp sırtını yaslayarak oturdu. Sylred bir ağacın yanına oturmayı tercih etmişti.

Bakışlarım gömleksiz adamların arasında gidip geldi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Evert kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen geri gelmeyeceksin, o yüzden biz de burada kalacağız."

Başımı kararlılıkla salladım. "Hayır. Olmaz. I-ıh. Gitmeniz gerekiyor."

"Olmaz," dedi Evert, ellerini başının arkasına doğru uzatıp

sepetteki bir kedi kadar rahat görünerek. "Sen nereye gidersen biz de oraya gideriz."

"Casusu gözetleyebilmek için mi?"

"Sana daha önce de söyledim, artık casus olduğunu düşünmüyorum. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman da düşünmedim."

"Ne kadar da gözlemcisin."

Arkamı dönerek onları görmezden gelmeye karar verdim. Eninde sonunda bana bakıcılık yapmaktan bıkacaklardı, değil mi? Ayrıca hâlâ yapmaya karar verdiğim şeyi yapabilirdim, bu da nasıl düzgün uçulacağım öğrenmek ve kaslarımı geliştirmekti. Artık iplerimden erken kurtulduğuma göre egzersizlerime devam edebilirdim.

Çocuklardan uzaklaşarak mükemmel ağacı bulmak için ormanda yürümeye başladım. Giderken dallardan birinden sarı bir çiçek kopardım, parmağımı yumuşak yaprakları üzerinde gezdirdim.

Egzersizlerim için atlayabileceğim sağlam bir ağaç dalı seçerek, işleri değiştirmeye karar verdim. Alçak dalları olan bir ağaç bulmam uzun sürmemişti. Kollarım zayıftı ama bacaklarımı yanlara doğru çekerek kendimi alçak dalın üzerine çıkarmayı başarmıştım. Hmm, bunu muhtemelen külot giyerken yapmak daha iyi olurdu.

"Ne yapıyorsun, Kaşıntılı?" diye seslendi Evert.

Yerlerinden kımıldamamışlardı ama ikisinin de beni izlediğini görebiliyordum. Onları görmezden gelmeye devam ettim. Dikkatlice dalın ucuna kadar yürüdüm, ardından tereddüt etmeden aşağı atladım.

Bir çığlık duydum. Hem Evert hem de Sylred bir anda ayağa kalkıp bana doğru koştular ama ben sadece kanatlarımı fırlatıp kendimi havada tuttum. Kanatlarımı beni havada tutması için zorlayarak tekrar tekrar çırptım. Yere düşmeden önce ağacın etrafında bir tur atmayı başarmıştım. İnişim bi-

raz sarsıntılıydı fakat düşmeden ayaklarımın üzerine inmeyi başarmıştım.

Adamları geçip ağaca geri döndüm, hareketi tekrarlamak için kendimi tekrar yukarı çektim. Tam kendimi dala tutunup yukarı çekecekken, belimde bir el hissettim. Ellerinin sıcaklığı tişörtümden bile içime işlemişti.

"Kes şunu. Yaralanabilirsin," dedi Evert, beni olduğum yerde tutarak.

Göğsümdeki his arkamı dönüp kendimi onun boynuna gömmek istememe neden oluyordu... Ne? Hayır. Kendine gel, Emelle.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım ve arkamı dönüp ona baktım. "Neden umursuyorsun ki?"

Beni bırakarak omuz silkti. "Seni tekrar iyileştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Ahmak.

Homurdanarak dönüp kendimi tekrar dalın üzerine kaldırdım. "O zaman şanslısın çünkü seni bu görevden azat ediyorum."

İlk daldan atlamak yerine kendimi daha da yüksek bir dala çektim.

"Emelle," diye homurdandı Evert.

Yalan söylemeyecektim, yeni adımı söylediğini duymak beni biraz heyecanlandırıyordu.

"Git buradan, Üçüncü. Bay İlk Olmayan'a beni bulamadığını söyle. Ona beni bulduğunu ve düşmanla dostluk kurduğumu söyle. Ya da ona kanatlarımın bir iblisinki gibi siyaha döndüğünü, sonra da gölgelerin içinde kıkırdayarak kaybolduğumu söyle. Ya da benden kurtulmak için beni adadan attığını söyle. Hayatlarınızı mahvetmekten sorumlu olmakla ilgilenmiyorum. Ben sizi yalnız bırakayım, siz de beni yalnız bırakın. Bu herkes için daha iyi olur."

Her ne kadar nefret etsem de bu doğruydu. Yüksek peri-

lerin beni sakladıklarını öğrenmelerini istemiyordum çünkü benim yüzümden çocukların başına bir şey gelirse... bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım. Chaucel'in onları infaz etme konusunda doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu.

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, saçmalamıyorum. Hiçbirinizin benim yüzümden ölmesini istemiyorum," dedim sessizce.

Evert'in gözleri itirafım karşısında yumuşamıştı.

"O yüzden hiç burada olmamışım gibi davranalım. En kısa zamanda bu adadan ayrılacağım, söz veriyorum."

Derin bir nefes alarak ikinci dalın ucuna yürüyüp atladım. Kaslarım daha çabuk acısa bile kanatlarım bu sefer daha hızlı çalışmıştı. En az dört metre yukarıdaydım. Kanatlarımın altındaki havayı hissetmek, çocukların bakışlarının ağırlığı altında bile özgürleştiriciydi. Bir esinti yakaladığımda tekrar yere inmeden önce birkaç saniye süzüldüm. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyordum. Bu iyi hissettirmişti.

Sylred'le Evert şimdi ağacımın önünde nöbet tutuyor, yolumu kesmeye çalışıyorlardı. Ben de başka bir ağaç seçtim. Onlar bana ulaşamadan kendimi ilk daldan yukarı çektim.

"Kahretsin, Emelle. Kes şunu. Canın yanacak," dedi Evert, daldaki yerime bakarak.

"Daha önce de söylediğim gibi yaralanmam seni ilgilendirmez."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Sylred. Ses tonu kuşkulu ya da sinirli değildi, sadece meraklıydı.

Kendimi iki dal daha yukarı çektim. Şimdi altı metre yukarıdaydım. "Çünkü," diye seslendim. "Gerçekten nasıl uçulacağını öğrenmem gerek. Kaslarımı çalıştırıp kanatlarımı eğitmeliyim ki bu adadan kurtulabileyim."

"Uçmayı bilmediğini mi söylüyorsun?"

Kahretsin!

"Imm... Sadece pratik eksiğim var."

Dallar çıktığım yerde daha inceydi, bu yüzden sonuna kadar yürürken dikkatli adımlar attım. Maalesef yeterince dikkatli değildi. Yolun yarısına geldiğimde ayağımın altındaki dal aniden kırıldı ve düşmeye başladım.

Altımdaki dala çarparak öne doğru döndüm. Kanatlarımı açmak için yeterli alan ya da zaman yoktu ancak yere düşmek yerine bir çift güçlü, sıcak kol tarafından yakalanmıştım.

"Of." Kafamı kaldırdığımda beni yakalayanın Sylred olduğunu gördüm. Gözlerimiz bir an için kilitlendiğinde yutkundum. "Teşekkürler."

Beni yere bırakmadan önce kayıtsız bir ses çıkardı. Ben de hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ondan bir adım uzaklaşmak istedim ama arkamdaki erkek göğsü duvarına çarpmıştım.

Masum bir gülümsemeyle Evert'e döndüm. "Affedersiniz, ağacımın önünde duruyorsunuz. Tekrar tırmanmam gerekiyor."

"Asla olmaz," diye tersledi Evert.

Yüzünde müthiş bir çatıklık vardı, mavi gözleri de fırtınalıydı.

"Benden sorumlu değilsin."

"Lanet boynunu kıracaksın. Bu saçmalıktan bıktım artık."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve tek bir akıcı hareketle omzunu karnıma dayayıp beni kaldırarak omzunun üzerine aldı.

"Hey!" diye bağırdım şaşkınlıkla, tuniği kıçımdan aşağı çekmek için çabaladım. "Beni yere bırak!"

Beni duymazdan gelerek yürümeye başladı, uzun adımları her adımda beni sarsıyordu. Gömleğimi popomun üzerinde tutmak için mücadele ettim. Sylred arkamızdan yürüyordu. Ona ters ters baktım çünkü o da suçluydu. Evert'in sırtına yumruk attım ama adam gerçekten de kas yığınıydı, muhtemelen elimi ondan daha çok incitiyordum.

Yumruklamak yerine tekmelemeye çalıştığımda diğer elini kaldırıp kalçama vurdu. Cıyaklayıp tekrar tekmelemeye çalıştım ama boştaki eliyle bacaklarımı bir arada tutuğundan dolayı yapamadım.

"Kendine bir daha şaplak attırma bana, Kaşıntılı."

Yüzüm utançtan yanıyordu. "Sizden nefret ediyorum. İkinizden de nefret ediyorum."

Sylred kaşlarını kaldırdı. "Neden ikimizden de? Az önce seni ağaçtan düşerken yakalayan bendim."

"Beni kullanmasına izin veriyorsun!"

"Onu kontrol edemem."

"Hayır, edemez," diye onayladı Evert. "Ayrıca, ben açım. Sen de aç olmalısın, az önce midendekileri o kadar renkli bir şekilde dışarı attıktan sonra... Söylemeliyim ki meyve o güzel ağzına *girdiğinde*, geri çıkarken olduğundan *çok* daha iyi görünüyordu."

Yumruğumu başına indirdim. Kafasını oynatmayı bile başaramamıştım. Bu utanç vericiydi.

Sylred, "Yemeği es geçemeyecek kadar çok seviyorsun," diye onayladı.

Tam o anda midem guruldadı. Hain.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Peki. Şimdi beni indirir misin, lütfen?"

"İyi bir Kaşıntılı olup bizi takip edecek misin?"

İğneleyici bir karşılık vermek istedim ama aynı zamanda kıçımın kimseye teşhir olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmamasını da istiyordum. "Peki," diye hayıflanarak kabul ettim.

Beni yere bıraktığında gömleğimi düzeltip bir yere takılmadığına emin oldum. Çocuklar koşmamı, kaçmaya çalışmamı bekliyorlarmış gibi iki yanımda yürüyorlardı. Ne var ki yemekten bahsetmişlerdi, bu yüzden artık kaçmayı planlamıyordum. Midem beni ele geçirmişti. Belki onlar uyurken gizlice kaçmayı denerdim.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yavaş tempoyla yürüdük ki bu aslında güzeldi. Bir dakika kadar yürüdükten sonra Evert sessizliği bölerek, "Ellerini benden uzak tutamıyorsun, değil mi Kaşıntılı?" dedi.

Başımı yana çevirdim ve Evert'in kolunu tuttuğumu fark ettim. Elim kolunu kavrıyor ve başparmağım... tenini ileri geri okşuyordu. Ne kadar utanç vericiydi. Elimi hızla çekerek ona ters ters baktım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım kısık sesle.

Aslında, keşke o fark etmeden uzanıp ona tekrar dokunabilseydim, diye düşünüyordum.

Evert güldü. "Bunu hep yapıyorsun," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorum?"

Sylred onun yerine cevap verdi. "Birimize dokunmak. Ya da tutmak için bir şey kapmak. Sanki bilinçaltında kendini durduramıyormuşsun gibi."

Yanaklarım kızarmıştı. Haklıydı. Kendimi onlara doğru uzanırken ya da yanlarından geçerken dürtüsel olarak bir şey tutarken yakalıyordum, sırf bunu yapabileceğimi kendime hatırlatabilmek için.

Hadi ama. Başka birine dokunamadan *onlarca* yıl geçirmiştim. Hiçbir şey hissedemeden. Ne zaman denesem elim içinden geçip gidiyordu. Yani evet, belki de kişisel sınırları aşıyordum.

Konuyu değiştirdim çünkü beni anlamayacaklardı. Üstelik, sıcak tenlerini hissetmeyi ne kadar arzuladığımı itiraf etmek istemiyordum. "Size her şeyi anlattığımda ve siz bana inanmadığınızda ne olacak?" diye sordum, başından beri korktuğum şey buydu.

Evert ve Sylred birbirlerine baktılar. "Bak," dedi Evert, iç çekip, durarak bana baktı. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Birkaç hafta içinde itlaf yapılacak, sonra da her şey bitecek.

Eğer bize herhangi bir şekilde zarar vermek için burada değilsen, endişelenecek bir şey yok demektir. O yüzden uslu dur ve bize bilmek istediklerimizi anlat. Söz veriyorum, Ronak'ın sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Ama ya bana inanmazsanız?" diye tekrar ettim.

Evert omuz silkti. "Eğer doğruyu söylüyorsan, bunu anlayabiliriz."

Canlanmıştım. "Neden? Bu birinin gücü mü?" diye sordum hepsinin birer gücü olduğunu hatırlayarak.

Evert sırıtsa da sorumu yanıtlamadı. "Bilmek istemez miydin?"

Gözlerimi devirdim.

Kulübeye doğru yürümeye devam ederken, elim yine kolunu tutmak için hareketlendiğinde ikimiz de bu konuda yorum yapmadık.

BÖLÜM ON ALTI

Çocukların yanında yürümeye devam ediyor, bir yandan da dalgın dalgın eskiden kaşınan kolumu kaşıyordum. Bunu takipte tutmayı seviyordum. Her ihtimale karşı.

"Bunu yapmaya devam edersen orada hiç deri kalmayacak," dedi Evert.

Omuz silkip kaşımayı bıraktım. "Sana söylüyorum, bir kaşıntının gelip kalmasına asla izin verme. Bunun nasıl rahatsız edebileceğini tahmin bile edemezsin."

Yaptığım ya da söylediğim şeyleri tam olarak kavrayamıyormuş gibi kafasını bana doğru salladı. "Sen-"

Evert'in sözleri, dev bir gölgenin yan taraftan bize doğru sıçrayıp ona çarpmasıyla aniden kesildi.

Çığlık atıp tökezleyerek kıçımın üzerine düştüm. Zihnimin gördüklerimi kavraması birkaç saniye almıştı.

Yerde boğuşurlarken Evert'i parçalamaya çalışan büyük bir canavar vardı. Kürkü koyu griydi, kafasında kıvrık boynuzları, dudaklarından çıkan kocaman dişleri vardı, tüyleri tehditkâr bir şekilde diken diken olmuştu.

Pençeleri ve kısa, küçük bir kuyruğu vardı. Benden daha büyüktü, muhtemelen en az yüz kilo kadar daha ağırdı. Bu şey de nereden çıkmıştı böyle? Bir anda canavar Evert'i sırtından yakalamış, başka bir tane de ona saldırmak için koşa-

rak gelmişti. Canavar Evert'i yere yapıştırıp devasa dişleriyle boğazına saldırdı.

Ancak Sylred aniden yanında belirip canavarla boğuşmaya başladı ve onu Evert'in üzerinden almaya çalıştı. Evert ikinci canavarı da üzerinden atmayı başararak bıçağına uzanırken boğazını tuttu.

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedene kadar hâlâ aptal gibi düştüğüm yerde donmuş, oturuyordum.

Of.

Başımı yavaşça çevirdiğimde tam arkamda iki canavar daha görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Emelle, uç!"

Hangisinin bağırdığından emin değildim ama ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Ayağa zıpladım. Tam da hayvanlar üzerime atlarken dizlerimi büküp kendimi olabildiğince yükseğe fırlattım.

Kanatlarımı gererek umutsuzca çırptım. İki canavar da üzerime atladı ancak ayaklarımı kıl payı ıskalamışlardı. Dizlerimi göğsüme çekip kanat çırpmaya devam ettim, santim santim yükseliyordum ama yapabildiğimin en iyisi buydu.

Çılgınca kanat çırparken her bir esintiyi kendi avantajıma kullanmaya çalışsam da gerçek bir rüzgâr yakalayacak kadar yüksekte değildim. Kendimi yerden yüksekte tutmak için her şeyimi veriyordum.

Arkama bir göz attığımda, baktığıma pişman oldum. "Siktir." Beni takip ediyorlardı.

Tam altımdalardı, peşimden koşuyorlar ve hiçbir yavaşlama ya da durma belirtisi göstermiyorlardı. Devam ettim, onlar çenelerini açıp kapatarak zar zor atlattığım sıçrayışlarını sürdürürken kalbim korkuyla çarpıyordu. Ancak yoruluyordum. Bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğimi biliyordum.

Ağaçların etrafında manevralar yaptım, döndüm ve umut-

suzca ağaçlardan birine çarpmamaya çalıştım. Daha fazla yükseklik kazanmaya çalışıyor ama ağaçlar birbirine bu kadar yakınken başaramıyordum. Kanatlarım tamamen açılmıyordu.

Altımda devasa bir kaya parçası gördüm. Hatamı anlamadan önce onu zar zor fark etmiştim. Canavarlardan biri kayaya doğru koştu ve daha yükseğe ulaşmak için onu atlama noktası olarak kullanıp kendini havaya fırlattı.

Güçlü çenesi ayak bileğimi sardı, canavarın dişleri beni aşağı çekerken anında tenimi delmişti. Düşerken çığlık attım. Sert bir şekilde yere indiğimde başım kayaya çarptı.

Canavar hâlâ bileğimi tutuyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki zar zor nefes alabiliyordum. Başka bir canavar da üzerime geldiğinde her şeyin bittiğini anladım. Tam burada ve şimdi ölecektim.

Çığlıklarım hıçkırıklara dönüşmüştü. Kaçmak için hiçbir umudum yoktu. İkinci canavar bana doğru koştuğunda tek yapabildiğim kollarımı kaldırıp yüzümü kapatmak olmuştu. Zıplamadan önce bile dişleri beni parçalara ayırmaya hazırdı fakat beklediğim darbe gelmedi.

Acı dolu bir çığlıkla korkunç bir hırıltı duydum. Kollarımı indirip yukarı baktığımda, Ronak'ın canavarı yere serdiğini gördüm. Devasa kasları ve kontrolsüz öfkesiyle bir anda ortaya çıkmıştı.

Ronak canavarı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ensesinden kavrayarak kaldırdı, başını tutup boynunu kırdı. Onu bir yığın hâlinde yere fırlatıp ardından bana döndü, diğer canavar bileğimden çekmeye başlamış, beni sürüklemeye çalışıyordu.

Acıyla haykırdım. Biliyordum ki canavar biraz daha ısırırsa ayağımı koparma ihtimali çok yüksekti. Ronak'ın kuyruğu arkasından yükseliyor, uyarıyla seğiriyordu. Uzun kahverengi saçları ve sakalı yüzünün etrafında bir yele gibi görünüyor, gözleri altın renginde parlıyordu. Vahşi ve tehlikeli duruyordu.

Canavarla göz göze gelen Ronak alçak ve tehditkâr bir hırıltı çıkardı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Hırlama canavarı hiç caydırmadı. Kamburunu çıkarıp beni öncekinden daha sert sıkıştırarak acı içinde çığlık atmama neden oldu.

Zor bir sıçrayışla Ronak aniden canavarın yanında belirdi. Kocaman ellerini canavarın çenelerine dolayarak açtı. Dişler bacağımdan ayrılır ayrılmaz dirseklerimin üzerinde geriye doğru sürünmeye çalıştım. Kan kaybından canım yanıyor, başım dönüyor ve yerde kendimi sürüklerken her hareket yeni bir acı dalgası gönderiyordu. O kadar şiddetliydi ki birkaç adımdan fazlasını atamıyordum.

Canavar ve Ronak şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı. Canavar sıçrayıp Ronak'ın kolunu sıkıştırmaya çalıştı. Ronak geri çekilip yan tarafını hedef alan bir yumruk attığında canavar son anda kaçmayı başarsa da Ronak kaburgalarına bir darbe indirdi. Havada çıtırdayan kemiklerin sesi duyuldu. Canavar kaçmayı başaramamış olsaydı, Ronak bu vuruşla onu öldürebilirdi.

Canavar yere düştüğünde şaşkın bir çığlıkla başını salladı. Ronak'ın devasa kasları esnedi ve kuyruğu sallandı. Birbirlerinin etrafında dönerlerken, canavar Ronak'a hırladığında Ronak da ona hırladı. Ses o kadar hayvaniydi ki irkilmiştim. Sonra canavar bana döndü.

Sanki hayvan Ronak'ın ne kadar büyük ve vahşi olduğunu yeni fark etmiş, dövüşü kaybedeceğini biliyor gibiydi. Bu yüzden, onun yerine beni öldürmeye karar vermişti. Üzerime atlarken geri çekildim ama bir kez daha bana ulaşamamıştı.

Ronak aniden önümde belirdi. Canavar benim yerime Ronak'a çarptığında sadece birkaç santim uzağıma düşmüşlerdi. Sonra Ronak canavarın üzerine bindi, iki eliyle canavarın kafasını tuttu ve *çekti.*

Ronak, kırılan kemik ve yırtılan kasların çıkardığı mide bulandırıcı bir sesle canavarın kafasını vücudundan ayırdı. Onu bir çöp gibi fırlatıp attı, ardından hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Kocaman gözlerle ona bakıyordum.

Gömleği yırtılmıştı, göğsü kabarmış, her tarafı kan içindeydi. Neredeyse iki metre boyuyla tepemde yükseliyordu. Az önce hayatımı kurtardığını bilsem de korkmaktan kendimi alamıyordum. Yüzündeki ifade ölümcül ve acımasızdı. Kasları gergindi, saldırmaya hazır bir güçle duruyordu. Az önce yüz elli kiloluk bir canavarın kafasını hiçbir şey yokmuş gibi koparmıştı, onu görünce titriyordum.

Eğer beni öldürmek isteseydi, şimdi mükemmel bir zaman olurdu. Beni öldürüp suçu canavarın üzerine atabilirdi, kimse de bundan haberdar olmazdı. Ancak yapmamıştı. Canavarların beni almasına izin verebilirdi. Ancak yapmamıştı. Beni kurtarmıştı. *Ronak*. Onca adam arasından Ronak beni *kurtarmıştı*.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bana doğru bir adım attıktan sonra kendini durdurdu. Konuşmadan birbirimize baktığımızda gözyaşlarımın yüzümden aşağı döküldüğünü hissettim.

"Lütfen..." diye yalvardım.

Tam olarak ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Yumruklarını sıktı, tüm vücudu gergindi. Boynundaki kasların gerildiğini görebiliyordum. Sonra Sylred geldi.

"Ronak," dedi Sylred, aceleyle önünde durup dikkatini çekmeye çalışarak.

Ronak hâlâ kendisi gibi görünmüyordu. Katil gibi görünüyordu. Yırtıcı. Hayvani. Normalde siyah olan gözleri hâlâ parlak ve altın rengiydi. Dudakları da hırıltıyla gerilmişti. Ronak, Sylred'in omzunun üzerinden bana bakmaya devam ederken kafamı çeviremiyordum.

"Ronak," diye tersledi Sylred, birbirimize bakmamızı engellemek için yaklaşarak. "Evert yaralandı."

Bu nihayet onu içinde bulunduğu trans hâlinden çıkarmış gibi görünüyordu. Zihnini temizlemek istercesine kafasını salladı. Gözlerinin nasıl tekrar karardığını izledim.

"Nerede o?" diye sordu Sylred'e dönerek.

"Şu tarafta. Bilinci yerinde değil. Onu taşıman gerekecek. Benim için çok ağır. Ben Emelle'i getireyim."

Ronak uzaklaştığında hâlâ titreyerek ağladığımı fark ettim. Bacağım gerçekten çok kötü görünüyordu.

Sylred gelip yanımda diz çöktü. Bana dokunmak için uzandığında irkildim. "Her şey yolunda," dedi sessizce. Sesinde doğal bir sakinleştirme tınısı vardı. "Artık iyisin. Her şey bitti."

Konuşamıyordum. Tüm vücudum şiddetle titremeye başlamıştı. O her şeyin bittiğini söyler söylemez, zihnim aşırı hızlanarak korkunç sahneleri yeniden oynatmaya başladı. Her saniye bir ömür boyu sürüyordu.

"Şimdi seni kucaklayacağım, tamam mı? Bacağınla ilgilenmem gerek. Çok kan kaybettin ve Evert seni iyileştirecek kadar iyi değil."

Cevap vermeyince beni elinden geldiğince dikkatle kucağına aldı. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da bacağımda ve ayağımda acı hissediyordum.

"Özür dilerim, Emelle," dedi, ağzı sert bir çizgi hâlindeydi.

Kucağında güvende olur olmaz, beni çok fazla sarsmamaya dikkat ederek ayağa kalktı. Arkamızdaki canavarlara baktım, vücutları kanlı ve hareketsizdi. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Kulübeye varmamızın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Etrafımdaki adamlar konuşurken seslerin ne dediğini de bil-

miyordum. Sadece mahvolmuş bacağıma bakıyor, titreyip ağlıyor ve kanıyordum. Canım acıyordu.

Kürklerin üzerine uzandığımda biri benimle konuştu ama duymuyordum. Birden Evert'in yanıma uzandığını gördüm. Kanlar içindeydi. Kıpırtısız bedenine bakmaktan kendimi alamıyordum. Hepsi benim hatamdı.

Ona uzanmaya çalıştım ancak çok uzaktaydım, bu beni daha da çok ağlatmıştı. Tanrım, eğer ölürse... Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı.

"Lütfen, ölme," diye fısıldadım.

Sonra biri yaralı bacağıma dokunduğunda tekrar çığlık atıp acıyla çırpındım fakat güçlü kollar beni tuttu. "Emelle, beni dinle, hareket etmeyi bırakmalısın yoksa bacağını daha da inciteceksin. Acıdığını biliyorum ama bizimle savaşmayı bırakman lazım."

Söylediklerini duysam da kelimelere anlam veremiyordum. Tek bildiğim canımı yaktıklarıydı. Canım çok yanıyordu.

"Şokta."

"Bir şeyler yap, Sylred."

"Çok fazla kan kaybediyor."

"Diğeri de öyle."

"Kahretsin!"

"Daha fazla sargıya ihtiyacım var."

"Kahretsin, Emelle, kıpırdama!"

"Sylred!"

"Onu bana ver."

Hepsinin sesi kafamın içinde birbirine karışıyor, kimin ne dediğini anlayamıyordum. Üzerimdeki eller ben çığlık atıp çırpınırken beni tutuyorlardı. Acı dolu feryatların yanı sıra ağzımdan tutarsız kelimeler dökülüyordu.

Acıyordu.

Önceki tüm yaralarımın toplamından çok daha fazla acıtıyordu. Evert yaralanmıştı. Hepsi benim suçumdu.

Beni tutan ellerle savaşmayı bırakamıyordum. Acının beni azgın bir ateş gibi tüketmesine engel olamıyordum. Beni öldürecekti. Ondan kaçamıyordum.

Sonra bir şey duydum.

Sesle birlikte tüm bedenim hareketsiz kalmış, çığlıklarım boğazımda düğümlenmişti. Gözlerim yaşlarla kapandı. Karanlıkta bile, şimdiye kadar var olmuş en güzel, en sakinleştirici sesi duydum.

Bir melodinin alçak fısıltısı. Keskin paniğimi hemen yumuşatan, yavaş ve sakin bir melodiydi. Şarkının kulaklarıma sızdığını, kemiklerime işlediğini hissediyordum. Çılgın kalp atışlarımı yavaşlattı. Kanımda yüzüyor, nefes verişlerimi yakalayarak ciğerlerime yeni bir hava üflüyordu. Melodi, varoluşum boyunca hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissettiriyordu. İçine düşmek ve orada sonsuza kadar yaşamak isteyeceğiniz bir şarkıydı.

Mırıltıya benzer sesleri duysam da onlara dikkat etmiyordum. Ayak bileğimde hareket eden ellere ya da acımın merkezini sardığını hissettiğim sargılara bile dikkat etmiyordum. Tek konsantre olduğum şey şarkıydı çünkü o benim kurtarıcımdı. Onu duyduğum sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Melodiyle birlikte ne kadar sürüklendiğimi bilmiyordum, sanki ruhumun bir parçası hâline gelmişti. Hıçkırıklarımın ne zaman dindiğini ya da titrememin ne zaman yatıştığını da bilmiyordum. Şarkı bitmeden önce, beni derin bir uykuya çekmişti. Karanlığı kollarımı açarak kucakladım çünkü bu ölüm olsaydı bile huzurluydu, misafirperverdi ve inkâr edilemeyecek kadar cazipti.

Eğer bu ölümse, bırakın olsundu.

BÖLÜM ON YEDİ

Uzun süre uykuda yüzdükten sonra kıyıya ulaştığımda, belli belirsiz seslerin farkına vardım. Sesler önce dalgalar hâlindeydi; sabit, alçak ve sürekliydi.

Gözlerimi açtığımda kendimi tekrar kulübede, başka bir yatak odasında buldum. İlk uyandığım yatak odası sade ve çıplaktı, bu ise tam tersiydi. Doluydu. Dikkatlice doğrulup baktım.

Tahta... şeyler vardı. Her yerde. Bıçakla oyulmuş, parlaması için cilalanmış şeylerdi. Bazı eserler elim kadar küçük, bazılarıysa bedenim kadar uzundu. Ne işe yaradıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok güzellerdi. El yapımı raflara dizilmişler, her köşeye sıkıştırılmışlardı. Hepsine dokunmak istiyordum. Ne işe yaradıklarını öğrenmek istiyordum.

Ancak sonra hatırladım. Yüksek peri. Dışarıda saklanmam. Üzerimdeki pisliği yıkamaları. Beni geri getirmeye gelen çocuklar. Bize saldıran yaratıklar. Ronak...

Bileğime bakmak için battaniyeyi üzerimden kaldırdığımda, kanlı bir karmaşa görmeyi bekliyordum ama bacağım eskisi gibi pürüzsüz ve lekesizdi. Hiç zarar görmemiş gibiydi. Evert uyanmış ve beni iyileştirmiş olmalıydı.

Ne kadar kötü göründüğünü hatırlıyordum. Bacağımdaki yarıktan kaslarla kemik görünüyordu. Eğer bu şekilde iyileş-

tiyse, sorumlusu Evert olmalıydı. Onun iyi olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Dikkatlice ayağa kalktım. Aralıksız gelen sesler dikkatimi çekince dinlemek için parmak uçlarımla kapıya yöneldim.

"Sana söylüyorum, onu *hissettim*."

Bu Ronak'tı. Kulağımı kapıya yaklaştırırken kaşlarımı çattım. Beni *hissetmiş* miydi? Bu da ne demek oluyordu? Ben baygınken beni hissetmemiş olsa iyi olurdu, yoksa hızlı bir tekmeyle, taşaklarını hisseden benim ayağım olacaktı.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Korkusunu ve acısını hissettim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Bu mümkün değil," dedi Evert küçümseyici bir ses tonuyla.

"Hayır, onu ben de hissettim," diye itiraf etti Sylred.

Yani sadece Ronak değil, Sylred de mi hissetmişti? Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Bunun nasıl olduğu ya da tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye sordu Sylred. "Bunu nasıl yaptı?"

Yanıt olarak sadece mırıltılar duydum. Ardından, "Ona ilk dokunduğumuzda bize saldıran büyü bu. Öyle olmalı," dedi Ronak.

"Ne, bir tür koruyucu büyü gibi mi?" diye sordu Sylred.

Ronak şaşkınlıkla, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"İkiniz de kafayı yemişsiniz," dedi Evert.

"Ona karşı o hafif çekimi hiç hissetmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Sylred.

"Ah, bir parçam ona doğru çekiliyor, tamam. Sadece bunun sihirle bir ilgisi yok."

Sessizce homurdandım. Boynuzlu köpek.

"Bir saniye olsun sikin olmadan düşünemez misin?" diye tersledi Ronak.

"Bilmiyorum, seninkiyle hayatlarımızı mahvetmesen olmaz mı?" diye karşılık verdi Evert.

Vay canına.

Tartışma başladı. Bir sürü küfrediliyordu.

Yeterince duymuştum. Ne haltlar döndüğünü bilmiyor olabilirdim ama tartışmalar yatıştığında Ronak'ın "çekim" olayını benim üzerime atmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Her şey benim üzerime yıkılacaktı.

O bu sonuca varamadan kapıyı açıp dışarı çıktım. Üç kafa da bana bakmak için döndüğünde dik durmak için elimden geleni yaptım.

Ellerimi kaldırıp derin bir nefes aldım. "Tamam, bakın. Beni neden hissedebildiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse bundan biraz ürktüm. Yemin ederim, adaya indiğimde size dokunan o büyü, benim değildi. Başka bir şey söylemeden önce... büyü hakkında bağırmaya başlamadan ya da bana iblis casusu demeden ya da beni öldürmekle tehdit etmeden ya da... genel olarak pislik gibi davranmaya başlamadan ve beni tekrar bağlamaya karar vermeden önce, bir şey söyleyebilir miyim?"

Hepsi kıpırdamadan durduğunda onların korkutucu bakışları altında yutkundum. Ronak evet dememişti ama beni reddetmemişti de. Bu yüzden elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu anlamıştım.

Önce Evert'le Sylred'e bakarak nefes aldım. "Teşekkür ederim. Beni almaya gelmemiş olsaydınız, o canavarlar saldırdığında ormanda tek başıma olabilir ve kaçamazdım. Beni geri taşıdığın ve sakinleştirdiğin için de teşekkür ederim, Sylred. Ne yaptığını bilmiyorum... ama sen olduğunu biliyorum. O her neyse, yardımcı oldu. Hem de çok. Çünkü o ısırık canımı *yakmıştı*."

"Yardımcı olduğuna sevindim," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Isırıklarında zehir vardı. Bu yüzden çok acıtıyordu."

Mantıklıydı. Bir daha asla o canavarlardan biri tarafından ısırılmak istemiyordum.

Sonunda gözlerimi Ronak'a yönelttim. Onu incelemek için başımı eğdim. Farklı koşullar altında tanışsaydık ne olurdu, diye merak ettim. Bu devasa kas kütlesi, çatık kaşlar... Ham güç yayan bu erkek... İlk gördüğüm, ilk hissetmek istediğim. Beni vurmaktan ve bağlamaktan çekinmeyen ama aynı zamanda beni yüksek perilerden saklayan, sonra korkunç bir ölümden kurtaran aynı adam. Benim adıma yüce peri ve canavarlara yaptıklarını gördükten sonra, aramızda bir değişim olduğunu hissediyordum.

Sorun şuydu ki bu değişimi ona da kabul ettirmem gerekiyordu. Bu da Ronak gibi inatçı biriyle oyunu doğru oynamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ona bakmaya devam ederken dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yayılmasına izin verdim. Bu gülümseme onu hemen germişti, bunu söyleyebilirdim. Benim ona gülümsemem beklediği son şeydi. Bana kaşlarını çattı, kahverengi kuyruğu tedirginlikle seğiriyordu.

Çarpan kalbime aldırmadan, sakinmiş gibi davranarak ona doğru yürüdüm. Gerilmişti fakat tam önüne gelene kadar yürümeye devam ettim. Ona bakmak için boynumu arkaya eğmem gerekiyordu. Başım ancak göğsünün ortasına ulaşıyordu ama bu anda göz temasının çok önemli olduğunu biliyordum.

Diğerlerinin ne yapacağımı merak ederek gerginlikle değişimi izlediklerini hissedebiliyordum. Bir alfaya yaklaşan başıboş bir kurt gibiydim. Ya sürüye kabul edilecektim ya da saldırıya uğrayacaktım.

O bana kaşlarını çatarak baktıkça gülümsemem daha da artmış, neredeyse ışıl ışıl olmuştum. Bu onu gerçekten korkutmuştu.

"Sen benim hayatımı kurtardın," dedim suçlayıcı bir tonda. Ses tonumu fark edip gözlerini bana dikti.

"Evet, ne olmuş?" diye sordu savunmaya geçercesine.

"Buraya geldiğimden beri beni tehdit ediyorsun. Kaba ve güvensiz olmaktan başka bir şey yapmadın. Sırf adanıza düştüğüm için beni vurdun. Chaucel'in beni almasına izin verebilirdin. O canavarların beni öldürmesine izin verebilirdin, bunun yerine her iki seferde de beni korudun," dedim.

Parmak uçlarımda yükseldim ve yüzüm tam onunkinin önünde olacak şekilde ona yaklaştım. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz yüksekti. "Bence beni, kurtarmak *istediğin* için kurtardın. Bence düşmanın olmadığımı biliyorsun. Benden nefret etmiyorsun, Bay İlk Olmayan. Kabul et bunu."

Yüzünün rengi soldu. Bazı insanlar ormandaki hırlayan canavarlardan ya da kafa kesme tehditlerinden korkardı ama hayır, Ronak öyle değildi. Hayır, o duygulardan ve gülümseyen bir kızdan korkuyordu.

"Evet, ediyorum," dedi huysuzca hareketlenerek.

"Hayır, etmiyorsun. İçten içe, beni suçlayıp durduğun o kötü şeylerden hiçbiri olmadığımı biliyorsun. Benden nefret etmiyorsun," dedim, kollarımı inatla kavuşturup, bunu kabul etmesi için ona meydan okuyordum.

Elini umursamaz bir tavırla bana doğru salladığında ben de elini tutunca tamamen donup kaldı. Sudan buza dönüşen türden bir donmadan bahsediyordum. Ona dokunduğum gerçeği onu tam anlamıyla paniğe sürüklemişti. Çok komikti ama ona gülmedim. Eğer şimdi ona gülersem, her şey mahvolurdu.

"Bana henüz güvenmiyorsun ama bunu değiştireceğim. Sana ya da kovanına karşı bir tehdit olmadığımı kanıtlayacağım. Sonra da tüm bu huysuz görünüşünü kıracağım," dedim hâlâ elini tutup, yumuşak parmaklarımla avucundaki sert na-

sırların izini sürerken. Dokunuşumdan gerçekten ürperiyordu. Bunu en büyük başarılarımdan biri olarak sayacaktım. "Kabul edene kadar seni yıpratacağım."

Homurdanıp arkasını dönmeye başladı. Benden gerçekten kaçmak istiyordu ama onu durdurdum, güçle değil, saf sürpriz faktörüyle. Elini bırakıp kollarımı dolayarak ona sıkıca sarıldım. Tüm vücudu sanki sarılmak yerine saldırıya uğramış gibi kasılmıştı.

"Beni bir okla vurduğun için seni affediyorum. Beni bağladığın için seni affediyorum. Sadece kovanını güvende tutmaya çalıştığını biliyorum. Teşekkür ederim, Ronak," dedim göğsüne karşı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Kelimeler aramızda dolaşıyor, boncuk boncuk ter gibi yapışıyordu. Hâlâ kıpırdamamıştı, ona acıyıp kollarımı indirdim ve bir adım geri çekildim. Tek yapabildiği şok içinde bana bakmaktı. Bana kaşlarını çatmadığı zamanlarda, inanılmaz yakışıklı görünüyordu.

Onu konuşamaz hâle getirmiştim. Ayrıca, artık onu susturmak için tek yapmam gerekenin sarılmak olduğunu biliyordum. Elimde iyi bir cephane vardı. Ağzını dişlerinden gelen bir tıkırtıyla kapattı, ardından topuklarının üzerinde kapıya doğru döndü. Neredeyse kulübeden dışarı koşacaktı.

Diğer çocuklara dönmeden önce dışarıda kaybolan ayak seslerini dinledim. Sanki yeni keşfettikleri nadir bir hayvanmışım gibi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

Sylred eğilmiş, kahkahaları ağzından kaçarken karnını tutuyordu. Evert başını arkaya atmış, gürültülü kahkahasının tavanda yankılanıyordu. Ben de onlara katılmıştım çünkü kahkahaları tamamen bulaşıcıydı. Ayrıca, Ronak'ın ona sarıldıktan sonra dehşet içindeki yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Çok geçmeden gülmekten gözlerimden yaşlar akmaya başlamış ve karnım ağrımıştı.

"Yüzünü gördün mü?" diye sordu Evert. "Piç kurusu, çok korktu."

Sylred kıkırdadı. "Güç sahibi birinin güzel bir kız karşısında, bu kadar kırılgan olacağını kim bilebilirdi? Zavallı adamın hiç şansı yoktu."

"Hiç şansı yoktu çünkü kız hile yaptı."

Alaycı bir tavırla ellerimi kalçalarıma koydum. "Ne? Ben hile falan yapmadım. Bu bir sarılmaydı. Sadece ona minnettarlığımın samimiyetini gösteriyordum," dedim bir elimi kalbime bastırarak. "Ayrıca, ben haklıyım. Hayatımı kurtardı. Hem de iki kez. Hem de *bilerek*. Beni kesinlikle seviyor." Bu, çocukları başka bir gülme krizine sokmuştu. "Böyle devam edin," diye uyardım onları sahte bir ciddiyetle. "Bay İlk Olmayan'a ilk olma şansı veriyorsunuz."

Başlarını bana doğru salladılar, yüzlerinde hâlâ gülücükler vardı. "Hiç bu kadar gülmemiştim..." Sylred kendi sözünü kesmişti. "Tanrım, en son ne zaman böyle güldüğümü bile bilmiyorum."

Evert başımı okşadı. "Hadi, Kaşıntılı. Seni doyuralım. Yemek yemen gerek."

"Evet! Doyurun beni," dedim coşkuyla. Yemek yemeyi seviyordum. Eğer isterlerse beni bütün gün besleyebilirlerdi.

Çocuklar odanın içinde dolaşıp benim için yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladılar ve hepsini masanın üzerine koydular. Birlikte her birimiz bir tabak hazırladık. Onlar sandalyelerine yerleşirlerken, ben de yine yere oturup bacaklarımı çaprazladım.

"Neden yerde oturuyorsun?"

Sylred bir lokma yemeği yutkunup, "Kanatları," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Evet. Kanatlarım sandalyelerinize sığmıyor ama sorun değil. Kürk halı yumuşak," dedim iyice yerleşerek. Eti yemeye başlayıp lezzetli yemeği ısırdığımda bir

kez daha inlemelerime engel olamamıştım. "Bu çok güzel," dedim ağzım dolu bir şekilde.

"En azından bir şeyi beğenmezsen anlarız," diye sırıttı Evert. "Sessiz olursun."

"Yemekten zevk aldığım için benimle dalga geçme. Yıllardır bir şey yememiş olsan sen de böyle yerdin."

İkisi de hareket etmeyi bıraktı. Yemeyi bıraktı. Konuşmayı kesti.

Kahretsin.

İfademi düzeltmek için ağzımdaki kocaman et parçasını umutsuzca çiğnemeye çalıştım. "Hmm, yani..." Lanet olsun. Neden bu kadar büyük bir ısırık almıştım ve neden koca ağzımı kapatamıyordum?

Sonunda kocaman parçayı yuttum ancak boğularak öksürmeye başladım. Panik içinde kollarımı sağa sola salladım. Tanrım, etten boğularak ölen ilk aşk meleği olacaktım. Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Bu şekilde ölmeyi kesinlikle istemiyordum. Öbür dünyada bunun sonunu asla duyamayacaktım. Sylred sandalyesinden kalkarak hızla bana doğru koştu. Sırtıma birkaç sert tokat indirdi. Çiğnenmiş bir et parçası ağzımdan fırlayarak yere düştü. *Iyy.*

"Alışık olduğundan daha büyük bir lokma yedin, değil mi Kaşıntılı?" dedi Evert göz kırparak.

Tabağımdan bir dut alıp ona fırlattım. Iskalayınca Evert güldü.

Sylred boğazını temizledi. "Pekâlâ. Pekâlâ. Sanırım bize tüm hikâyeyi anlatmanın zamanı geldi, Emelle."

Onlara her şeyi anlatma zamanının geldiğini biliyordum, bu yüzden iç çekip başımı salladım. "Tamam."

Çocuklar şaşkın bir bakış attılar. "Ne?"

"Bu... düşündüğümüzden daha kolay oldu," dedi Sylred.

Omuz silktim. "Mantıksız biri değilim. Ayrıca, gerçekten

saklayacak bir şeyim yok. Sadece Ronak'ı kızdırmak için kendime saklıyordum çünkü bir pislik gibi davranıyordu," dediğimde kıkırdadılar.

Meyveden bir ısırık aldığımda sulu tadı yüzünden neredeyse adımı unutuyordum. "Aman Tanrım, bu da ne? Çok lezzetli."

"Bunun adı Kırmızı Kanatlar," dedi Sylred.

Yemeyi bırakıp ona baktım. "Ciddi misin?"

Gülümseyerek başını salladı. "Büyüdüğünde kırmızı çiçekleri kanatlara benziyor. Bir ara sana gösteririm."

Sırıtarak bir ısırık daha aldım. Sanırım, bu benim yeni favori yemeğimdi. "Ronak da seviyor mu? Yoksa İblis Kanatları mı diyor?"

İkisi de tekrar güldü ve bana başlarını salladılar. Onları güldürmeyi seviyordum. İçimi tarif edemeyeceğim bir şeyle dolduruyordu. Bir ağaca bağlı olmaktan bu hâle geleceğimi kim bilebilirdi? Varlığım boyunca ilk kez kabul edildiğimi hissediyordum. Arkadaş edinmek böyle bir şey olmalıydı.

Aramızdaki bu ateşkesten vazgeçmek istemiyordum. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum. Ancak onlara anlatmam ve açıklamam gereken çok şey vardı. Ne olduğumu söylediğimde, nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum.

Şimdilik onlarla yemek yemeye devam ettim. Konuştum, güldüm çünkü yaşadığım her an harikaydı ve bunu boşa harcamaya niyetim yoktu. Saldırıya uğradığımızda ormanda hepimiz için bir şeyler değişmişti. Ya da belki de bir araya gelip beni Chaucel'le muhafızlardan sakladıkları zaman gerçekleşmişti. Her neyse, aramızda önemli ölçüde bir değişim olmuştu.

"Kimin odasındaydım?" diye sordum. Yemeğimizi bitirip ortalığı toplamaya başlamıştık.

Mutfak tezgâhının üzerinde bir sürahi suyla bir kâse vardı. Yemek artıklarını dışarıda gübre yığını için kullanıyorlardı.

"Benim," diye cevap verdi Sylred, taze su getirirken.

"Odandaki ahşap oymalar ne?"

"Onlar enstrüman."

Bu beni şaşırtmıştı. "Müzik aletleri mi?"

"Evet, her türlüsünü yapıyorum. Kendim icat ediyorum."

"Bu inanılmaz. Bir ara benim için çalar mısın?"

Gözlerinin kenarındaki kırışıkların tamamını gösterecek şekilde gülümsedi. "Elbette."

"Demek yeteneğin müzik," dedim. Bana şaşkınlıkla baktığında aceleyle açıkladım. "Isırıldıktan sonra kendimde değildim, çok acı çekiyordum. O durumda bile beni sakinleştiren ve uyumamı sağlayan bir müzik duydum. O sendin, değil mi? Senin gücün bu mu?"

Sylred yavaşça başını salladı. "Evet. Ben bir Ses Yatıştırıcısıyım."

"İnsanları sakinleştirmekten daha fazlasını yapabiliyor. Pek çok duygusal tepkiye neden olabilir."

Sylred başını salladı. "Öfke, şiddet, mutluluk..." diye devam etti.

"Etkileyici," dedim.

Sylred sadece omuz silkti, ilgiden utanmış görünüyordu. Konuşmayı kendinden uzaklaştırarak, "Hadi, şu kovan toplantısını yapalım," dedi.

Burnumu kırıştırdım. "Hemen mi?"

"Kaşıntılı..." diye uyardı Evert.

Öfkelenerek, "Tamam. Bay İlk Olmayan'ı çağıracağım," dedim. Kapıya doğru atlayıp olabildiğince yüksek sesle seslendim. "Ronak! Sana ihtiyacım var!"

Çocuklara döndüğümde yine gülüyorlardı. "Ne?"

Evert bana kıkırdadı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey." Sylred'e döndü. "En fazla altmış saniye."

Sylred bahsi kabul etti. "Kırk saniye olacak. Buraya gelir gelmez ve bir sorun olmadığını anlar anlamaz onu boynunu sıkmakla tehdit edecek."

Ronak'ın aceleci adımları içeri girene kadar şüphesiz hepimiz sayarak beklemiştik. Elli beş saniye. Nefes nefese kalmış, odada tehdit arıyordu. Gözleri bana takıldığında ona tatlı tatlı gülümsedim.

Bana doğru yaklaştı. "Ölmediğin ya da ölmek üzere olmadığın sürece bana böyle hitap *etme*, yoksa bir dahaki sefere seni adanın kenarından aşağı iterim," diye tersledi.

Sylred bana muzaffer bir göz kırptı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bay İlk Olmayan.

"Kovan toplantısı tabii ki. Size her şeyi anlatmaya hazırım."

BÖLÜM ON SEKİZ

"Pardon, sen nesin?"

"Aşk meleği," diye tekrarladım.

Çocuklar sadece bana bakıyordu. Ben ayakta dururken hepsi sandalyelerinde oturmuşlardı. Konuşurken onlara bakmak için boynumu germek zorunda kalmamak güzeldi. Onlara her şeyi anlatmıştım.

Aşk meleği olmak, insan diyarında bulunmakla ilgili her şeyden bahsetmiştim. Hatta giderek artan yalnızlığımı ve acımı, sonra da bu diyara nasıl girdiğimi de anlatmıştım. Peri prensiyle karşılaşmamı, nasıl fiziksel olarak dönüştüğümü, bana vurduğu büyünün, beni yakaladıklarında bir şekilde onlara da geçmiş olması gerektiği de dahil olmak üzere bir sürü ayrıntıya girmiştim.

Neden beni hissedebildiklerini iddia ettiklerine dair verebileceğim tek açıklama buydu. Bu diyara ilk nasıl geldiğimi, adalarına nasıl rastladığımı bile itiraf etmiştim. Tüm bu süre boyunca hiç konuşmamışlardı.

İçlerinden biri ilk kez konuşmuştu ve ağzımdan çıkan ilk şeyi, yani bir aşk meleği olduğumu sorguluyordu.

İlk sözü Sylred aldı. "Yani... muhtemelen diğer diyarda bir insan olarak öldün ve aşk meleği oldun."

"Evet."

Ninova

"Aşk melekleri gerçek değildir," dedi yavaşça, sanki ben aptalmışım gibi.

Ona kaşlarımı kaldırıp bir elimi vücuduma doğru salladım. "Açıkçası, bu düşünce yanlış. Sizi temin ederim ki biz gerçeğiz. Size söylediğim her şey doğru."

"Bunu anlamakta zorlanıyoruz."

"Anlıyorum. Eroslar her zaman görünmez varlıklardır. Bizler Perde'de var oluruz. Asla fiziksel değiliz. Prens bana her ne yaptıysa, beni Perde'nin dışına itti, fiziksel dünyaya düştüğümde bedensel hâle geldim."

"Demek bu yüzden, daha önce yemek yemediğinden bahsedip duruyordun," dedi Evert.

"Ve neden soğuğun ne olduğunu bilmediğini de," diye belirtti Sylred.

Başımı salladım. "Evet."

"Ayrıca; uçma, koşma, yürüme ve... ayakta durma konusunda genel olarak kötü olmanın sebebi de bu," dedi Evert sırıtarak.

Ona kaşlarımı çattım. "Tamam, sanırım bu kadar yeter."

Gülerken kasılan çıplak göğsüne bakmamaya çalışsam da başarısız olmuştum. Beni bakarken yakalayıp kaşlarını çattı. Lanet olsun.

Sonra yavaşça, yüzündeki sırıtışın bana dik dik bakana kadar düşüşünü izledim.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Ondaki bu ani değişim hoşuma gitmemişti.

"Bekle, bir dakika. Sen... sen benim üzerimde aşk meleği güçlerini mi kullanıyorsun? Seni istemem için? Lanet büyünü üzerimizde mi kullanıyorsun, Kaşıntılı?" diye bağırdı.

Başımı kararlılıkla salladım, bu kadar öfkeli görünmesine sinirlenmiştim. "Hayır. Yemin ederim. Sizin üzerinizde tek bir güç bile kullanmadım. Zaten öyle bir şey yapmazdım."

Sylred kollarını kavuşturdu, kendi yüzü de temkinliydi. "Neden olmasın? Bariz şekilde tutsak olsaydım özgür kalmak için elimde ne güç varsa kullanırdım. Sana güvenmemizi bu şekilde mi sağladın?"

"Hayır. Kullanmadım, yemin ederim."

Bana inanmış gibi görünmüyorlardı. Evert'in bana karşı değişen tavrından hiç hoşlanmamıştım. Bana karşı her zaman sevdiğim, kolay ve çapkın bir tavrı vardı. Şimdiyse bana Ronak'ın ilk zamanlar baktığı gibi bakıyordu. Kalbim biraz kırılmıştı.

"İşte, bu yüzden size söylemek istemedim!"

"Süreci atlatmaya çalışıyoruz," dedi Sylred.

"Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyorsunuz."

"Yani?" diye tersledi Evert. "Eğer sen lanet olası bir aşk meleğiysen ve yapabileceğini söylediğin her şeyi yapabiliyorsan, neden merak etmeyelim ki? Şu an bizi kandırıyor, hilelerini üzerimizde kullanıyor olabilirsin."

Ağzımdan çıkan gergin kahkaha krizine engel olamadım. "Kandırmak mı?"

Evert'in kaşları daha da çatıldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle oyun oynama, Kaşıntılı. Üzerimde sihrini kullandın mı?"

"Hayır!" diye bağırdım.

Ronak kollarını kavuşturmuş bana baktı, yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Önceden olsa bu beni korkutur ya da kızdırırdı. Şimdiyse ona her baktığımda tek gördüğüm, ormanda canavarların saldırılarını engellemek için önüme atladığı zamanki yüzüydü.

"Yani, bir aşk meleği olarak görevini yaptığında... aşk mı yayıyordun?" diye sordu Sylred.

"Bunu bir hastalıkmış gibi söylüyorsun. Tanrı Eros, pis işlerini yapmaları için aşk meleklerini yarattı. Bugünlerde her-

kese ayak uydurmak istemiyor, bu yüzden biz onun köleleriyiz. Ama bu sadece aşkı yaymakla ilgili değil. Amaç bu olsa da arzuyla birlikte gelen her şey –flört, özlem, arzu, beklenti, şehvet, seks gibi– önemli. Ben hepsini aralara yerleştirdim. Çoğunlukla. Bazen. Genellikle."

"Çok sert ve kıskanç olmadığın zamanlarda yaptığını mı demek istiyorsun?" diye sordu Evert.

Omuz silktim. "Evet, hemen hemen."

"Olaya dahil olmak mı istiyorsun, Kaşıntılı?"

Gözlerimi kıstım. "İnsanları benim kadar uzun süre izlemek zorunda kalsaydın sen de isterdin. Konuşacak kimsem yoktu, dokunacak kimsem yoktu, bana dokunacak kimsem yoktu..."

Sözlerim azalırken odadaki cinsel tansiyonun yükseldiğini hissettim. Yakınlıktan bahsetmem onları harekete geçiriyordu. Bu harika bir şeydi. Onlardan tepki almayı seviyordum. Ben tepki yoksunluğu çekiyordum.

"Her neyse, kanatlarımı güçlendirir güçlendirmez yola çıkacak ve yakanızdan düşeceğim. Gidip aşkı bulacağım, arkadaşlar edineceğim, yiyebildiğim kadar çok yiyeceğim çünkü yemek cidden harika bir şey ve... insanlar hayattayken başka ne yaparlarsa onu yapacağım. Ee... burada sorunu hallettik mi? Size her şeyi anlattım," dedim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Evert'in şüpheci öfkesinden kaçıp, bahçelerini biraz daha keşfetmek istiyordum. Sylred'in bana bahsettiği Kırmızı Kanatlar bitkisini arayabilirdim. O şey çok lezzetliydi. "Kanıtla," dedi Ronak, yürüyüşümü keserek.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

"Hikâyen hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bir hikâye uydurmak için çok zamanın oldu. Bize anlatmış olman ona inanacağımız anlamına gelmez. Kanıta ihtiyacımız var."

"Size kanıtlamamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Tabii kanıtlayamazsan..."

Ona ihtiyatla baktım. "Tamam. Ama bana kızamazsın."

Dönüp yavaşça ona doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarım ahşaba sürtünürken adımlarımı dikkatle atıyordum. Uzun pembe saçlarım yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarımdan dökülüyor ve sırtımın alt kısmına kadar uzanıyordu.

Üzerimde hâlâ Evert'in gömleğinden başka bir şey yoktu. Çıplak sırtımla göğüs dekoltemin tuniğin gevşek bağlarının üstünden nasıl göründüğünün son derece farkındaydım. Ben yaklaşırken mavi gözlerim Ronak'a kilitlendi çünkü ilk kez o avcı değildi. O bir avdı.

Tam sandalyesinin önüne gelerek bacaklarımı onunkilerin arasına yerleştirdim. Kendimi kucağına bıraktım, elimi kaldırıp yanağıyla çenesini okşadım. Sonunda uzun zamandır hissetmek istediğim kirli sakalına dokunuyordum.

Yavaşça, çapkın arzunun parmak uçlarıma ulaşmasına izin verdim. Güç, parmaklarımdan neredeyse yarı saydam gümüş rengi damlalar hâlinde çıktı. Ronak donup kalmıştı, tıpkı ona sarıldığım zamanki gibi tepki veriyordu. Tek farkı, bu sefer siyah gözlerinde için için yanan korları görebiliyordum. Alt dudağımı yaladım, o da aynı hareketi yaptığında karnımda bir ateş kaynadı.

Yüzüne eğildim, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. O kadar sessizdi ki tek duyabildiğim kendi kalp atışlarımdı. Sonra, enfes bir yavaşlıkla, uzun bir Şehvet Nefesi üfledim. Ağzımdan çıkan pembe dallar onu sarıp ardından kayboldu.

Gözlerindeki kor anında sıcak, kontrolden çıkmış alevlere dönüşmüştü, ereksiyonunun altımda canlandığını hissediyordum. Yoğun uyarılma kokusunun burun deliklerimi doldurması, kendi gözlerimin özlemle açılmasına neden oldu. İçimi macun hâline getiren alçak, gırtlaktan bir inilti çıkardı. Göz

temasını bir kez bile kesmeden bekledim. Aleti bana baskı yaparken, ondan yayılan sıcaklığı hissediyordum.

Sonra dudakları benimkine yaklaştı. Tam temas edecekken kucağından indim. Sandalyesinden o kadar hızlı kalkmıştı ki sandalye devrilerek bir gürültüyle yere düştü. Bana doğru uzandı. Hamlesini önceden tahmin ettiğim için o beni yakalayamadan önünden çekildim.

"Cık, cık, cık," diye azarladım onu, parmağımı nazlı nazlı salladım. "Sen hâlâ Bay İlk Olmayan'sın, unuttun mu?"

Masanın aramızda durması için odanın diğer tarafına doğru aceleyle gittim. Beni kovalamamak için her şeyini ortaya koyduğunu görebiliyordum. Hakkını vermeliydim. Adamın kendini kontrol etme yeteneği vardı.

Kaşlarımı çatıp ellerimi kalçalarıma koydum, bunun onu çileden çıkaracağını biliyordum. Ronak ağır ağır nefes alıyor, arzusunun kanıtı pantolonundan belli oluyordu. Kendini kontrol etmeye çalışsa da bunun ne kadar... zor olduğunu görebiliyordum. Hah!

"Bunu sen istedin. Şehvet Nefesleri. Flört dokunuşları. Eğer hâlâ yayımla sadağım olsaydı, seni bir Aşk Oku'yla da vurabilirdim. Gerçi hayır, bunu sana yapmazdım. Her neyse, işte kanıtın," dedim tatlı tatlı. Odanın diğer ucundaki şehvet dolu Ronak'a doğru elimi salladım. "Sonraki etkileriyle iyi eğlenceler."

Evert, Ronak'la alay edercesine güldü. "Ah, kahretsin. Hayır, bana bunu hiç yapmadın. Yapsaydın görürdüm. Gücün görülebiliyor," diye mırıldandı, başkalarına söylemekten çok kendi kendine konuşuyordu.

"Size söylemiştim."

"Bu harikaydı. Nasıl hissediyorsun, koca adam?" diye alay etti Evert.

"Soğuk bir banyonun iyi geleceğini duymuştum," dedim Ronak'a göz kırparak.

Sözlerim bitince arkamı dönüp güzel kalçalı bir baş belası gibi salınarak uzaklaştım. Kalçamın hareketine kendimi o kadar kaptırmıştım ki artık cisimsiz olmadığımı, bu yüzde de duvarlardan geçemediğimi unutmuştum. Yüzüm tahtaya çarptı.

"Ah," dedim yüzümü ovuşturarak.

Tamamen utanç vericiydi. Çıkışımı mahvetmek için ne güzel bir yoldu.

Kapıya doğru atılarak açıp dışarı kaçtım. Bahçeye ulaşır ulaşmaz çocukların histerik kahkahalarını duymuştum.

Ronak'ı bir süre geçmeyecek bir ereksiyonla baş başa bıraktığımı düşünerek kendimi rahatlattım, gururuna iyi bir darbe indirdiğimden bahsetmiyordum bile. Bu ona aşk meleğine bulaşmamayı öğretecekti. Ayrıca bu durum, Evert'e güçlerimi onun üzerinde kullanmadığımı göstermişti. Gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Aşk Meleği: İki

Duvar: Bir.

Yaşasın, Aşk Meleği!

BÖLÜM ON DOKUZ

Bir ağacın tepesinde güneşin batışını izliyordum. Neredeyse bütün gün uçuş egzersizleri yapmıştım. Tamam, bu bir yalandı. Sadece bir saat sürmüştü, sonrasında çoğunlukla etrafta uzanıp bahçeden meyve yemiştim. Ne? Yorulmuştum, ayrıca kaslarım hâlâ bu yürüme ve hareket etme işini nasıl yapacaklarını öğreniyorlardı. Hey, bebek adımları, değil mi?

Çocuklar kendi işlerini yapmaya gitmişlerdi. Ben de günü kendime ayırmıştım. Uçma alıştırması yaptıktan sonra buraya tırmanmaya, güneşin kayboluşunu izlemeye karar vermiştim. İnsan diyarından farklıydı. İnsan diyarında güneş gökyüzünde alçalır, tüm ışığı beraberinde götürürdü. Burada, sadece bir dünya küresinin değil de bir ton yüzen adanın olduğu yerde, işler farklı yürüyordu. Güneş gittikçe uzaklaşıyordu, ta ki kararan gökyüzünde bir iğne ucu kadar kalana kadar. Sonra yıldızlar ortaya çıkıyor, ay gittikçe yaklaşıyordu. Bu, bir partnerin içeri girerken diğerinin uzaklaştığı bir dans gibiydi.

Adada huzurlu bir ortam vardı. Yine de adamların neden sürgün edildiğini merak etmeden duramıyordum. Bunu onlara sormak istiyordum. Evert'in tepkisine bakılırsa dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. Artık beni öldürmek istemeyebilirlerdi, hatta ne olduğum konusunda bana inanabilirlerdi de ama bana güvenmiyorlardı. Henüz.

"Ağaçlara tırmanmak hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Aşağı baktığımda Evert'le Sylred'in dalların arasından bana baktıklarını gördüm. Ne kadar yukarıda olduğumu daha önce fark etmemiştim. Benden epeyce aşağıdalardı. "Ama buradan manzara çok güzel," dedim. "Merak etmeyin, bu sefer düşmeyeceğime söz veriyorum."

Evert gözlerini devirdi. "Aşağı gel, Kaşıntılı. Yemek vakti geldi."

Günün büyük bölümünde meyve yiyerek tıkınmış olsam da yemeğe karşı koyamayacağımı biliyorlardı. Hızla ayağa kalkarak kendimi daldan aşağı bıraktım. Altımda bağırarak edilen bir küfür duymuştum. Düşerken beni bir hava akımı karşıladı. Kanatlarımı üç kez çırparak yumuşak bir gümbürtüyle önlerine indim.

"Lanet olsun, kadın. Bunu yapma!"

İşaret parmaklarımı omuzlarımın üzerine koydum. "Kanatlarım var," diye hatırlattım onlara.

Sylred, "Daha demin bundan önce hiç kullanmadığını itiraf ettin," dedi.

Evert kaşlarını çatarak evin bulunduğu yönü işaret etti. "Yürüyün."

Gözlerimi devirsem de söyleneni yaptım. Yemeği, etrafta dikilip tartışamayacak kadar çok seviyordum. İçeri girdiğimizde Ronak çoktan gelmiş, masada oturuyordu. Bu sabah güçlerimi üzerinde kullandığımdan beri onu görmemiştim. Elime bir tabak aldım, yüzümde bir gülümsemeyle yemek doldurdum. Ronak beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yazık ki bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim.

"Ee, nasıl hissediyorsun?"

Bana öldürücü bir bakış attı. Ben de gülümsedim.

Evert gülerek Ronak'ın yanına oturdu. "Merak etme, Kaşıntılı. Artık hepimiz sana inanıyoruz."

Tabağıma sığdırabildiğim kadar yemek doldurduktan sonra yere oturdum ve yemeye başladım. Lokmalar arasında, "Şimdi ne kadar hatalı olduğunu anladığına göre kaba, küstah, kibirli, kalın kafalı..."

"Bu kadar sıfat yeter," diye sözümü kesti Evert.

"Her neyse, şimdi bana ilk başta ne kadar kötü davrandığınızı, oysa bunu hiçbir şekilde hak etmediğimi, aslında tüm aptalca suçlamalardan tamamen masum olduğumu anladığınıza göre, bana ne halt olduğunuzu ve neden bu adaya sürüldüğünüzü söyleyecek misiniz?"

Çocuklar birbirlerine baktılar ama cevap veren Ronak olmuştu. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu hiç adil değil. Ben size benimkini anlattım, siz de bana sizinkini anlatmalısınız. Siz tam olarak nesiniz? Buraya geldiğimden beri gördüğüm diğer perilere benzemiyorsunuz. Eğer bana bir tür iblis olduğunuzu söylerseniz, cidden boğazınızı yumruklarım."

Sylred'le Evert güldü. "Biz genfiniz. İblis değiliz. Görünüşe göre bu adada iblis yok," dedi Sylred. "Tabii, bize saldıran şeytandan yaratılmış canavarları saymazsak."

İstemsizce ürperdim. "O şeyler korkunçtu."

"Evet, eskiden ada onlarla doluydu. Bu adaya ayak bastığımız an neredeyse ölümüne parçalanıyorduk. Neyse ki yıllar içinde sayılarını önemli ölçüde azaltmayı başardık. Genelde inlerinin nerede olduğunu da biliriz ama bu sürü bizi hazırlıksız yakaladı. Normalde kulübeye bu kadar yakın olmazlar."

"Ya buraya gelirlerse?" diye sordum. Ses tonumu sakin ve soğukkanlı tutmaya çalışsam da beceremeyiştim. Elimde değildi. O şeyler neredeyse ayağımı koparıyor, beni öldürüyordu.

"Gelmeyecekler. Ronak icabına baktı. Şu andan itibaren adadan ayrılana kadar o piçleri yiyeceğiz."

Bunun üzerine burnumu kırıştırdım ama içime dolan rahatlamayı da görmezden gelemiyordum.

"Yani... genfinler. Bu tür periler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim cevap ararcasına.

Evert büyük kollarını önünde kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Siyah kuyruğunun arkasında sallandığını görüyordum. "Şaşırmadım. Bizden çok fazla göremezsin. Nüfusumuz oldukça az. Ayrıca, ana adamıza bağlı kalmaya eğilimliyiz. Bu şekilde, yaklaşık otuz ada var," dedi işaret parmağıyla omzunun üzerinde daire çizerek.

"Nedenini tahmin bile edemiyorum, hepiniz yabancılara karşı çok sıcakkanlısınız."

Evert kollarını açıp öne doğru eğildi, mavi gözleri muziplikle parladı. "Sana ne kadar dost canlısı olabileceğimi göstereceğim."

Aman Tanrım, sanırım kadınlığım biraz önce salyasını akıttı. *Sakin ol, kızım.*

Ona takdirle baktım. "Yani... bu seksin tekrar masada olduğu anlamına mı geliyor?"

Sylred içtiği suda boğulmaya başlaymca, Evert sırtına bir tokat attı, bu da hiç yardımcı olmamıştı.

Evert sırıtarak, "Masada seks konusunda iyiyim," dedi.

Güldüm. İşte bu eğlenceliydi. Her zaman beklediğim şey buydu. Flört etmek, oynamak, arzulamak. Tenim zevkten karıncalanıyordu. Aşk meleği güçlerimin, tenimin hemen altında serbest bırakılmak için yalvardığını hissedebiliyordum. Tüylerim diken diken oldu ve Evert'in bakışlarını üzerime çektim.

"Belki de öylesin," dedim. "Ama ben henüz menüde değilim."

Evert'in dudakları geniş, kurt gibi bir gülümsemeye dönüştü. "Hmm. Bunu düzeltmem gerekecek."

Omuz silktim. "Yapabilirsen tabii."

Parmağıyla beni işaret etti. "Ama aşk meleği büyüsü yok."

"Hah. Sanki kullanmam gerekiyormuş gibi."

Ronak başını sallayarak ayağa kalktı. "Yeter."

Evert homurdandı. "Lütfen. Sanki onu devirmek istemiyorsun? Çok ateşli, bunu sen de biliyorsun. Tabii, çelimsiz aletin performans gösteremeyecek kadar havada kaldıysa, kovan için bunu üstlenmekten mutluluk duyarım."

Benim seksi olduğumu düşünüyordu. Şu anda tamamen ilk sıradaydı.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Ronak. Tam bir seks düşmanıydı. "Casus olmaması onunla bir şey yapabileceğimiz anlamına gelmez. Kovan bağlantımızı riske atamayız."

"Bağlantıyı siktir et. Zaten onu kırmaktan bahsediyoruz," diye tersledi Evert.

Ronak'ın çenesi gıcırdadı, oda gerilmişti. Kovan bağını koparmaya mı çalışıyorlardı? Bu da ne demek oluyordu?

Ronak sonunda ona döndü. Gözleri öfkeyle kararmıştı. "Evet ama itlaf bitene kadar olmaz, Evert. Onları aşmak için bağlantımıza ihtiyacımız var, bunu sen de biliyorsun. Bu da henüz işi berbat edemeyeceğimiz, yani *onu* beceremeyeceğin anlamına geliyor. İkiniz de yapamazsınız."

Sinirlenerek onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. "Affedersin, burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma. Ayrıca, beni duymadın mı? Ben menüde değilim!" diye karşılık verdim kibirle.

Kesinlikle menüdeydim ama bunu onlar için bu kadar kolay hâle getirmeyecektim. "Bunu hak etmeyen biriyle yatmak için elli yıldan fazla beklemedim," dedim elimle yukarı aşağı hareket ettirip vücudumu göstererek.

Üçünün de gözleri elimi takip ederek, Evert'in gömleğinin arkasına saklanan kıvrımları inceledi. "Siz de kesinlikle bunu henüz hak etmiyorsunuz. Beni vurdunuz ve bağladınız, hatırladınız mı?"

Evert tek bir kelimeye takılmıştı. "*Henüz* mü?"

Telaşlı bir nefes verdim, saçımın bir tutamı yüzümden uzaklaşmıştı. "Genfinler kalın kafalı olmalarıyla mı bilinirler?"

Evert kaşlarını çattı. "Duruma göre değişir. Hangi kafadan bahsediyorsun?"

İçimden kopup gelen kahkahayı bastırmaya çalıştım ama tüm çabama rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sen bir domuzsun."

"Hoşuna gidiyor."

Gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Evert, yeter," dedi Sylred. "Ronak'm haklı olduğunu biliyorsun. İtlaftan sağ çıkabilmemiz için kovan bağlantımızın sağlam olması gerekiyor."

Evert gözlerini devirdi. "Lanet olası kraliyet itlafı. Bu saçmalığın bitmesi için sabırsızlanıyorum."

Hepsi başını salladı. Bu hepsinin hemfikir olduğu ilk şeydi.

"İtlaf tam olarak nedir?"

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Ronak olmuştu. Muhtemelen kimsenin, bilmemi istediğinden fazlasını söylemediğinden emin olmak içindi. "İtlaf denemeleri diğer sürgün edilmiş perilere karşı bir dizi halka açık yarışmadır. Ölümüne dövüşeceğiz."

Ağzım açık kalmıştı. "Ölümüne mi?" Ciyak ciyak bağırmıştım. "Ama neden?"

"Yüksek perileri kızdıran tek kişi sen değilsin," dedi Evert, Ronak'a ters ters bakarak.

"Yani, bu yüzden mi buraya sürüldünüz?"

"Evet."

"Neden sadece sizi öldürmediler? Neden sürgün edip sonra da savaşmaya gönderiyorlar?"

Sylred Ronak'a baktı, belki izin almak içindi, sonra tekrar bana baktı. "Ronak idam edilirdi, muhtemelen biz ikimiz de

kovan birliği suçlamasıyla idam edilirdik ama peri sarayının yüksek rütbeli üyeleri doğrudan idam edilemez. Peri yasaları liderlik pozisyonundakileri korur."

Etrafımdaki bu uygunsuz gruba baktım. "Siz üçünüz yüksek bir pozisyonda mısınız?" diye sordum kuşkuyla.

"Evet. Kovanımız halkımızın liderleri olmak için kuruldu."

Sadece onlara baktım.

"Ne yani? Senin için yeterince asil görünmüyor muyuz, Kaşıntılı?" diye alay etti Evert.

Alaycı bir cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bundan çok hoşlanıyordu. Sylred'e dönüp baktım. "Yani genfinlerden sorumlu birden fazla kovan mı var?" Açıklığa kavuşturmaya çalışıyordum.

"Evet. Bir tane daha var. Bir grup yaşlı."

Başımı onlara doğru eğip görünüşlerine baktım. İkisi gömleksizdi ve bundan kesinlikle şikâyet etmiyordum. Hepsinin kalın, kirli sakallarıyla dağınık saçları, sertleşmiş yüz hatları, güneşten yanmış tenleri,ve tırnaklarının arasında kir vardı. Peri sarayının üyelerine hiç benzemiyorlardı.

Peri sarayının üyelerini izlemiştim. Çoğunlukla güç sarhoşu, politik oyunlara düşkün, uysal, narin ahmaklardı. Önümdeki bu adamlar uysal ve narin değillerdi. Sert ve vahşilerdi. Gösterişçi ya da züppe görünmüyorlardı. Sadece çok seksi görünüyorlardı. Dik dik baktığımı fark ederek boğazımı temizledim.

"Yani... yüksek perileri kızdıracak bir şey yaptınız ve onlar da sizi idam etmek yerine, kovanınızı beş yıllığına sürgün, sonrasında da itlafta savaşmaya gönderdi." diye özetledim.

"Evet, işin özü bu, Kaşıntılı. Şimdi, hikâye zamanımız bittiyse, antrenman yapmaya gidiyorum. Gelen var mı?" diye sordu Evert ayağa kalkarak.

Ronak da ayağa kalktı. "Şu andan itibaren hepimiz gün

boyu antrenman yapmalıyız. Hazırlıklı olmalıyız. Biz farkına varmadan itlaf gelmiş olacak."

Evert, "Evet, tabii, bu kadar çabuk olacak," diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Zaten Ronak'a bakıyor olmasaydım kaçırırdım, neredeyse kaçırıyordum zaten ama görmüştüm. Evert'in dışarı çıkışını izleyen Ronak'ın yüz ifadesindeki acı titreşimini görmüştüm. Bir an için oradaydı, sonra yüzünü düzeltti ve her zamanki soğuk, ifadesiz maskesini bir kez daha yüzüne geçirdi. Yine de oradaydı. Evert'in Ronak'tan neden bu kadar nefret ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Az önce gördüklerime bakılırsa bu Ronak'ı çok incitiyordu. Acaba Evert biliyor muydu? Acaba umurunda mıydı?

"Bizimle eğitim alanına gelebilirsin. Uçma pratiği yapmak istiyordun, değil mi?" diye sordu Sylred.

"Evet."

"Hadi o zaman," diyerek yolu gösterdi.

Çocukları takip ettim. Bahçenin arkasından yürüyüp ormana doğru ilerledik. Birkaç dakika sonra bir açıklığa ulaştık. Ağzım bir karış açık, olduğum yerde kalmıştım. El yapımı kulübelerinin ve mobilyalarının etkileyici olduğunu düşünmüştüm ama bu sadece...

"Vay canına."

Sylred dönüp bana baktı, ardından eğitim alanına bakarak benim gözlerimden görmeye çalıştı.

Ensesini kaşıdı. Göz kırışıklıklarını ortaya çıkaran seksi bir gülümseme takındı. "Evet. Çok antrenman yapıyoruz. Sürgünde olmak sıkıcı oluyor."

İnşa ettikleri geniş, tertemiz alana baktım. Sınır boyunca çit vardı. İçeride de farklı savaş taktiklerini uygulamak için ayrılmış birkaç bölüm bulunuyordu. Kılıç talimi için tahta mankenler, cirit atmak için yumuşak kum, Ronak'ın aslında

ağırlık olarak kullandığını fark ettiğim –sanki tüy kadar hafiflermiş gibi onları avluya fırlatıyordu– devasa kayalar.... Engelli bir parkur bile vardı. En az bunlar kadar etkileyici olan bir diğer şeyse, içinde silahların istiflenmiş olduğu açık bölmeydi, hepsi ahşap ya da bilenmiş taştan yapılmıştı, el yapımı ve ölümcüllerdi.

"Şu uzak uçta pratik yapabilirsin," dedi Sylred, işaret ederek. "Genelde koşularımızı orada yaparız. Arazi değişiyor, bu yüzden iyi bir pratik olur. Tırmanıp atlamak için ağaçları kullanmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden ağaç yerine kullanabileceğin küçük bir merdiven seti yaptım. Bu şekilde daha dengeli olursun."

Denge ve ben aynı cümleye ait değildik ama en azından artık her ayağa kalktığımda ayaklarıma takılıp düşmüyordum. Tüm bu fiziksel beden olayına alışmaya başlamıştım.

Sylred'in gösterdiği yere gitmek için yanından ayrıldım. Ronak hâlâ o kocaman kayaları bahçeye fırlatıyordu. Gömleğini çıkarmış, uzun kahverengi saçlarını deri bir kayışla arkadan bağlamıştı. Bir kayayı her kaldırdığında kasları güçle kasılıp gevşiyordu. Tükürüğümle boğuluyordum.

Evert mızrak fırlattı. Normalde gidebileceğinden çok daha uzağa fırlattığına emindim. Ben etrafa bakarken Sylred önümde ilerliyordu. Ne yaptığını görünce heyecanlı bir çığlık attığımda, çocuklar durup bana baktılar. Umurumda değildi. Sylred'e doğru koşmaya başlamıştım bile.

Aceleci ayaklarım birbirine dolanınca ayağım takıldı, kıçımın üstüne düştüm. Son zamanlarda ayağım takılmıyor diye ukalalık yaparsam olacağı buydu. "Ben iyiyim!" Tekrar ayağa fırlayıp, Sylred'e doğru koşarken yine "İyiyim!" dedim. "Alabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallayıp sadağını ve yayını uzattı. Geniş bir gülümsemeyle, kurulan hedef sırasına bakmak için hareket ettim. İlki

Ninova

yaklaşık otuz metre öteden başlıyordu. En uzağı eğitim alanının bir parçası bile değildi. Ağaç gövdelerine asılı, farklı yüksekliklerde, ormanın içine doğru gittikçe uzayan bir dizi ahşap hedef görebiliyordum. Yayı alıp içine bir ok yerleştirdim.

Yay esnek ama güçlüydü, iyi ve sağlam bir ağaçtan yapılmıştı. Aşk meleği yayımda alışık olduğum gibi değildi fakat özenle yapıldığı belliydi. Oklar da alıştığımdan daha ağırdı. Ne de olsa hafif olması fiziksel dünyada işime yarayacaktı çünkü artık rüzgâr gibi şeylerle mücadele etmek zorundaydım.

Mükemmel bir duruşla hizaya girip nişan aldım. En yakın hedefe ateş ettim ve ortanın solundan vurdum. Sylred'in arkamda onaylayan bir ses çıkardığını duymuştum. Bir ok daha çekerken yayın üzerinden sırıttım. Bir sonraki hedefi vurdum, bu sefer merkeze daha yakındım. Yaklaşık altmış metre ötedeki üçüncü hedefe geldiğimde, onu da vurmuştum. Yaya alışmış, rüzgâra ve okların eğimine uyum sağlamıştım.

Gözlerimi bir sonraki hedefe diktim. Tam ortasından vurdum. Sonra daha uzaktakine geçtim, daha uzaktakine, daha uzaktakine ve daha uzaktakine. Her biri tam ortasına, tam istediğim yere isabet ediyordu. Evet. Tam bir baş belasıydım.

Sonunda kendi elementimdeydim. Çok iyi yürüyemiyor, koşamıyor ya da uçamıyor olabilirdim ama okları bir profesyonel gibi fırlatabilirdim çünkü ben bir profesyoneldim. Görebildiğim en uzaktaki hedefi vurduğumda, hızla farklı hedefleri vurmaya başlamıştım. Bir oku fırlatır fırlatmaz diğerini takıyor, onu da fırlatıyordum.

Birbiri ardına, onları taşımaya yardımcı olan esintiden daha hızlı ateşliyordum. Geriye uzanıp tüm okların gittiğini gördüğümde hızlı nefes aldığımı, kol kaslarımın çığlık attığını ve ellerimin yay kirişi yüzünden kesilip su topladığını fark

ettim. Umurumda değildi çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Yüzümde kocaman bir sırıtışla arkamı döndüğümde adamların yanıma geldiklerini ve ağızları açık bana baktıklarını gördüm. Boş sadağı ve yayı Sylred'e fırlatıp omuz silktim.

"Ne? Ben bir aşk meleğiyim. Ok ve yay benim olayım." Onlara göz kırpıp arkamı döndüm. Neredeyse sekerek uçuş pratiği yapabileceğim piste doğru ilerledim.

"Sikeyim, neler oluyor?" Arkamda Evert'in kuşkulu sesini duydum. "Üç yüz metre ötedeki de dahil, ortadaki tüm hedefleri bir kez bile ıskalamadan vurdu!"

Sylred'in sessiz cevabı, "Evet," olmuştu.

"Düşmeden yürüyemiyor bile ama böyle ok atabiliyor, öyle mi?"

"Evet, o yüzden beni kızdırma!" Omzumun üzerinden seslendim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Boku yedin, Ronak," dediklerini duydum. Başımı arkaya eğip güldüm. Haksız değillerdi.

BÖLÜM YİRMİ

Silah kulübesine yaslanmış, kolumu gözlerime sarmış hâlde yatarken bir gölge üzerimden geçip güneş ışığımı kesti. Kolumu biraz aşağı indirip güneş ışığımı kimin kestiğini görmek için bir gözümü açtım. Bay İlk Olmayan kollarını kavuşturmuş, her zamanki kaşlarını çatmış hâliyle tepemde dikiliyordu. Gerçi, belki de sadece kaşlarını çatmış gibi görünüyordu. Belki de sadece, yüzü öyleydi. Belki de kalın erkek sakalları yüzünden gülümsese bile anlayamazdım. "İki adım sola kayabilir misin? Güneşimi engelliyorsun." Hareket etmemişti.

"Ne yapıyorsun sen?"

İçimi çekip kolumu indirdim. Başımı ona bakmak için eğerken daha dik oturacak şekilde kaydım. "Mola veriyorum."

"Bunu yirmi dakika önce de söylemiştin."

Ona göz kırptım. "Evet. Molalar böyle olur. Sadece otururşun ve... belirsiz bir süre boyunca hareket etmezsin."

Başını salladı. "Hayır. Şu andan ayrılana kadar bütün gün antrenman yapacağız. Buna sen de dahilsin."

Güldüm. "Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak." Ben daha irkilmeden beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Bırakmadan önce beni ayaklarımın üzerine sıkıca bastırdı.

"Havada birkaç metreden fazla uçamıyorsun, dayanıklı-

lığın berbat. Dengen berbat, yorulduğunda kanatlarını yerde sürüklüyorsun. Seni tanımadan önce yürüme konusunda bu kadar kötü birini görmemiştim. Eğitime ihtiyacın var. Benim adamda olduğun sürece bunu yapacaksın."

Ayak parmaklarımın arasındaki toprağı tekmeleyerek bir çukur oluşturdum. "Tanrım, o kadar da kötü değilim."

"Öylesin," dedi Evert yanımızdan geçerken.

"Evet, az önce kendini üçüncü sıraya geri attın, dostum!"

"Antrenman," diye tekrarladı Ronak, dikkatimi yeniden kendine çekerek.

"Hadi ama! Süper, harika ok ve yay şeyleri yapabiliyorum! Elbette bu bana bir geçiş hakkı verir. Ya da kısmi bir geçiş. En azından yarım bir geçiş gibi."

"Sen hiç susmaz mısın? Şimdi gel bakalım," dedi Ronak, topuklarının üzerinde dönerek. Onu takip edip etmeyeceğimi görmek için beklememişti bile. Bir yanım inatla orada durmak istiyordu ama diğer yanım, muhtemelen beni tartaklayacağını biliyordu. Beni tartaklaması kötü bir şey olmasa da önce böyle şeyleri hak etmek zorundaydı. Adımlarımı olabildiğince yavaş atarak onu takip ettim. Koşu pistinin yanında beni bekliyordu, hızım karşısında gözlerini devirdi.

Sonunda ona ulaştığımda, "Bana katılabildiğine sevindim," dedi.

"Amacım memnun etmek," dedim kuru bir sesle. "Şimdi ne olacak? Kanatlarım daha önce uçma alıştırması yaptığım için zaten ağrıyor. Sana söylüyorum, daha fazlasını yapamam. Küçük patlamalar hâlinde pratik yapmalıyım. Sevimli, küçük bir kedi kuyruğun olabilir ama bu kötü çocuklar ağır, kullanmak için çok uğraşman gerekiyor."

Bana kuşkuyla baktı. "Küçük sevimli kedi kuyruğu mu?"

"Evet, çok sevimli," dedim, kuyruğun onun arkasında bir ileri bir geri hareket edişini izlerken. "Sevebilir miyim?"

Garip bir boğulma sesi çıkardı.

"Vay canına. Kriz falan mı geçireceksin?"

"Ben... sen..."

"Ne? Kuyruğunu okşamak yasak mı? Genfin kural kitabını okumadım. Yasak mı? Çok kötü. Çok yumuşak görünüyor. Belki buradan çıktığımda kuyruğunu okşamama izin verecek başka bir genfin bulurum. Ya da bahse girerim, Evert okşamama izin verir."

"Lanet olsun."

"Bu kadar büyütecek ne var?"

Parmaklarıyla burnunun kenarını sıkıp derin bir nefes aldı. "Sadece... konuşmayı kes."

"Tamamdır, kedicik."

Ben gülümsememek için kendimi zor tutarken o başını bana doğru salladı. "Her neyse. Kanatlarını daha fazla zorlamalısın. Dayanıklılığını ve kaslarını geliştirmenin tek yolu bu. Neyse ki şimdilik uçmayacaksın. Koşacaksın."

Ona baktım ve gözlerimi kırpıştırdım. Muhtemelen yanlış duymuştum.

Başka bir şey söylemeyince onun duruşunu taklit edip kollarımı kavuşturdum. "Pardon, koşmak mı dedin? Ben koşamam."

"Bize peri sarayındayken koştuğunu söylemiştin," dedi. "Canavarlardan kaçtın. Ayrıca, eminim ki bokla kaplandığında neredeyse nehre koşuyordun."

Alaycı bir tonla, "Evet, o zamanlar tamamen zorunluluktan koşuyordum," dedim.

Bana baktı, etkilenmemiş gibiydi. "İstersen bir ölüm kalım senaryosu ayarlayabilirim. Ormandaki canavarlardan birkaçını yakalayıp seni kovalamalarını sağlamamı ister misin? Ya da tuvaletten bir kova getirmemi?"

"Senden nefret ediyorum."

"İnan bana, hislerimiz karşılıklı, küçük iblis. Şimdi koşmaya başla. Ben söyleyince durabilirsin."

Kıyafetlerime baktım. Hâlâ Evert'in tuniğinden başka bir şey giymiyordum. Kesinlikle koşmaya uygun değildi.

"Bunun için giyinmedim," dedim.

Kadınsı yerlerimi göstermeden bunun içinde uçmaya çalışmak yeterince zordu. Koşarken herkese göstereceğim kesindi.

"İyi olacaksın."

Ayaklarıma baktım. "Ayakkabım yok. Su toplayabilir."

"Sertleşmeleri iyidir."

Etrafıma baktım, havadan koparabileceğim başka bir bahane bulmaya çalışıyordum. "Hmm... Tökezliyorum. Çok takılırım. Dizlerimin derisi falan yüzülebilir. Bu canımı yakar."

"Eminim, Evert seni iyileştirir. Şimdi bahaneler bulmayı bırak ve koş."

Lanet olsun. Savaşı kaybediyordum. Etrafımdaki diğer adamlara baktım ama onlar kendi işlerini yapıyormuş gibi davranıyordu. Beni koşmak zorunda kalmaktan kurtaramayacak kadar meşgullerdi. Şövalyelik ölmüştü.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Kafamı Ronak'a çevirdim.

"Memeler!" diye bağırdım yüksek sesle.

Ani çıkışım karşısında şaşırmış görünüyordu. Eminim diğer çocuklar da bana bakıyorlardı. Bu kelimenin çok büyük bir gücü vardı.

Ronak iç geçirdi. "Ne?"

Ellerimle göğüslerimi sanki ona sergiliyormuşum gibi havaya kaldırdım.

"Memeler. Göğüslerim var. Koşarsam acır. Top gibi zıplarlar," diye açıkladım, başımı düşünceli bir şekilde eğerek. "Şey... o toplar değil," dedim kasık bölgesini işaret ederek. "Ama ne demek istediğimi anladın. Ya da belki koşarken seninkiler de zıplıyordur? Hiçbir fikrim yok. Öyle mi?"

Bana sanki iki başım varmış gibi bakıyordu. Evert'in gülmeye başladığını duydum. Utanmıyordum, aslında gerçekten merak ediyordum. Pantolonları her şeyi bir arada tutacak kadar dar olduğundan görünmüyordu. Belki de yanılıyordum? Ya da belki Ronak'ın testisleri küçük olduğu için onu rahatsız etmiyordu? Yine de Ronak'ın beni izleme şekli cevap almam için iyiye işaret değildi.

Sanki başını ağrıtıyormuşum gibi kaşlarını ovuşturdu. "İblis, titremeye başlayıp ellerimi boynuna dolamadan önce kaç."

İblis olayını görmezden geldim. Şu andan itibaren bu bir sevgi sözcüğüymüş gibi davranacaktım.

"Tamam. Sonra göğüslerim acırsa, bu senin suçun."

"Senin için onlara her zaman masaj yapabilirim, Kaşıntılı," diye seslendi Evert.

Tam bir centilmendi.

"Ben almayayım," diye karşılık verdim. Kesinlikle pas geçmezdim.

Bir de bana taktığı lakap kolumu tekrar kaşımamı hatırlatıyordu. Eski kaşınan yerimi canla başla kaşıdım. O kaşıntının benim süper, harika, fiziksel tırnaklarım karşısında hiçbir şansı olmadığını bilmek inanılmaz tatmin ediciydi.

"Al bakalım," dedim koluma.

"Kaşımayı kes, Kaşıntılı."

İç çekip elimi serbest bıraktım. Arkamı dönüp parkur boyunca yürümeye başladım çünkü Ronak hâlâ bana ölümcül bakışlar atıyor ve kaşlarını ovuşturuyordu. Bu adamla savaşımı gerçekten iyi seçmem gerekiyordu.

Koşu alanındaki toprağın çoğu düzleştirilmişti, bu yüzden en azından ayaklarımı çok fazla incitmek konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Kollarımı yanlarımda hızla sallayarak koşuyormuş gibi yaptım ama ayaklarım yavaş bir tempoda yürüyordu. Hatta rahatlatıcı bir tempoda.

Yaklaşık yirmi adım sonra Ronak, "Hızlan biraz," diye seslendi.

O görmese de gözlerimi devirdim ve hafifçe zıplamaya başladım. Hani koşuyormuş gibi yaparsın ama aslında yürümekten daha hızlı değilsindir, sadece zıplarsın... Evet, benim amacım da buydu. Numara yapmak. Koşuda çok iyiydim.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Ronak. Şerefsiz.

Gerçekten koşmaya başlayana kadar hızımı artırdım. Korkunç bir şeydi.

Ağrıyan kanatlarım neredeyse göğüslerim kadar zıplıyordu. Yerçekimi her adımda benimle savaşıyordu. Parkurun sonuna geldiğimde, geri koşmak için arkamı döndüm ama tabii ki ayağım takıldı. Neredeyse düşüyordum. Düşmeden önce dengemi bulmaya çalışıp zar zor başardım.

"Hah! Düşmedim!" dedim muzaffer bir edayla, çoktan nefes nefese kalmıştım.

Tabii, tam düşmediğim için kendimi tebrik ederken tekrar tökezledim ve yüzüstü yere kapaklandım. Ağzımdaki pisliği tükürürken "Ah," diye inledim.

Evert yine gülüyordu. Artık kesinlikle ilk sırada değildi.

"İyi misin?" Başımı kaldırdığımda Sylred'in bana doğru koştuğunu gördüm. Ellerini kollarımın altına koyarak beni ayağa kaldırdı.

"Evet, harikayım."

Bana gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim. Böyle iyi bir adamdı. Yine de yüzümdeki kiri temizlemek için uzanıp, başparmağının ucuyla yanağımı silerken kahverengi gözleri yanlardan kırıştı. Bu dokunuş karnımda dalgalanmalara yol açtı.

"Oldu mu?"

Başımı salladım. Aşağı bakıp yaralarımı kontrol ettim. En azından kendimi kanatmayı başarmamıştım. Henüz.

"İşinin başına dönsen iyi olur," dedi. "Dikkatli ol."

"Tamam."

Döndüm ve tekrar sahte koşuma başladım. İki turu bitirdikten sonra, çok ağrıdıkları için göğüslerimi ellerimle tutmak zorunda kalmıştım. Kanatlarım yerde sürüklenmeye başlamıştı çünkü onları tutacak gücüm yoktu. İyi ki çok güzel ve yumuşaklardı.

Bir dahaki sefere tökezleyip düştüğümde yerde kaldım.

Nefes alışım şiddetli bir rüzgârdan daha hızlıydı. Bir çift botun görüş alanıma girdiğini gördüm. Tam önümde,yığıldığım yerde durdu.

"Kalk ve koşmaya devam et."

Ronak'ın seksi sesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu o ana kadar hiç fark etmemiştim. Onu cehennemin en derin katmanlarına lanetleyen bir dizi lanet benzeri şey mırıldandım ama belki de kim bilir, gerçekten lanetlenirdi.

"Sana kalk ve koşmaya devam et, dedim."

Kurumuş dudaklarımı yalayıp ona bakmak için başımı yukarı kaldırdım. "Yapamam, çok zor. İnsanlar neden koşar ki? Korkunç bir şey bu. İnsanların bunu aslında eğlence için yaptığını biliyor muydun? Bunu her zaman yaptıklarını gördüm. Beyinlerinde bir sorun olmalı." Gözlerimi ona diktiğimde nefesim kesildi. "Tanrım, eğlenmek için koşuyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ne diyorum ben, tabii ki koşuyorsun. Bu neden her zaman bu kadar mutsuz olduğunu açıklıyor."

Önümde diz çökerek bana ters ters baktı. "Beni dinle, iblis. Bu adadan ayrılmamıza üç haftadan az bir süre kaldı. Sana ne olacağını bilmiyoruz. Eğer bu dünyada hayatta kalmak için küçük bir şans istiyorsan, temel şeyleri yapabilmelisin. Buna koşmak ve uçmak da dahil. Prens seni aramaktan vazgeçmeyecek, anlıyor musun?"

Yutkundum. "Evet."

"Güzel. Çünkü bu doğru. Onu tanıyorum. Seni avlayacak. Seni öldürecek ya da kullanacak. Eğer bu boku çözemezsen, o çoktan kazanmış demektir. Yirmi metre koşamazsan, seni yakalar. Uçamazsan, seni yakalar. Eğer kendine dikkat edemezsen, seni yakalar. O yüzden içinde ne kadar acınası güç varsa çıkar ve kendini ya da bizi öldürtmeden önce kullan."

"Tanrı aşkına, umarım moral konuşmalarından sen sorumlu değilsindir," diye mırıldandım.

Büyük bir çabayla kendimi ayağa kalkmaya zorlarken biraz sallandım. Kanatlarım isyan eder gibi ağrımıştı ama dayandım. Sylred'in yakınlarda endişeli görünerek durduğunu gördüm. "Ronak, belki de zorlamamalısın..."

"Hayır," diyerek sözünü kesti. "Hâlâ zayıf ve disiplini yok. Yaşamak istiyorsa bundan daha iyi olmalı," dedi küçümseyerek.

Kanatlarımın kırıştığını, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Belki zayıftım ama bunu yüzüme böyle vurmak zorunda değildi. Elli yıldır bir vücuda sahip olmasaydı o da zayıf olurdu.

"Yaşaması ya da ölmesi umurumda değil ama ona yataklık ederken yakalanmayacağım. Ayrıca, kesinlikle yakalanıp işkence gördüğünde, çenesinin düşmesini de istemiyorum. Prens onu yakalamadan ve bizi de mahvetmeden önce kendini kontrol altına alması gerekiyor."

Öfkemi bastırıp kararlılığımı pekiştirdim. Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için bunu yapacaktım. Bu beni öldürse bile, sırf onun kibirli, sakallı ve aptal ağzını kapatmak için koşacaktım.

Ronak yanımda durup başını piste doğru eğdi. "Hadi git."

Ben de koştum.

Ve koştum.

Koştum.

Tökezledim.

Ve biraz daha koştum.

Bacaklarım artık dik duramayacak kadar titreyene kadar koştum. Karnım aşırı yorgunluktan şişmeye başlayana kadar koştum. Ciğerlerim bana bağırana ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar koştum. Kuma yığılmıştım. Tekrar.

Ter, kir ve muhtemelen biraz da kan içindeydim. Zihnim Ronak'a bahşedebileceğim tüm yavaş ve acı verici ölümleri hayal ediyordu. Devam etmem için bana her bağırdığında, ona acı çektirmek için başka bir renkli yol buluyordum.

Özellikle sakalından başlayıp cinsel organına kadar, vücudundaki tüm kılları teker teker yolma yöntemini çok sevmiştim. Ronak'a ait olmayan bir çift botun yüzümün önünde durduğunu gördüğümde rahatladım.

"Bu kadar yeter. Bugünlük işi bitti," dedi Sylred.

Bana özür dileyen bir bakış attı ve kanatlarımı ezmemeye özen göstererek beni zahmetsizce kollarına aldı. Ona minnettarlığımı ifade eden bir inilti çıkardım. Gerçekten konuşamıyordum çünkü dilim çok kuruydu. Başım yorgunluktan ağırlaşmış durumdaydı. Yine de şu an ne kadar sefalet içinde olursam olayım, gurur da duyuyordum. Ronak'ın meydan okumasıyla karşılaşmış ve pes etmemiştim.

Muhtemelen daha sonra ölmek isteyecektim ama şimdilik yaşadığımı hissediyordum.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Evet. Ölmek istiyordum.

Her şey acıtıyordu. Bu adaya düştüğüm zamandan bile daha kötüydü. Peki Ronak beni rahat bırakıyor muydu? Hayır, bırakmıyordu. Beni uçuruyordu ve ertesi gün tekrar koşturuyordu ve bir sonraki ve bir sonraki... Her gün, saatlerce tek yaptığım antrenmandı.

Morluklarım vardı. Kaslarım o kadar ağrıyordu ki ağrımamanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum. En azından Evert kesiklerimle sıyrıklarımı iyileştirebildiği için şanslıydım. Onlardan bolca vardı.

Geceleri genellikle ateşin önündeki halının üzerine yığılıyor, Ronak sabahın köründe, kıçımı kaldırmam için bana emirler yağdırana kadar da uyanmıyordum. Evet, ondan nefret ediyordum.

Eğitime başlamamın üzerinden bir hafta geçtikten sonraki sabah uyandığımda, ayağa kalkmaya çalışmadan önce kaslarımı germek için acı verici hareketler yaptım. Bu kadar uzun sürmesi utanç vericiydi. Ronak herkese acele edip eğitim alanına gitmelerini söylemeden önce bir dakika boyunca ana odanın etrafında dolandı.

"Onu uykusunda boğacağım," diye homurdandım.

Sylred gülümseyerek yemem için bana bir parça mey-

ve uzattı. "Çok titiz ama bu sayede daha güçlü bir kovanız. Ronak ne kadar güçlü olursak o kadar güvende olacağımızı biliyor. Öyle görünmeyebilir ancak sana tatbikat yaptırması ve seni zorlaması önemseme biçimidir."

"Hah. Beni kandırabilirdi. Bunun bana işkence etme yöntemi olduğunu sanmıştım."

Evert sırıtarak odasından çıktı. "Ah, öyle. O pislik, pislik olmayı seviyor."

Sylred başını sallayıp bana döndü. "Emelle, senin için bir şeyim var."

"Neymiş o?"

Sandalyesine ilerleyip, bir yığın kürk postu alarak bana uzattı. "Ronak geçen hafta avlandığında, postların bir kısmını alıp senin için onlardan giysi yaptım."

Canlanmıştım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Çok iyi bir şey değil," dedi başının arkasını kaşıyarak. "Sadece şimdikinden daha rahat olabileceğini düşündüm," dedi. "Elbiseni düzeltmeye çalıştım ama oldukça yırtılmıştı ve kumaşı çok hassastı."

"Teşekkür ederim! Şimdi gidip giysilerimi deneyeceğim. Artık tamamen ilk sıradasın."

Hemen odasına girip Evert'in gömleğini hızla çıkardım. Giyecek başka bir şeyim olmadığı için sadece birkaç kez temizleyebilmiştim, bu yüzden ondan kurtulmaya hazırdım. Kesinlikle daha iyi kokuyordum.

Kıyafetler Ronak'ın öldürdüğü canavarlarla aynı koyu gri renkteydi. Tüyleri şık ve parlaktı, deri de güneşten dolayı esnekti. Bana eteğin altına giyebileceğim bir iç çamaşırı bile yapmıştı. Önce iç çamaşırlarımı giydim.

Kadınlığım iç çamaşırının yumuşak örtüsüyle adeta iç çekmişti. Etek uyluğumun ortasına kadar geliyordu. Sonra üst kısmı giymeye çalıştım. Kanatlarımı engellememesi için ar-

kadan bağlanabilecek şekilde yapmıştı. Kollarımı kolsuz bluzun içine soktum, arkadan bağlayarak göğüslerimin üzerinde sıkıca sabitledim. Bu şekilde koşmak çok daha iyi olacaktı. Gömlek neredeyse eteğin üst kısmına kadar geliyor, göbeğimin sadece bir kısmını gösteriyordu.

Genel olarak, kürk giyen bir baş belası gibi görünüyordum. Odadan çıktığımda çocuklar çoktan gitmişlerdi, ben de Evert'in gömleğini alıp yıkayarak, kuruması için dışarıya astım. Eminim geri isteyecekti. Artık onun çıplak göğsüne bakamayacağım için üzülecektim. En azından hâlâ Sylred vardı.

Antrenman sahasına geldiğimde Evert bana bakıp ıslık çaldı. "Söylemem gerek, o kürkün içinde canavarlardan çok daha iyi görünüyorsun."

"Biliyorum, değil mi?" dedim küçük bir dönüş yaparak.

Sylred yanıma gelip bana baktı. Evert'in aksine, beni soymak ister gibi bakmıyordu. Bakışları değerlendirici ve kibardı. "Tam oldu."

"Mükemmel," dedim. Parmak uçlarımda durdum ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bana göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Sikeyim, ne oluyor?" diye seslendi Evert kaşlarını çatarak. "Neden öpücük alıyor?"

"Çünkü o bir centilmen," diye karşılık verdim.

"Siktir et centilmenliği. Sen biraz sert ve kaba seviyorsun."

Ve... yeni kürk iç çamaşırım ıslanmıştı.

Koşu pistine doğru kıçımı sallayarak ilerledim ama Ronak beni engelledi. Siyah gözleri ayaklarımdan başıma doğru ilerlese de yeni kıyafetim hakkında yorum yapmadı.

Onun yerine, "Bugün pistte koşmak yok," diyerek beni şaşırttı.

Rahatlayarak bir iç geçirdim. "Tanrıya şükür. Er ya da geç mantıklı düşüneceğini ve bu çılgınlığı durduracağını biliyordum."

Gölgeye oturmak için uzaklaşmaya başladığımda, Ronak kolumdan tutup beni engelli koşu parkuruna doğru yönlendirdi.

Başımı kararlılıkla salladım. "Ah, hayır. Olmaz. I-ıh. Yapamam, Bay İlk Olmayan. Yürüme-koşma kategorisinde zar zor yeterli seviyeye geldim. Önüme engeller çıkmasına hazır değilim. Zaten yeterince engelim var."

"Engelli parkuru üç kez yapacaksın, sonra uçma alıştırması yapacaksın, sonra ara vereceksin, sonra koşacaksın ve sonra biraz daha uçacaksın."

Hoşnutsuzluk içinde burnumu kırıştırdım. "Evet, programım hakkında biriyle konuşmam gerek çünkü berbat."

"Kaldır kıçını da oraya git, iblis."

"Benden 'nefret eden' biri olarak kıçım hakkında çok konuşuyorsun."

"Hiç çeneni kapatıp sana söyleneni yaptın mı?"

"Sadece bir haftadır falan konuşuyorum, yani... hayır."

Kısık sesle homurdandı. "Sylred! Onunla sen ilgilen."

Sylred başını salladı ve mızraklarını kaldırıp yanıma geldi. Çoktan terlemişti ama ter, üstsüz hâliyle oldukça seksi görünüyordu. Ben ilerlerken o da engelli parkurun yanında bekliyordu. Yanına ulaştığımda omzumun üzerinden baktım. Ronak'ın kollarını kavuşturmuş bizi izlediğini gördüm.

"Tamam," diye fısıldadım. "Sadece doğal davran. Komik bir şey söylediğimi farz et ve gülmeye başla."

Bana sadece göz kırparak karşılık verdi.

"Tamam, yeterince iyi. Şimdi, ilk engel kütüğünün üzerinden atlayacağım. Ben işaret verdiğimde, sen bileğimi kırmışım gibi davranacaksın ve beni kurtarmak için parkura dalacaksın. Böylece, ikimiz de kulübeye dönüp dinlenebiliriz. Bu salaklar egzersiz yaparken, bütün gün tıka basa yemek yeriz. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

Omzumun üzerinden bakıp, "Evert!" diye bağırmadan önce dudakları seğirdi.

Evert derme çatma kılıcını yere atıp sırıtarak yanıma geldi. "Onunla başa çıkamıyor musun, Melodi? Merak etme," dedi Sylred'in sırtını sıvazlayarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Melodi mi?" diye sordum.

"Bilirsin, onun gücü işte."

"Ah."

"Hadi, Kaşıntılı. Engelli parkurunu benimle yapacaksın."

İç çektim. "Of, yapmak zorunda mıyım?"

Beni ileriye doğru yönlendirmeye devam etti. "Şöyle düşün. Ronak senin işe yaramaz, deneyimsiz ve sonunda kendini doğrama tahtasında bulacak bir zayıf olduğunu düşünüyor. Yanıldığını kanıtla."

Tamam, onun moral konuşması Ronak'ınkinden çok daha iyiydi. "Tamam."

Bana göz kırptı. "İşte benim kızım."

Onun kızı mı? Midem ters döndü. Mideme, elde edilmesi zoru oynamamız gerektiğini ve kovan bağlantısı zımbırtısı yüzünden, seks yapmama listesine alındığımı hatırlatmam gerekiyordu.

Engelli parkurun altı bölümü vardı. İlki, üzerinden atlamam gereken ve birbiri ardına dizilmiş bir dizi kütüktü. Daha sonra eğimli ahşap bir yapıya geçiliyordu, böylece tahtadaki bazı çentikleri kullanarak yukarı tırmanmanız gerekiyordu. Oradan yere uzun bir atlayış yapıyordunuz. Kendinizi tekrar yukarı çekmeden önce bir grup çapraz halatın altında yüzüstü sürünmeniz, ortada sallanan halatların, kendinizi yukarı çekmenizi beklediği bir ağaç gövdesine doğru yarışmanız gerekiyordu. Son ikisiyse bir dengeleme tahtasıydı; bitiş çizgisine

ulaşmadan önce bir taraftan yukarı, diğer taraftan aşağı tırmandığınız kaba görünümlü bir merdivendi.

Özetle: İşkenceye benziyordu.

Evert su tulumundan bir yudum su alırken ben de onun koyu renk sakalının altındaki âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izledim.

Bitirip koluyla ağzını sildiğinde, beni bakarken yakaladı. Suyu bana fırlatmadan önce göz kırptı. "İç bakalım, Kaşıntılı." İçtim, ağzının az önce, şu an benim ağzımın olduğu yerde olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Bitirip su tulumunu yere bıraktığımda, beni parkurun başlangıcındaki sıraya doğru yönlendirdi.

"Ayak uydurmaya çalış."

"Hah. Seni kesinlikle geçeceğim."

Kıkırdadı. "Ben saymca. Üç, iki-"

"Bir!" diye bağırarak önünü kestim.

Olabildiğince hızlı koştum, bir kütüğün üzerinden diğerine atlıyordum. Bana hilekâr olduğum için bağırdığını duyduğumda sırıtışım genişledi. Gerçekten de her kütüğün üzerinden takılmadan atlamayı başarıyordum. Bu bir aşk meleği mucizesiydi.

Tırmanma tahtasına geldiğimde, Evert hemen peşimdeydi. Tırmanırken ayaklarımı tahtadaki çeşitli çentiklere soktum. İlk kez çıplak ayaklarım bana gerçekten yardımcı olmuştu. Evert'in kocaman botlarıyla yapabildiğinden çok daha iyi kavrayabiliyordum. Tepeye ulaştığımda aşağı atladım, kanatlarımı kullanarak yumuşak bir şekilde yere indim.

Emekleme bölümüne koşarken Evert beni geçmişti, bu yüzden yumuşak toprakta dirseklerimizle karnımızın üzerinde sürünürken önümde onu izlemek zorunda kalmıştım.

"Kıçıma bakmayı kes!" diye seslendi omzunun üzerinden.

"Bakmıyorum!" Bakıyordum. "Ayrıca, kıçına bakmak o kadar da güzel değil!" Öyleydi.

Son ipin altından geçtikten sonra Evert'le ayağa fırladık. Uzun ağaç, en tepesinden sarkan iplerle bekliyordu. Evert ilk ipi tuttu, ben de yanından dolaşıp diğerini tuttum.

Etkileyici üst kol gücünü kullanarak –kasları güzelce şişmişti– kendini zahmetsizce en tepeye çekti ve aşağı kaymadan önce dala dokundu. Ben hâlâ altta sallanıyordum. Ne kadar denesem de kendimi yukarı çekemiyordum. Üst kol gücüm tam olarak sıfırdı. Bacaklarımı kaldıraç olarak kullanmaya çalıştım ama işe yaramadı. Her denememde, yerden birkaç metre bile yükselemeden geri düşüyordum.

Parkura devam etmek yerine, Evert arkamda durmaya geldi. "Hadi, Kaşıntılı. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Yüzüme düşen bir parça pembe saçı savurup ayağa kalktım. Acıyan avuçlarıma aldırmadan ipi tekrar kavradım ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Gücüm tükenmeden önce kollarım titremeye başladı. Ardından tekrar aşağı düştüm. Bu sefer kıçımın üstüne düşmek yerine, Evert beni yakalamıştı.

"Hmm. Bunun üzerinde çalışacağız," dedi elleri belimde.

"Sabırsızlanıyorum," dedim kuru bir sesle.

Belimi bıraktığında kıçıma bir şaplak atarak beni inletti. "Gevezelik etme. Şimdi kıçını kaldırıp bir sonraki engele git."

Bir sonrakine koştum, ince denge tahtasının üzerine çıktım. Bir ayağımı doğrudan diğerinin önüne koymak için konsantre olmam gerekiyordu. Yavaşça ilerlememe rağmen neredeyse düşüyordum. Dengemi sağlamak için kanatlarımı kullanmaya çalıştım ama çok ağır ve büyük oldukları için daha fazla sallanmama neden oldular.

Evert her düştüğümde baştan başlamamı sağladı. Düşmeden sonuna kadar gitmeyi başaramadan önce bunu altı kez yapmam gerekmişti. Düz bir çizgide yürümek göründüğünden çok daha zordu.

Son engel merdivendi. Bir taraftan yukarı tırmanıyor, di-

ğer taraftan aşağı iniyordun. Bacak ve kol kaslarım efordan titriyordu. Aşağıya indiğimde, bitiş çizgisini belirleyen ipin üzerinden yere düştüm. Ben ölmek üzereymişim gibi nefes nefese kalırken Evert elleri cebinde, güzel ve rahat bir yürüyüşe çıkmış gibi yürüyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Güldü ve kalkmama yardım etti. "Bu işte pek iyi değilsin." Üzerimdeki tozu silmeye çalışmadan önce ona kötü kötü baktım. "Ama," diye devam etti Evert. "Umutsuz vaka da değilsin. İlk birkaç engelde oldukça iyiydin. Sadece üst kol gücün, dengen ve dayanıklılığın üzerinde çalışman gerekiyor."

"Kanatlarım her şeyi zorlaştırıyor," diye yakındım. "Sanırım kendimi ipten yukarı çekebilirdim ama kanatlarım çok ağır."

Evert başını salladı, kırmızı kanatlarımı incelerken elini kaldırıp bir parmağını tepedeki tüylerin üzerinde gezdirdi. Bu his anında tüylerimi ürperterek istemsizce kabarmasına sebep oldu. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kes şunu."

Bana baktı, resmen eğleniyordu. "Çok hassas."

Ne yapmak üzere olduğumu anlamasına fırsat vermeden eğilip kuyruğunu tuttum ve hafifçe okşadım. Şaşkınlıkla irkildiğinde kuyruğu elimden kurtuldu, bir tıslama sesi çıkardım. "Çok hassas," dedim sırıtarak.

Gözlerini kıstı. Öne doğru bir adım atarak başımı yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Bir genfinin kuyruğuna dokunmak iyi bir fikir değil, Kaşıntılı," dedi, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

Kuruyan dilimi ıslatıp kendimi konuşmaya zorladım. "Nedenmiş o?"

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Dudakları neredeyse kulağıma değene kadar eğildi. Sıcak nefesi boynumun kenarını gıdık-

lıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. "Söyleyeceğim..." dedi boğuk bir sesle. "Ağaç engelinin tepesine ulaştığında."

Geri çekilip kollarını kavuşturdu. Durduğum yerde sallanmaya başladım, duygularım karmakarışık olmuş ve vücudum tepeden tırnağa kızarmıştı. Zihnimin tutarlı düşünceler oluşturabilmesi için, birkaç kez göz kırpmam gerekmişti.

Yutkunup gözlerimi kıstım. "Pislik."

Gamzelerini ve mükemmel dişlerini göstererek kıkırdadı. "Sadece sana uygun motivasyonu sağlıyorum, Kaşıntılı. Hadi bakalım, Ronak kıçımızı tekmelemeden önce şunu tekrar yapalım."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Ateşin etrafındaki çocukları izleyerek önümdeki canavar etini yiyip bitirirken yerde yıldızların altında oturuyordum. Sylred farklı bir şey yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü: Yorucu eğitim günlerimize bir ara vermek gibi.

Yemeğimi bitirdiğimde, bir bardak su içip yıldızları izlemek için uzandım. Evert'le Ronak en sevdikleri kılıçlar hakkında tartışıyorlardı. Evert'in sırf en sevdiği kılıç uğruna onunla tartıştığına kesinlikle emindim.

Sylred'in yaklaştığını, yanıma gelip uzandığını hissettim. Kollarını başının arkasına atıp kafasını ellerinin üstüne yerleştirdi. İkimiz de uzun süre konuşmadık. Etraftaki tek ses ateşin çıtırdaması ve çocukların tartışma sesleriydi.

"İnsan diyarında, bu yıldızları izleme etkinliğini ara ara yaparlardı. Ne zaman yıldız kayacak diye tahminde bulunurlardı. İzlemek için parklara ve çatılara akın ediyorlardı," dedim sessizce, ağaçların arasından gözüken cennetleri izledik. "Yıldızlara bakmak herkese kendisini küçük hissettirmiştir, biliyor musun? İnsanlar da böyle diyor. Bu, insanlar bana benziyormuş gibi hissetmemi sağlamıştı. Sanki hepimiz yukarı bakıp küçük hissediyormuşuz gibi... Sanki sadece birer izleyiciymişiz gibi..."

"Yalnız hissettirmiş olmalı. O kadar yıl boyunca sadece izlemek ve hiçbirinin parçası olamamak."

Ağzımdan küçük bir nefes çıktı. "Öyleydi."

Sylred düşünceli bir şekilde homurdandı. "Genfinler doğaları gereği sosyal varlıklardır. Kendi adamızda, genelde tek çatı altında yaşayan en az üç kuşak olur," dedi. "Ve bu, kovanların büyüklüğünü düşündüğünde, gerçekten çok oluyor."

Ona bakmak için kafamı çevirdim. "Yani tüm genfinler bir kovan mı oluşturuyor?"

Kafasını salladı. "Genfin erkekleri genç yaşta, yani güçlerimiz şekillenmeye başladığında, ebeveynlerinin evini terk eder. Kovanımızı bulmak için yakınlardaki farklı bir adaya gider, orada yaşamaya başlarız."

Buraya geldiğimden beri, haklarında öğrendiğim en fazla şey buydu. Konuşmaya bile korkuyordum çünkü büyüyü bozup susmasına neden olmak istemiyordum.

"Evi terk ettiğimde on yaşındaydım," diye devam etti. "Büyükannemle büyükbabamdan, ebeveynlerimden ya da abilerimden hiç bu kadar uzakta olmamıştım. Aileden ayrılıp ergenlik öncesi dönemlerinde ve kanıtlayacak çok şeyi olan erkeklerle dolu bir adaya gitmek kolay olmamıştı."

Zihnimde genç Sylred'i canlandırmaya çalıştım. Onu ince, beceriksiz, dengesiz gülümsemesi ve nazik gözleriyle canlandırabiliyordum. "Neden sadece erkekler?"

"Genfin dişileri çok, çok nadirdir ve üremek bizim için çok zordur. Kovan oluşturmamızın sebeplerinden biri de bu. Birçok erkek genfin tek bir dişi genfinle beraber olur. Onu korumak ve onurlandırmak bizim yeminli görevimizdir."

"Peki diğer sebep ne?"

"Bir kovan bulana kadar gücümüz tam olarak oturmuyor."

"Neden?"

Omuz silkerek bana baktı. "Gücümüz böyle işliyor. Birbi-

rimizi dengeliyoruz. Muhtemelen dişimizi herhangi bir tehditten beraber koruyabiliyor olmamızın bir parçasıdır."

"Dişi genfinler neden çok nadir?"

"Kim bilir? Doğan her üç yüz genfinden biri dişi oluyor. Dişi genfin doğduğunda kutlama yapılır. Her kovan bir dişi bulma onuruna erişemiyor."

"Bekle, siz üçünüzün bağ kurduğu bir dişi var mı?"

Sylred yutkunup tekrar gökyüzüne baktı. O ana kadar diğer çocukların konuşmayı kestiğini fark etmemiştim.

"Ona neden *sen* söylemiyorsun?" diye Ronak'a meydan okudu Evert. "Ona bir eşimiz olup olmadığını söylesene."

Ses tonundan kavga çıkartmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Sylred ve ben ayaklanıp ona baktık.

"Bunu yapmasak?" dedi Sylred.

Evert, Ronak ve benim aramda durdu. "Neden? Sadece iki haftamız kaldı. Bu pisliği tek seferde çözelim."

"Pek çok kez çözdük zaten," diye karşı çıktı Ronak.

"Hayır, çözmedik. Ben sinirlendim, sen de sessiz kaldın. Hadi yapalım. Kaşıntılı'ya tüm resmi gösterin bakalım," dedi başını bana çevirerek. "Neden sürgün edildiğimizi bilmek istiyor musun? Bir eşimiz olup olmadığını?"

Gerçekten istiyordum. Bu istekle yanıp tutuşuyordum, ancak Evert'in yüz ifadesi yüzünden cevap verme konusunda emin değildim. "Sana anlatayım. Bir dişimiz vardı. Güçlü, sadık, nazik. Viessa. Bizim için çok iyi olacaktı. Eğer Viessa'yla olabilseydik, şu anda muhtemelen etrafımızda koşuşturan çocuklarımızla evimizde olurduk," dedi. Sonra bir parmağını Ronak'a doğrulttu. "Ama şuradaki Bay Güçlü, onun bizim için yeterince iyi olmadığına karar verdi. Kendini basit, kasabalı bir genfin dişisi için çok yüksekte gördü. Bu yüzden onu reddetti. Bizimle hiç konuşmadan, Viessa'yı yolladı."

Evert'in bakışından, Viessa'ya değer verdiğini söyleye-

bilirdim. Muhtemelen hâlâ veriyordu. Hareketlenip aralarına girmek için birkaç adım attım. Onları gerçekten kavgadan alıkoyabileceğim falan yoktu.

"Delsheen'in statüsüyle gücü, onu bizim için daha iyi bir eş yapıyordu," dedi Ronak.

"Delsheen," dedi Evert tükürürcesine, sanki bu isim dilinde bir küfür gibi hissettiriyordu. "Delsheen kendisine bakan her soyluyla yatan, kendini beğenmiş budalanın tekiydi."

Öfke Ronak'ın içinde büyüyordu. Kuyruğu arkasında titredikçe, artan vücut ısısını hissedebiliyordum. Boğazından alçak bir hırıltı çıktı. "Kovanımız için en iyisini yapmaya çalışıyordum."

"Egon için en iyisini yapmaya çalışıyordun! Viessa'yı çöp gibi bir kenara attın, hatta daha da kötüsü... Delsheen'in seninle oynadığını söylediğimde beni dinlemedin bile. Kovanına güvenmeliydin. Bunun yerine, sen her zaman kıçına gümüş kaşık sokmuş bir ahmak oldun ve bize liderlik etme hakkına sahip olduğunu düşündün. Gücünün, kuvvet olup olmadığı umurumda değil. Sen bu kovanı hak etmeyen kahrolası bir korkaksın. Delsheen'in senin arkandan prensle yatmasına sevindim. Aklını kaybedip onlara saldırmaya çalışmana sevindim. Tek üzüntüm; senin kıçına zincirlenmek, kibirli aptallığın yüzünden seninle birlikte bu adaya sürgün edilmek."

Ronak o kadar öfkeliydi ki titriyordu. Bütün vücudu gergindi. Yumrukları ve çenesi sıkılı, omuzları kasılmış, gözleri karanlıktı. Evert bir tepki bekliyordu. Her zaman yaptığı şeyin bu olduğunu anlamıştım. Ronak genellikle onu görmezden geliyor ya da Sylred olay çıkmadan müdahale ediyordu ama bu sefer öyle değildi.

Tam Ronak'ın ona çıkışmak üzere olduğunu, uzun süredir gömülü olan tartışmayı sonunda yapacaklarını düşündüğüm an, Ronak topuğunun üzerinde dönüp hızla uzaklaşmaya baş-

ladı. Ancak uzaklaşamadan önce, Evert onu durdurmak için kolunu kavradı.

Evert'in eli Ronak'ın tenine temas ettiği an, sanki Ronak'ın düğmesi çevrilmiş gibi bir şey oldu. İçinde tuttuğu, kontrol altındaki öfke aniden serbest kaldı ve Ronak geri çekilerek Evert'in çenesine kuvvetli bir yumruk attı. Evert geriye uçtu, ateşi ıskalayarak yerdeki yığına düştü. Eğer bu yumruk herhangi bir normal insana atılmış olsaydı, emindim ki onu öldürmüştü.

Ben daha bağıramadan, Evert dört ayak üzerinde ve harekete geçmeye hazır bir şekilde durdu, kuyruğu panter gibi arkasında yükseliyordu. Ronak'a doğru atılıp karnından yakaladığında, ve ikisi de yumruklar savurarak yere düştü. Sylred onları ayırmak için koştu ancak Ronak'ın gücüne karşı hiç şansı yoktu. Çabasının karşılığında karnına bir darbe almıştı. Evert, Ronak'a doğru koşup onu yere itti.

Sırtı yere geldiğinde, Ronak tekme attı. Evert tekrar savruldu. Düşünmeden havalanıp tam da ayağa kalktığı an Ronak'ın önüne indim.

Eli havada, Evert'e başka bir yumruk indirmeye hazırdı. Bu yüzden parmak uçlarımda yükselip ellerimi yüzünün her iki tarafına koydum. "Ronak," dedim. Onu durmaya zorlayarak, bana bakmasını sağladım.

Benim için canavarlara saldırdığını gördüğümde, Ronak'ın gözlerindeki değişikliği fark etmiştim. Şimdiyse onları yakından gördüğümde, genfinlerin ne kadar vahşi olabileceğini anlamıştım. Olağan siyah gözleri yerine, tehditkâr bir altın rengine dönmüştü. Keskin dişleri açık, kuyruğu arkasına kıvrılmıştı, bedeni güçle titriyordu. Arkamda Sylred'in Evert'i yere çekmeye çalıştığını duyabiliyordum ama odağımı Ronak'ta tuttum.

"Ronak," dedim bir kez daha, ellerimi yüzünden ayır-

madım. İçindeki vahşi tarafı kapatma çabasını hem görebiliyor hem hissedebiliyordum. "Sorun yok," diyerek onu sakinleştirdim.

Gözleri tekrar Evert'i bulmaya çalıştığında, yanaklarını sıkıp yüzünü bana çevirdim. "Geri gel. Tekrar sakin, huysuz olabilirsin. Ben de eğitim programlarını bozmak için çeşitli fikirler üretebilirim. Geri gel, bana düşman gibi davranabilirsin, sana Şehvet Nefeslerimden üflediğimde bu komik değilmiş gibi davranmaya çalışabilirim."

Altın gözleri benimkilere kilitli kaldı. Göz bebekleri genişledi, siyah irislere döndü ve vahşi, kedimsi tarafı geri çekilirken uzun, derin bir nefes aldı.

"İşte buradasın, Bay İlk Olmayan," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Ben yüzünü tutarken o da uzanıp bileklerimi tuttu. Birkaç saniye boyunca öylece durduk, sadece birbirimize baktık. Nihayet, ellerimi yüzünden çekip bıraktı. Etrafa baktığımda Evert'in gitmiş olduğunu gördüm. Sylred Ronak'a şüpheyle baktı ama bana küçük, güven veren bir gülümseme gönderdi.

"İyi miyiz?" diye sordu Ronak'a.

Ronak homurdandı, sonra da ormanın içine doğru yürüdü. Gidişini izledim.

"İyi olacak. Sadece biraz sakinleşmesi lazım."

Soğuktan korunmak için kollarımı etrafıma sardım.

"Evert?"

"O iyi. Öyle görünmüyor olabilir ama Ronak kendini geri tuttu. Üzerinde tüm gücünü kullanmadı. Kullansaydı onu öldürebilirdi. Genfinler dayanıklıdır. Bizi yerle bir etmek için çok çaba lazım."

Başımı salladım. İkisinin de fiziksel olarak iyi olduğuna sevinmiş olsam da duygusal tarafları hakkında endişeleniyordum.

Sylred beni dürttü. "İyi iş çıkardın. Ronak vahşi tarafını ortaya çıkardığında, onunla benden başka konuşabilen olmamıştı."

"Bana zarar vermez," dedim kendi dediğime şaşırarak, bunun doğruluk payını hissedebiliyordum.

"Hayır, vereceğini sanmıyorum."

"Yani, bu yüzden mi sürgün edildiniz? Ronak prense mi saldırdı?"

"Evet."

"Sanırım tahmin ettiğimden daha fazla ortak yönümüz var."

Sylred hafifçe güldü. "Öyle duruyor. Maçımızı duyurmak için krallık adasındaydık. Balolardan birinde Ronak, Delsheen'i prensle yatakta yakaladı. Vahşi tarafı ortaya çıktı. Onlara saldırdı ama muhafızlar, herhangi bir zarar veremeden müdahale etti. Prensin onu doğrudan idam etmesine izin verilmedi, bu yüzden onu ve kovanımızı sürgüne gönderdi."

"Peki ya Delsheen?"

"Onu son gördüğümde prensin yanında duruyor, cezamızı izliyordu. Sanki bunun, şimdiye kadar gördüğü en iyi eğlence şekli olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Erkeklerin onun için kavga etmesi hoşuna gidiyordu. Kim bilir şimdi nerededir. Dedikodulardan haber alamıyoruz burada."

Onların sürüsünü lekeleyen ihanetin düzeyini hayal bile edemiyordum. Sadece dişi olayıyla değil; Ronak ve Evert'le de. Aralarındaki bağ onarılabilir miydi, bilmiyordum.

"Evert kovan bağını kırmaya çalıştığınıza dair bir şeyler söylemişti," dedim hatırlayarak. "Gerçekten bunu yapmayı deneyecek misin?"

Yüzünden acı dolu bir bakış geçti. "İstemiyorum. Ancak uygun bir grup olarak, olmamız gereken yere nasıl geri dönebileceğimizi de bilmiyorum. Çok fazla şey oldu."

Bunu duymak beni inanılmaz üzmüştü. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana hafifçe gülümsedi. Elini sırtıma koyarak beni içeriye doğru yönlendirdi. "Hâlâ itlaftan canlı çıkmamız gerekiyor. O zaman kovan bağlantımız hakkında endişelenebiliriz."

"Çıkacaksınız," dedim hızlıca. "Hepiniz güçlü ve akıllısınız. Yapacaksınız."

"Verdiğin güven için teşekkürler, Emelle. Hadi bakalım, tekrar hipotermi geçirmeden, seni içeri alalım."

"Bir kere oldu sadece."

İlerleyen dakikalarda, içerideki sönmekte olan ateşin yanında kürklere sarınıp öğrendiğim her şeyi düşündüm. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum ki onlara yardım edebilmemin bir yolu varsa, bunu yapacaktım.

Belki de olan her şey, şu an burada olmamı sağlayan her şey bu amaç içindi. Belki, sadece belki onları düzeltebilirdim. Ben bir aşk meleğiydim, kahretsin. Ben onların kalplerini düzeltemezsem kim düzeltecekti?

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Ertesi gün gergindi. Ronak tüm gece kulübeye gelmişti. Ertesi gün de öğlene kadar eğitim alanına uğramamıştı ki bu, Sylred'e göre daha önce hiç olmamış bir şeydi. Evert ona bakmıyordu bile. Ondan sonraki gün de işler iyiye gitmemişti. Kimse konuşmamıştı. Onları, komik şakalar yaparak veya cinsel imalarda bulunarak, bu durumdan kurtarmaya teşvik ettiğimde bile zar zor yanıt alabilmiştim. *Çok yazık.*

Üçüncü gün artık bıkmıştım. Uzun bir eğitim gününden sonra kulübedeydik. Kimse konuşmuyor ya da masada beraber oturmuyordu. Herkes ev işleriyle meşgul görünmeye çalışıyordu. Her zaman barışçıl bir rol oynayan Sylred bile, ciddi bir korku içindeydi.

Onlar adına o kadar üzgündüm ki yemeğimi bitiremiyordum. Tek başına bu korku bile beni uçurumun kenarına itmeye yetiyordu. Son yarım saat boyunca kızgın, tempolu ayak seslerinden ve erkeksi homurtulardan başka bir şey duymadıktan sonra, kalkıp kilerlerine baskın yaptım.

Aradığım şeyi bulup, bal şarabı variliyle beraber dört tane bardağı masaya sertçe koydum. Bir adaya sürgün edildiğinizde, içkilerde yaratıcı olmanız gerekiyordu.

"Kovan buluşması, tam şu anda!" diye bağırdım sessizliği bir bıçak gibi keserek.

Odasından çıkıp ilk gelen Sylred olmuştu. Devamını beklemiştim ama Evert gelmedi. "Evert, hemen şimdi gelirsen sana vücudumu göstereceğim!"

Onun da gelmesi üç saniyeden az sürmüştü. Direkt bana doğru gelerek kaşlarını oynattı. "Ee? Ne bekliyorsun?"

Çekingen bir biçimde gömleğimi kaldırıp geri bırakmadan önce göbeğimi gösterdim.

Bana baktı. "Neydi bu?"

"Sana vücudumu gösterdim."

Homurdandı. "Bana göğüslerini gösterecektin. Anlaşma anlaşmadır."

"Hayır. Sana vücudumu göstereceğimi söyledim. Hangi kısmını göstereceğimi söylemedim."

"Siktir."

Sylred bize başını sallarken, zaferle gülümsedim. Ronak hâlâ odasından çıkmamıştı. "Bay İlk Olmayan, o kıçını kaldır ve derhâl buraya gel, yoksa seni Şehvet Nefeslerimle kaplarım!"

İsteksizce bize uyması sadece iki dakika almıştı.

"Oturun," dedim sandalyeleri işaret ederek.

Gönülsüzce oturdular. Masanın diğer ucuna geçip, şarapları bardaklara doldurmaya başladım. Hepimize birer bardak verirken, "Aranızda yaşanmış bir sürü olay var. Bunu anlıyorum. Ama siz bir kovansınız, bu her şeyden daha önemli," dedim.

Evert homurdandığında, çenesini kapatması için ona bir bakış attım. "Şimdi. Şöyle yapacağız," dedim en ciddi ses tonumu kullanarak. "Burada oturup bir içme oyunu oynayacağız ve hepiniz bundan zevk alacaksınız."

"İçme oyunu mu?" diye sordu Evert şüpheyle.

"Evet. İçme oyunu. Her ne kadar çok eğlenceli olacağını beklemesem de... Oyunun adı Kirli Çamaşırlar. Her şeyinizi

ortaya dökeceksiniz. Gün yüzüne çıkmasın diye sakladığınız tüm o pis şeyleri yani. Hepsini ortaya dökeceksiniz ve bir kovan olarak üzerine konuşup, yolunuza devam edeceksiniz. İki haftadan az vaktiniz var. Ölmek istemediğinizi biliyorum, ben de ölmek istemiyorum. O yüzden tüm kirli çamaşırlarınız gün ışığı ve mutluluk kokana kadar, ya da en azından birbirinizden nefret etmeyi bırakana kadar, burada oturup bu oyunu oynayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Bu salakça," dedi Evert.

"Sensin salak," dedim hemen çünkü olgun biriydim. "Kurallar şöyle: Kızgın olduğunuz bir şey ve hakkında kötü hissettiğiniz bir şey söyleyip bir bardak içeceksiniz. Eğer size katılan biri varsa, o da içecek. Oyun kimsenin söyleyecek bir şeyi kalmadığında ya da herkes bir şey söyleyemeyecek kadar sarhoş olduğunda bitecek."

"Çok uzun süre burada olacağız," diye mırıldandı Evert.

"O zaman, hemen başlasak iyi olur. Ben başlıyorum," dedim. "Beni bir okla vurduğunuz için kızgınım," dedim Ronak'a bakarak. Bakışları benimle buluştuğunda yüz ifadesi her zamanki gibi okunaksızdı. "Ama size zarar vermek için burada olduğumu düşünüp, korkmanıza sebebiyet verdiğim için kötü hissediyorum."

"Korkmamıştık."

Uzunca bir yudum aldım. Alkol boğazımı yakmış, öksürmeme sebep olmuştu. "Aman Tanrım, bu da ne?" diye sordum sulanmış gözlerimle.

Evert üç gündür ilk kez sırıtmıştı. "Ben yaptım. Sıradan bir şarap değil. Bu adada yaratıcı olmak gerekiyor. Kesinlikle sağlam bir içki."

Ağzımı silip Sylred'i işaret ettim. "Sıra sende."

Sylred'i seçmiştim çünkü benimle tartışacak son kişi oydu. Bir de o bana ayak uydurursa diğerlerinin de katılacağını düşünmüştüm.

Sylred düşünceli bir şekilde parmağını masaya vurdu. "Kovanımın artık anlaşamıyor olmasına kızgınım," dedi kimseyle göz kontağı kurmayarak. "Bir şeyleri düzeltemediğim için de kötü hissediyorum." Bardağını alıp içti, ağzına gelen tat karşısında hafifçe suratını buruşturdu.

Gözlerim masaya indi. "Evert?"

"Sıçayım, bu çok aptalca."

"Umurumda değil. Yap şunu."

Gözlerini devirdi. Ellerini başının arkasında kavuşturarak, büyük bir şov yapıp saçma bir tavırla bacaklarını uzattı. "Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin?" diye meydan okudu.

"Evet."

Baş parmağını omzunun üstünden Ronak'a doğrulttu. "Çünkü bu göt herif kovanını dinlemedi. Kendini bulabileceği en soylu vajinayı elde etmeye o kadar kaptırmıştı ki olup biteni göremez hâle geldi. Bir kovan ancak bağları kadar güçlü olabilir ve bağları mahveden oydu, ben değil. Bana defolup gitmemi söyleyip Delsheen'in peşine düştüğünde, bizi kazıkladığını bilmesine rağmen yine de onu seçti çünkü itibarını kaybetmek istemiyordu. Onun saçmalıklarıyla birlikte bizi ömür boyu kahrolası bir sefalete maruz bırakacaktı ve umurunda bile değildi. Bir kovanın kardeşlerden daha yakın olması gerekir. Kararları birlikte almamız gerekiyor ama o her zaman, sırf asil bir kana sahip olduğu için başta olmaya çalışıyor. Bize yaptığına bak. Bizi siktiğimin beş yılı boyunca sürgüne göndertti."

Oyunun ikinci sorusuna cevap vermeye tenezzül bile etmeden bardağı kafasına dikti. Gözlerim Ronak'ı buldu. Kimseye bakmıyordu, masada bir noktaya gözlerini dikmişti.

Boğazımı temizledim. "Sıra sende, Bay İlk Olmayan."

Hiçbir şey söylemediğinde katılmayacağından korkmuş-

tum ama beni şaşırtarak sonunda cevap verdi. "Yaptığım şey için kendime kızgınım. Viessa hakkında. Delsheen hakkında. Prens hakkında. Kovanım hakkında. Son beş yıl boyunca her günümün her saniyesinde kendime kızgındım. Kovanımızın dağıldığını ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Suçluluğum ve öfkem beni canlı canlı yiyor, uzun süredir başka bir şey hissetmiyorum. O yüzden yapabildiğim tek şey bizi hayatta tutmaya çalışmak."

Sessizlik.

Tüylerimden biri kopup yere düşseydi bunu duyabileceğimize yemin edebilirdim. İşte Ronak konuştuğunda, bu kadar sessizliğe bürünmüştük. Bardağı kafasına dikti. Hepimiz onu izlerken varile gidip bardağını tekrar doldurdu ve içti. Evert bile onu izliyordu.

Atılmam gerektiğini hissederek ben de varile uzanıp bardağımı doldurdum. "Kovan bağınızı mahvettiğiniz için her birinize kızgınım. Bu bağları bozmaya çalıştığınız yönündeki her türlü konuşmaya da gerçekten kızgınım. Siz bir ailesiniz. Birbirinizin boğazına sarıldığınızda bile bunu görebiliyorum. Birlikte çalışıyorsunuz. Birbirinizi anlıyorsunuz. Birkaç hata ve değerinizi bilmeyen kaltak bir genfin yüzünden bunu bir kenara atmayın. Ona ve o domuz prensine sizi kıramadıklarını gösterin. Birbirinizi affedin, olmanız gereken kovan olun, sonra itlafa gidin ve kazanın."

Boğazımdan daha kolay inmesini sağlayacağını umarak içkimden yavaş yavaş yudumlar aldım. Sağlamamıştı. "Eğer bunu yapmazsanız kendimi kötü hissedeceğim çünkü devam edemeyecek kadar aptal ve inatçı olduğunuz için hepinizin kıçını okla vurmak zorunda kalacağım. Okla vurulmuş birinden tavsiye alacak olursanız, pek de iyi hissettirmiyor," dedim öksürüğüm geçtikten sonra.

Evert sırıttı. "Ne yani, önce bizim iblisimizdin, şimdi de bizi kurtarmaya çalışan meleğimiz mi oldun?"

Alkolün etkisini beynimde hissederken başımı salladım. "Hayır, ben sizin aşk meleğinizim ve en iyi olduğum şeyi yapacağım. Siktiğimin kalplerinizi onaracağım."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Kendime not: Alkol alırken ilkinden sonra dur çünkü dayanıklılık seviyen kesinlikle sıfır.

Hiçbir durumda, kimin daha hızlı kafasına dikebileceği konusunda Evert'e meydan okumanın iyi bir fikir olduğuna karar verme.

Masanın üstüne çıkıp insan diyarından,sözlerini bile bilmediğin şarkıları söyleyip dans da etme. Kimse bunu görmek ya da duymak zorunda değil.

Ayrıca hayır, Evert'in şarabı kesinlikle boğazından yukarı çıkarken, aşağı inerken olduğundan daha iyi bir tat bırakmıyor. Nasıl oluyorsa, daha kötü oluyor.

"Nasıl hissediyorsun, Kaşıntılı? Ya da sana Mide falan mı demeliyim? Yeteri kadarını kustun zaten."

"Git başımdan, Üçüncü," diye homurdandım Evert'e, dışarıda çimenlerin üstünde yüzüstü uzanırken.

Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün gece tam da Ronak'ın kolunda sallanabilmek için ona bir ağaç gibi tırmanmaya çalıştığım sırada, her şey bulanıklaşmıştı.

Evert gülerek, dizlerinin üzerine çöküp bana su uzattı. "İç bunu. Baş ağrına yardımı dokunması için birkaç bitki karıştırdım."

Doğrulmak kesinlikle büyük çaba gerektiriyordu. Doğrul-

duğumda da neredeyse tekrar kusmaya başlayacaktım ama bir şekilde, baş dönmesine rağmen suyumu içmeyi başardım.

"Aferin kızıma," dedi Evert başımı okşayarak. "Biliyor musun, akşamdan kalma olduğun zaman çok tatlı görünüyorsun."

"Sen de oldukça aptal görünüyorsun."

Sırıtışı genişlemişti. "İşte bu çekicilik."

"Senden nefret ediyorum."

Dilini şaklattı. "Yalan söyleme. Dün gece ne dediğini hatırlamıyor musun? Bana 'en sevdiğin kişi olduğumu' söylemiştin, aynen aktarıyorum: Çünkü komiksin ve yalamak istediğim gamzelerin var."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve inledim. "*Hayırrrrrrr*."

"Ah, aynen öyle," dedi sinir bozucu sırıtışıyla. "Sylred'in kaz ayaklarını öpmek istediğini de söylemiştin. Neyden bahsettiğini anlamadım ama çocuk resmen üç ton kırmızıya döndü."

Dönen başımı iki elimin arasına yerleştirdim. "Neden beni kendimi utandırmaktan alıkoymadınız?" dedim avuç içlerime doğru.

"Neden yapacaktım bunu? Çok komiktin. Hatta Sylred'in meme uçlarını çimdikledin ve ona gömleğini bok yığınında mahvettiğin için mutlu olduğunu bile söyledin, böylece sürekli göğsüne bakabilirmişsin."

Ellerimi indirdim ve ona ters ters baktım. "Tamam, artık çeneni kapatabilirsin."

"Ah, ayrıca Ronak'ın odasına gizlice girip botlarını sincap bokuyla doldurduğun için kendini kötü hissettiğini itiraf ettiğin kirli çamaşır oyununu oynamaya devam ettin," diye ekledi Evert bana bakarak. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama başaramamıştım. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ben asla, böyle çocukça bir şey yapmam."

Evert güldü. "Elbette. Tekrar sarhoş olmanı dört gözle bekliyorum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim."

"Seni eğlendirebildiğime sevindim."

Evert saçımdan bir yaprağı aldı ve yanağımdaki bir lekeyi sildi. "Bilmen gerektiğini düşündüm," dedi, sesi giderek ciddileşiyordu. "Aptalca bir oyundu." Tam onunla tartışmaya başlayacaktım ki sözümü kesti. "Aptalca bir oyundu ama belki de iyi oldu."

"Gerçekten mi? Yani artık Ronak'tan nefret etmiyor musun?"

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," diye uyardı. "Ama ondan nefret etmemeyi düşünüyorum."

Eh, bunu da kabul edebilirdim. "Güzel."

"Ronak hâlâ bir pislik."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Ve ben hâlâ acımasızca konuşmaya devam edeceğim."

"Başka türlü olmasını istemezdim zaten."

"Ama belki, eğer itlafı atlatabilirsek, onu uykusunda boğmamayı düşünebilirim."

"Lütfen, bu kadar duygusal olma."

Bana başını salladı, sonra burnuma dokundu. "Sen küçük, tatlı bir şeysin."

"Kesinlikle. Şimdi beni içeriye taşı ve karnımı doyur. Sonra, bir küvet sıcak suyla beni ısıt ve saçlarımı tarayıp güzel olduğumu söyle."

"İlkine tamam ama devamına hayır. Sana söyledim, Kaşıntılı. Kovandaki iyi olan ben değilim. Eminim ki Sylred emrine amade olmaktan mutluluk duyacaktır."

Suratımı astım. "Peki," dedim dramatik bir iç çekişle kollarımı onun için kaldırırken. "Beni kucaklayabilirsin ama üzerine kusarsam sorumlusu ben değilim."

Başını sallayarak beni kucağına aldığında, başımı göğsüne yaslayarak dönmesini engellemeye çalıştım. Yine de dönüyordu. "Bir daha asla senin içkini içmeyeceğim."

"Herkes böyle diyor."

Çocuklar, birbirlerinin yanında hâlâ sessizlerdi ama artık düşmanca, birbirlerinin boğazını keseceklermiş gibi durmuyorlardı. Daha çok birbirlerinden nefret etmemeye çalıştıkları için nasıl davranacaklarını bulmaya çalışıyor gibilerdi. Evert haklıydı. Beni şöminenin önüne oturttuğunda, Sylred çoktan benim için bir tabak yemek hazırlamıştı ve akşamdan kalma hâlimi üstümden atabilmem için küvetin altına yerleştirmek üzere sıcak kömürler taşıyordu.

Yemeğimi yedikten ve banyoya hazır hâle geldikten sonra, "Yeni favorim sensin," dedim ona.

Sylred gülümsedi. "Tek gereken ılık bir banyoydu, ha?"

"Şimdilik. Bu pozisyonda rahat olmamalısın. Ronak hepimizi şaşırtabilir ve benim yeni favorim olabilir."

Ronak tam o sırada yanımızdan geçiyordu. "Hayır."

"Karşı koyma. O koltuğu istemen an meselesi, Ro-Ro."

"Bana öyle deme."

"Tamamdır, Ro-Ro."

Başını sallayarak dışarı çıktı.

"Mümkün olduğunca uzun süre en üst sırada kalmaya çalışacağım," dedi Sylred bana.

"Sen akıllı bir adamsın."

Sylred suyu ısıtmak için son sıcak kömürleri de getirdiğinde beni yalnız bıraktı. Küvete girdim. Küvetin yanında ateş yakmıştı.

Sıcak su ve yanımda çıtırdayan bir ateş varken banyo yapmak *çok* daha güzeldi. Aslında, şu andan itibaren sonsuzluğun sonuna kadar soğuk banyo grevinceydim. Ağrıyan kaslarımı ıslattım ve Sylred'in benim için bıraktığı sabunu kullanarak saçlarımı yıkamaya başladım. Herkesin kullandığı sabunun aynısıydı, bu yüzden ben de erkekler gibi kokuyordum. Şikâyetçi değildim.

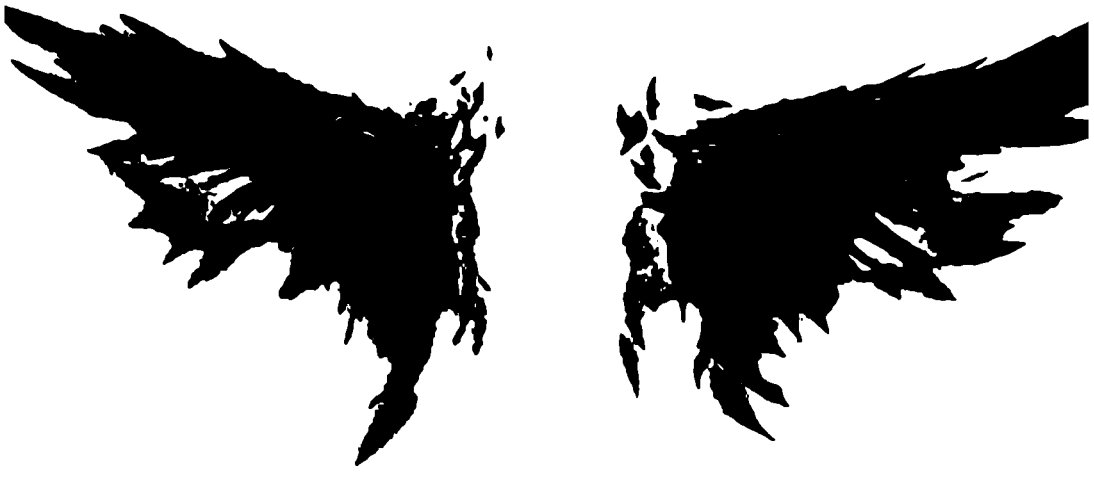

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Ronak kulübeye geldiğinde öğlen sularıydı. Kürk halıların üzerine kıvrılmış, kendi kendime mırıldanıyor ve ateşin önündeki yerde üzüm yiyordum. "Ne yapıyorsun?" diye sordu yanıma gelip tepemde dururken.

Havaya bir üzüm fırlatıp ağzımla yakaladım. "El-göz koordinasyonu pratiği yapıyorum," dedim çiğnerken. "Senin sıran!" Alnına nişan almaya çalışarak bir üzüm daha attım ama piç herif, tam zamanında hareket ederek üzümü zahmetsizce ağzıyla yakaladı. "Hah! İyisin."

Yakalamak için havaya bir üzüm daha attığımda burnuma çarpıp diğer yöne uçmuştu. Ronak'a kaşlarımı çattım. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Git başkasını dikizle."

"Antrenman yapmalısın."

"İznim var."

Kaşlarını çattı. "İznin mi?"

"Hı-hı. Dikiş'in isteği. Bugün dinleneceğim. Dün gece kilolarca bal şarabı içtikten sonra bu sabah hepsini kustum. Hastalık izni kullanıyorum."

Beni incelerken gözlerini kısarak sakalını kaşıdı. Ona bir üzüm daha fırlattım. Tekrar yakalamıştı. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Diğer çocuklar ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve onlar

için öğle yemeği hazırladığım masaya yöneldiler. Bu konuda çok iyiydim. Hemen karınlarını doyurmaya başlamışlardı.

Ronak hâlâ beni inceliyordu. "Kırmızı tüylü kanatların var," dedi aniden.

Ona gözlerimi kırpıştırdım. "Vay canına. Çocuklar senin zeki olduğunu söylemişlerdi ama hiç anlamamıştım. O dev beyninle başka neler algıladın?"

"Ve kulakların sivri değil," diye devam etti garip değerlendirmesine.

Ayağa kalkıp ağzıma bir üzüm daha atmadan önce örgümü arkamda savurdum. "Bana daha fazlasını anlat, ey Güçlü Gözlemci. Çıkarımlarınla gözümü kamaştır."

"Yüksek peri kanatların yok. Onlarınki daha çok böceğe ya da sürüngene benziyor. Pastel renkli bir cildin yok ancak saçların bir yüksek periye yakışabilir. Yine de tüm periler arasında en çok sen, onlardan birine benziyorsun, çok kısa olman dışında."

Önce diğer çocuklara sonra tekrar Ronak'a baktım. "Pardon, birbirimizin nasıl göründüğünü rastgele anlattığımız bir oyun mu oynuyoruz?" diye sordum. "Tamam, sıra bende. Aslan kuyruğun var. Çıldırdığında gözlerin korkunç bir kediye dönüşüyor. Kasların yüzümden daha büyük. Ah, bir de ayakların kokuyor. Her zamanki gibi. Utanç verici."

Evert'e baktım. "Hızlı düşün!" Ona bir üzüm fırlattığımda yanağına çarpıp sekerek uzaklaştı. "Hah! Kaybettin."

Mavi gözlerini bana dikti ve tabağından bir üzüm alıp bana fırlattı. Zıplayarak muzaffer bir edayla yakalayıp çiğnerken ellerimi havaya kaldırdım. "Zafer!"

Bir sonraki üzümü Sylred'e fırlattım, o kadar sert çarptı ki göğsüne sıçradı. Üzümü almadan önce kaşlarını çattı. "Neden üzüm fırlatıyoruz?"

"El-göz-ağız koordinasyon eğitimi," dedim. "Pek iyi değildin, İkinci."

"Ah, şimdi İkinci'liğe geri döndüm, öyle mi?"

Omuz silktim. "Böyle utanç verici üzüm yakalama becerilerine sahip birini ilk sırada tutamam. Bu doğru olmaz."

"Ağzımla üzüm yakalamaktan çok daha iyi şeyler yapabilirim," dedi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

Yüzümde kocaman bir sırıtış oluştu. "Şimdi de Üçüncü gibi konuştun!"

"Hâlâ üçüncü sırada olmamın imkânı yok," diye karşı çıktı Evert. "Ve hiçbir şekilde ağzını benden daha iyi kullanamaz, Kaşıntılı. Bunu sakın unutma."

"İkiniz de aptalsınız," dedi Ronak yemeğe otururken.

Evert, "Bu aptal, yatmak için yalvaran kişi olacak," diye cevap verdi.

"Ukalalık yapma. Ayrıca, hepinizin ellerinizi kendinize saklamayı seçtiğinize inanıyorum, öyle değil mi?" Etrafımdakilere baktım. Masanın üzerindeki salkımdan daha fazla üzüm koparmak için yürürken, kalçalarımı sallayarak, "Evet, resmen size yasak olduğumu söylediğinizi duydum," diye itiraf ettim. "Sanırım hepiniz itlafa gittiğinizde, genfin adanıza uçacağım ve kendime birlikte olmak için başka bir ateşli kovan bulacağım. Eminim hepsi benimle birincilik için savaşmaktan mutluluk duyacaktır. Muhtemelen sizden bile daha ateşli olacaklardır. Sakallarınızla oldukça pejmürde görünüyorsunuz."

"Boş versene. Bizimle kalacaksın," dedi Evert kaşlarını çatarak.

İçimde, âşık olmuş bir kız çocuğu gibi gizlice çıldırıyordum, dışarıdaysa bir salatalık kadar soğukkanlıydım.

Ronak boğazını temizleyerek herkesin ona bakmasını sağladı. "Her neyse, tüm şu üzüm fırlatma olayları başlamadan

önce anlatmaya çalıştığım şey, onun diyardaki hiçbir periye benzemediğiydi. Buradan ayrılır ayrılmaz biri onu fark ederse, haber prense ulaşacaktır. Çok fazla göze batıyor. Yarı insan, yarı yüksek peri olarak geçebilir ama o kanatlarla olmaz. Tuhaf kuş-iblis-kız hakkındaki söylentileri duyduğunda, onu aramaya gelecektir."

"Kaçarım."

Herkes gülmüştü. Bu da egomu çok tatmin etmemişti.

Ronak, "Yere yığılmadan ancak üç tur atabiliyorsun," dedi.

Düşünceler içinde dudaklarımı büktüm. "O zaman onu uçarak geçerim."

"Senden çok daha iyi uçan başka periler var. Büyük büyükannesinin senden daha iyi uçabileceğine eminim."

Öfkelendim. "İyi o zaman. Saklanırım o hâlde."

"En son saklandığında her yerin bok içinde kalmıştı," dedi Evert arkamdan.

Ona kötü bir bakış attım ama işe yaradığını sanmıyordum çünkü sırıtıyordu. "O zaman, sanırım teslim olurum ve onun kişisel aşk meleği olurum. Benden istediği her şeyi yaparım. Balo salonunda seks partileri veririm, her perinin onun istediği kişiyle evlenmesini sağlarım. Aşk ve şehveti tüm krallığa yayarım. Sonunda bana âşık olur çünkü dürüst olalım, nasıl olmasın ki? Ayrıca ne olur ne olmaz diye aylar boyunca ona gizlice güçlerimi veririm, böylece onu yavaş yavaş küçük parmağıma dolanmaya zorlarım. Sonra bir gece, saatler süren terli nefret seksinden sonra, uykusunda boğazını keser, tahtını ele geçirmek için darbe düzenlerim."

Konuşmamı bitirip çocuklara baktım. Bir üzüm daha fırlatıp ağzıma attım. Şaşkın ifadelerine sırıttım. "İşte. Sorun çözüldü."

Ronak parmaklarıyla kaşlarını ovuşturarak ilk hamleyi yaptı. Sanırım yine başını ağrıtmıştım. "Ya da... sana büyü

yapacak birini bulabiliriz, böylece yüksek bir peri gibi görünebilir ve daha iyi uyum sağlayabilirsin."

Düşünceli bir şekilde başımı yana eğdim. "Peh. Benim fikrim daha eğlenceli geliyor."

"Ben bu konuda Kaşıntılı'ya katılıyorum," dedi Evert.

Ona gülümsedim. "Daha önce söylediklerimi unut. İlk sırada sen varsın."

"Öyle olduğumu biliyorum, tatlım. Neden beni odama götürüp bunu kanıtlamıyorsun?"

Yüzüm kızarırken bile güldüm. "Arsızsın, arsız."

Ronak bize bakıp iç geçirdi. "Öyleyse, anlaştık. Ona büyü yapacak birini bulacağız. İtlafı kazandığımızda onu yerleştirecek güvenli bir yer ayarlayacağız. Büyü olmadan adadan ayrılamaz. Anında yakalanır."

"Oyunbozan," dedim ve surat astım. "Ama durun, bariyeri geçemeyiz dediniz. Bana büyü yapacak birini nasıl bulacaksınız?"

"Biz bulmayacağız. Sen bulacaksın."

"Pardon?"

"Bu bariyeri geçen tek kişi sensin. Yüksek peri bile yapamıyor. Yani, gidip geri gelen kişinin sen olması gerekiyor. Bunu sürgünümüz bitmeden bir gün önce yapacaksın."

Tüm bunlardan hoşlanmamıştım. "Durun, durun, durun. Benden tek başıma başka bir adaya gitmemi ve bana büyü yapacak rastgele bir peri bulmamı mı istiyorsunuz?" dedim stres içinde. "Biri beni gördüğü anda hemen yakalanacağımı söylemiştiniz!"

Yakalanma düşüncesi beni pek heyecanlandırmıyordu. "O zaman yakalanmadığından emin olmalısın," dedi Ronak, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi. "Seni neden bu kadar sıkı çalıştırdığımı sanıyorsun?"

"Bana acı çektirmekten hoşlanan sadist bir pislik olduğun için."

"Hem o yüzden hem de bunu yapabilmen gerektiği için."

Yardım için diğer çocuklara baktım ama hiçbirinden destek alamamıştım. Hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırdım. "Harika. Emelle için endişelenmeyin. Ben yakalanıp kalp şeklinde küçük parçalara ayrıldıktan sonra, siz üçünüz burada dinlenirken ve benim için yas tutmayı unuturken, ben bu çok tehlikeli, çok korkunç göreve tek başıma devam edeceğim."

Ronak gözlerini devirdi. Kapıdan çıkarken bir et parçası kaparak uzaklaştı. "Yarın bütün gün antrenman yapacaksın, bu yüzden tatilinin kalanının tadını çıkar."

Dışarı çıkarken onu görmezden geldim ve diğer ikisine ters ters baktım. "Tamam, ikiniz de beni bu konuda tamamen yalnız bıraktınız. Bunu unutmayacağım," dedim şakağıma vurarak. "Aşk meleği asla unutmaz."

"Dün gece Sylred'e hangi şarkıyı söylettin ve düet yapmanız için ısrar ettin?" diye meydan okudu Evert.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Unutmuştum. Kahretsin.

"O sayılmaz. Sarhoştum."

"Açıklaman geçerli durmuyor."

"Hadi ama... Domuz Prens'i devirmek ne kadar havalı olurdu? Harika bir taç takar ve insanlara her dediğimi yaptırırdım. İstersem aşk meleği tatili ilan edebilirim. Bunu insan diyarında yaptıklarını biliyor muydun? Başka birinin adını taşıyor ama kesinlikle sayılır. Birinin adının Ronak olmasını yasadışı ilan edebilirim. Koşmayı da. Koşmayı yasaklayabilirim. Bütün gün kraliyet yatağımda oturabilir, kraliyet yemeğimi yiyebilir ve kraliyet ayak masajı yaptırabilirim. Kraliçe olmak harika olurdu."

"Elbette ama yatak odasında olmadığı sürece diz çökmem," dedi Evert bir lokma daha alırken.

Tısladım. "Bu ihanettir, Üçüncü."

"Şimdiden üçüncülüğe mi döndüm?"

Omuz silktim. "Ben kraliçeyim. Ne istersem onu yaparım."

Dışarı çıkmadan önce gamzesini gösterdi. Sylred de peşinden gitti.

Saçlarımı yeniden ördükten, biraz daha üzüm yedikten ve masayı temizledikten sonra sıkılmıştım. Bir yandan kraliçe olduğumu hayal ederken, bir yandan da evin geri kalanını temizlemeye başladım. Küçük ahşap bir kulübeyi temizlemenin oldukça kolay olacağım düşünüyordunuz, değil mi? Yanılıyordunuz.

Adamların hiçbirinin bu şeyi inşa ettiklerinden beri herhangi bir temizlik yapmadıkları açıktı. Duvarlarla yerleri temizlemek için bez kullandım, sonra masa ve sandalyelere geçtim. Onlarla da işim bittiğinde, odalarına gizlice girip biraz karıştırmaya karar verdim.

Sylred ve Evert'in odalarına zaten girmiştim, bu yüzden Ronak'ınkine girdim. Evert'in sade, Sylred'in de müzik aletleriyle dolu odasının aksine, Ronak'ınki duvarda asılı el yapımı silahlarla doluydu. Mızraklar, asalar, kalkanlar, kılıçlar. Her şey ahşaptı ve parlayacak kadar cilalanmışlardı.

Alt tarafta asılı güzel, küçük bir hançer bulup elime aldım. Sadece elimin uzunluğu kadardı, taş ve ahşaptan yapıldığını düşünürsek fena hâlde keskindi. Sade ama sağlamdı.

"Ne yapıyorsun burada?" Bir çığlık atarak etrafımda döndüm ve hançer elimden fırladı. Hançerin Ronak'a doğru savruluşunu izlediğim saniyede, göğsüne saplanacağını, gözümün önünde öleceğini, sonsuza dek aklımdan çıkmayacağını ve kan görünce bayılacağımı biliyordum.

Kendimi ağlayarak ilk yardım yapmaya hazırlamışken, bir yandan da destansı bir konuşma diziyordum ki ona çarpmadan hançeri havada zahmetsizce yakaladı. Elinde tutarak çıldırmış bir hâlde beni izledi.

"Siktir," dedim elimi kalbimin üzerine koyarak. "Aman Tanrım. Çok az kalmıştı. Neredeyse gözümün önünde ölüyordun. Neredeyse seni öldürüyordum. Kendimi çok suçlu hissederdim. Tüm yerleri yeni temizlemiştim ve kan yüzünden tekrar temizlemem gerekecekti. Bu gerçekten berbat olurdu."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni alt etmek için küçük bir tahta hançerden fazlası gerekecek, küçük iblis."

Alaycı bir tavırla, "Aynı fikirde değilim. Az önce hayatının gözlerimin önünden geçtiğini gördüm. Ölümün çok yakındı."

"Tuhaf bir kadınsın."

"Tuhaf, genfin dilinde harika mı demek?"

"Hayır."

"Hmm."

"Soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?" diye sordum masumca. Kapıdan çıkmaya çalıştım ama önüme geçti.

"Odamda ne yapıyorsun?"

"Hayranlıkla duvar dekorunu izliyordum," dedim silahları kastederek.

"Burada olan her bir silahı biliyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Hmm... Tebrikler mi demeliyim?"

"Demek istiyorum ki; herhangi birini alırsan, bunu bilirim. Bize ihanet etmeyi düşünme bile."

"Tanrım, bir kız arkadan bıçaklayan yalancı biri olmakla suçlanmadan bir odayı gözetleyemez mi?"

Sadece bana baktı. İçimi çektim. "Bir şey almadım, Bay İlk Olmayan. Geceleri daha rahat uyumana yardımcı olacaksa üzerimi aramakta özgürsün," dedim gülümseyip kollarımı kaldırarak.

Beni soğukkanlılıkla süzdü, gözleri önce aşağı sonra yukarı kaydı. "Dışarı."

Ona anlamayacağından emin olduğum iki parmakla selam verdim. "Emredersiniz, efendim," dedim alaycı bir ciddiyetle.

Geçmem için kenara çekildiğinde tam Evert içeri girerken ana odaya geri döndüm. Beni Ronak'ın odasından çıkarken görünce olduğu yerde durdu. "Ne oluyor? Neden o pisliğin odasındaydın?"

"Süper terli, seksi şeyler yapıyorduk," diye kestirip attım. "Bizi yakaladın."

Gözlerini bana dikti. "Saçmalık."

Sylred onun arkasından içeri girdi ve bizi inceledi. "Neden Emelle'ye kızgınmış gibi bakıyorsun?"

"Ronak!" diye seslendi Evert. "Kaşıntılı neden senin odandan çıktı?"

Ronak arkamda belirdi. "Sence neden?" diye sordu.

Evert kollarını kavuşturdu. "Yani birdenbire Emelle avlanılabilir mi oldu? Tüm o 'kovan bağlantısını tehdit etme' saçmalığına ne oldu?"

Ronak da ben de gözlerimizi devirdik.

"Onunla yatmadım," dedi Ronak, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi.

Ona ters ters baktım.

"Ben *avlanılabilir* değilim," diye karşılık verdim. "Sana söyledim, buradan çıkar çıkmaz beni sevecek, bana tapacak ve bana cinsel iyiliklerde bulunacak daha iyi, daha ateşli bir kovan bulacağım."

Evert söylediklerimi duymazdan gelip Ronak'a baktı. "Onunla yatmadın mı?"

"Hayır."

"O zaman neden senin odandaydı?"

"*Hançerine* bakıyordum," dedim kaşlarımı sallayarak imalı bir şekilde.

Ronak alay ederek, "İblis, git başkasının odasını karıştır, benimkinden uzak dur," dedi.

Topuklarının üzerinde döndü ve tekrar odasının içinde kaybolarak eğlencemi sona erdirdi. Evert hâlâ bana ters ters bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. "Hadi ama... Sadece seninle dalga geçiyordum. Zaten hiçbiriniz benimle gerçekten seks yapamazsınız. Dışarı çıkıp kendinize bir eş bulmak zorundasınız, değil mi? O yüzden bana aldırmayın. Burada yokmuşum gibi davranın."

"*Tabii*," diye alay etti Evert. "Beş yıldır tek bir dişi görmeden, bu lanet adada sıkışıp kaldık. Taşaklarımız kalıcı olarak mavi ama evet, dar kürkler içinde kasıla kasıla yürüyen seksi kadını görmezden geleceğiz."

"İyi plan. Yine de uygunsuz. Sanırım taşaklarınız bir süre daha mavi kalacak." Sonra aklıma bir şey geldi. "Bir dakika. Bu hepinizin bakir olduğu anlamına mı geliyor?"

Sylred tükürüğünde boğuluyordu ki öksürmeye başladı. Evert güldü, güldü ve... güldü.

"Siktir, hayır," diye yanıtladı.

"Yani, eşlerinizden başkalarıyla da mı seks yaptınız?"

"Elbette," dedi Evert. "Ronak'ın kovanındanız, biz soylu genfinleriz. Çokça peri partisine gittik. İnan bana, periler hiç utangaç değillerdir."

"O zaman peki biz neden... anlarsın ya."

Cevaplayan Sylred olmuştu. "Güçlerimizle alakalı," diye açıkladı. "Bir dişiyle eşleştiğimizde, birkaç ritüelden geçeriz. Delsheen'in prensle yattığını öğrendiğimizde ritüellerimizi tamamlamak üzereydik. Ancak Ronak onlara saldırdı, yani işler yarım kaldı."

"Ritüeller tamamlandığında, genfin güçleri daha da kuvvetli hâle gelir ve kovan eşiyle fiziksel bir bağ oluşturur. Bunu tamamlamadığımız için güçlerimiz gelişemedi. Bir şeyleri

berbat edip, güçlerimizi daha fazla yok etme ya da bizi olduğumuzdan daha fazla zayıflatma riskini göze alamayız."

"Gelecekteki eşimizle bağ kuramamayı da riske atamayız. Neler olabileceğini bilmiyoruz. Daha önce tamamlanamayan ritüeller hakkında hiçbir şey duymamıştık, büyüklerimizden uzakta olduğumuza göre onlardan da bir tavsiye alamıyoruz."

Bu kadarı çok fazlaydı. Uzun zamandır yalnızdım. Yalnızlığıma doymak bilmez merakım ve seksi olan her şeye katılma arzum da eklenince çarpık bir bakış açısına sahip olduğumun farkındaydım. Ancak ne istediğim ya da bu adamlardan ne kadar etkilendiğim önemli değildi, onların geleceğini asla tehlikeye atmazdım. Tatsız başlangıcımıza rağmen, onlar için en iyisini istiyordum.

Çoğu zaman. Genellikle. Neredeyse her zaman.

"Mantıklı. Söz veriyorum, çocuklar, sizin için hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim." Aklıma bir fikir geldiğinde gözlerim heyecanla açıldı. "Hey! Size yardım edebilirim!"

"Yardım mı?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet. Bir eş bulduğunuzda size yardımcı olabilirim. Çok zor bir şey değil. Eğer istemezseniz ona Aşk Oklarımdan fırlatmam ama arada bir Flört Dokunuşları ve Şehvet Nefesleri üfleyerek size yardımcı olabilirim. Emrinize amade, kişisel aşk meleğiniz burada. Onu Ronak'a âşık etmem için muhtemelen çok çalışmam gerekecek çünkü o adamın gerçekten dikenleri var ama size, işimde gerçekten çok iyi olduğumu söyleyebilirim." Biraz düşündüm. "Genellikle," diye düzelttim. "Bazen. İyi olmak istediğimde. İşler de yolunda gittiğinde." En azından dürüsttüm.

"Bu... çok güzel bir hareket," dedi Sylred.

Başımı salladım. "Biliyorum. Çok iyiyimdir. Şimdi, kulübeyi temizlerken harcadığım emeğe iltifat edin. Bütün gün bir yerleri silip ovaladım."

Sanki temizlediğim yerleri görmeye çalışıyormuş gibi etraflarına bakındılar. "İyi duruyor," dediler aynı anda.

Gözlerimi kıstım. "Farkı anlamadınız bile, değil mi?"

"Hayır."

"Pisliksiniz."

"Ben farkı görebiliyorum," diye ısrar etti Sylred.

Evert gözlerini devirdi. "Yalancı."

"Hayır, görebiliyorum," dedi Sylred. "Yerler... daha az kirli, masa da daha... temiz duruyor."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler. İlk sıradasın."

Evert ters ters baktı. Somurttuğu zaman çok seksi oluyordu. Alaycı olduğuna şüphem olmayan bir şey söylemek üzereydi ki yüksek bir sesle sözü kesildi.

Ronak odasından aceleyle çıktığı sırada tanıdık gelen bu sesin ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Bariyer iniyor," dedi.

Çocuklar onun odasına koşup silahları aldılar. Ronak bana küçük bir hançer fırlattı. "Burada kal. Dışarı çıkma. Odalarımızdan birine saklan. Buraya biri gelirse ve bizden biri değilse, seni almasına izin verme. Koş, uç, bıçaklaman gerekiyorsa bıçakla. Sadece seni almalarına izin verme."

Gözlerim korkuyla açılırken güçlükle yutkundum. "Ta-tamam."

Sylred güven verici bir şekilde elini omzuma yerleştirdi. "Endişelenme, Emelle. Seninle ilgileneceğiz."

Dışarı fırladılar, ben de terli avucumdaki hançeri tutarak onları izledim. Perde olarak kullanılan yaprakların arkasında durup aralıklardan dışarı baktım. Çocuklar birkaç metre ötede ormana bakıyorlardı, şüphe yoktu ki hepsinin silahları doluydu.

Ne kadar süre beklediğimizi bilmiyordum ama bariyerin son parçası düşer düşmez, sesi duydum. Her yerden duyulabilirmiş gibi gelen, avaz avaz bir çığlıktı. Ronak bir şeyler

bağırdı ama korkunç çığlık sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Elleriyle kulaklarını kapattıklarını gördüğüm an çocukları taklit ettim. Ses o kadar yüksekti ki kafam patlayacakmış gibi hissediyordum. Sesi azaltmak için kullandığım ellerim hiçbir işe yaramıyordu.

Aniden dört kadın figürü gördüm. Koyu gri tenleri ve kocaman gözleri vardı. Yanaklarından süzülüp pelerinlerine damlayan gözyaşlarını görebiliyordum. Ses, ardına kadar açılmış ağızlarından geliyordu, ağızları o kadar açıktı ki çeneleri çıkmış gibi duruyordu.

Harekete ilk geçen Ronak oldu. Neredeyse dört ayak üzerine gelene kadar eğildi, sonra inanılmaz bir zıplamayla kendini yukarı fırlatarak doğruca perilerden birinin üzerine indi. Kılıcıyla tek bir hamlede yere sermişti. Diğerleri de perilerin üzerine çıktılar. Görüşüm gittikçe bulanıklaşıyor,başımın ağrısından odaklanamıyordum.

Çıkardıkları sesler sanki beynimin içine işliyor, çürük bir meyveyi didikleyen bir kurtçuk gibi beni yiyip bitiriyordu. Boynumdan ve çenemden aşağı ıslak bir şeyin aktığını hissedebiliyordum ama ne olduğuna bakmak için hareket edemiyordum. Zemin altımdan kaydığında yere çakıldım. Acı içinde yatıyor, başımı tutuyor, saçlarımı çekiyor, avazım çıktığı kadar bağırıyordum.

Sadece sesin kesilmesini istiyordum. Bu ses kafamın içindeyken düşünemiyor, nefes alamıyor, hareket bile edemiyordum. Tiz pençelerini ruhuma saplıyordu. Yerde ne kadar yattığımı bilmiyordum.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir ara, korkunç çığlıklar arasında, sesleri kafamdan uzaklaştıran sakinleştirici bir müzik duymaya başladım.

Parmağım seğirdi ve gözlerimi açmaya çalıştım. Başım zonkluyordu, birinin yavaşça saçlarımı okşadığını fark ettim.

Müzik devam ediyordu. Nihayet tekrar görebilmeye başladığımda, Sylred'in önümde oturduğunu, flüte benzeyen bir şey çaldığını gördüm.

Beni görünce çalmayı bırakıp yakınıma eğildi. "İyi misin?" diye sordu, sesi sakin ve rahatlatıcıydı.

Gözlerim yaşla doldu ama başımı salladım. "Sanırım," diye mırıldandım. "Ne oldu? Neydi onlar?"

"Bansheeler," diye cevapladı Evert. Kafamı kaldırdığımda başımın Evert'in kucağında olduğunu fark ettim. "Sinir bozucu bir grup sürtük."

Kulaklarım çınlıyor, başım dönüyordu. Evert doğrulmama yardım etti. Yanaklarımı sildiğimde elimde bir kızarıklık fark ettim. "Bu da ne..."

"Kulakların biraz kanamış," dedi Sylred. "Ama çok kötü değil. İşlerini zamanında bitirdik."

"Ya bitirmeseydiniz?" diye sordum.

"O zaman beynin kulaklarından akardı," diye yanıtladı Ronak odada bir yerden.

Evert ona ters ters baktı. Sylred de dehşete düşmüş yüz ifademi gördüğünde iç çekti. "Endişelenme, Emelle. Bir şeyin yok. Kalıcı bir hasar bırakmadılar."

"Müziğin yardımı dokundu," dedim.

Başını salladı. "Banshee çığlıklarına karşı koyabiliyorum," dedi. "Ama dışarı çıkarken yanıma müzik aleti almamıştım. Almalıydım. Banshee göndermelerini beklemiyordum. Ne olduğunu anladığımda çok geçti. Mümkün olduğunca çabuk müzik aletimi almaya çalıştım."

"Siz nasıl oluyor da benim kadar kötü olmadınız?"

"Genfinler dayanıklıdır," dedi Ronak omuz silkerek.

Rahatlamış bir nefes verdim. "İyi olmanıza sevindim. Sanırım aşk melekleri bansheelere karşı koymak için yaratılmamış. Bariyeri nasıl aştılar?"

"Aşmadılar," dedi Ronak. "Onları prens gönderdi. Bu yüzden senin bir casus olduğunu düşünmüştüm. Yüksek peri erişim izni vermeden, hiçbir şey bariyeri geçemez. Şimdiye kadar bizi ziyarete gelen şeyler sadece öldürmek ya da zarar vermek için buraya gönderildi."

"Ah," dedim. "Yaptığın pislik şimdi daha mantıklı geliyor."

Ronak homurdanarak Evert'e nemli bir bez fırlattı. Beni şaşırtarak kulaklarımdan sızıp yüzüme ve boynuma akan kanı nazikçe temizlemeye başladı. Benimle ilgilenirken onu inceledim. Bu nazik yönü karşısında hayran olmuştum.

Sanki zihnimi okumuş gibi beni bakarken yakaladığında sırıttı. "Aklma bir şeyler gelmesin, Kaşıntılı."

"Ama aklıma güzel şeyler geliyor."

"Peri diyarını ele geçirme fikrin gibi mi?"

"Kesinlikle."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Başın nasıl?" diye sordu Sylred. "Bir şeye ihtiyacın olursa bazı otlar bulabilirim ya da açsan yiyecek bir şeyler getirebilirim."

"Tanrım, bansheeler beni daha sık bayıltmalı, bu harika bir şey."

Evert gözlerini devirdiğinde beklentiyle Ronak'a baktım. "Ee?" diye sordum.

"Ne?"

"Herkes bana aşırı nazik davranıyor. Sıra sende."

"Bence o bansheeler seni öldürmeden önce benim onları öldürmem yeterince nazikti."

Ne centilmendi ama.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bana büyü yapacak bir peri bulmamdan önceki gündeydik. Ronak sabahın ilk ışıklarıyla herkesi uyandırdı. Sessiz ve gergindim. Evert'in şakalarına bile gülemiyor ya da kafayı yememiş gibi davranamıyordum. Çocuklarla yaşadığım küçük, güvenli alanımdan çıkacağım için o kadar gergindim ki bu her aklıma geldiğinde kusacakmış gibi hissediyordum. Planın üstünden bir kere daha geçmek için hepimiz kulübenin dışındaydık. Tekrar. Tam şu anda çocuklar hangi periye gitmem gerektiği konusunda tartışıyorlardı.

"Sirenler bunu kolayca halleder," dedi Evert.

"Sirenler yabancılardan, genfinlerden bile daha fazla nefret ediyorlar," diye belirtti Sylred. "Elfler güçlüler. Yüksek perilerin haricinde bu konuda en iyi onlar."

"Aynı zamanda yüksek periye en sadık olanlar da onlar," diyerek karşı çıktı Evert. "Bunu riske atamayız. Peki ya harpiler? Harpiler yüksek peri piçlerinden nefret ediyorlar."

Sylred başını salladı. "Harpilerin adası ulaşamayacağı kadar uzakta."

Ortaya fikirler atmaya devam ederlerken Ronak'ı izledim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda nereye gideceğime çoktan karar verdiğini, benimse bundan hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Pekâlâ, Bay İlk Olmayan. Fikirlerini dinliyormuş gibi yapmayı bırakabilirsin. Nereye gideceğim?"

Çocuklar konuşmayı kesip bana ve Ronak'a baktılar. Her zamanki gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüz ifadesi okunaksızdı.

Aniden kendisine yöneltilen dikkat karşısında boğazını temizledi. "Arachno'ya gidecek."

Sylred'in ağzı şaşkınlıkla açılırken Evert'in ifadesi inanılmaz bir hâl almıştı. "Hayır, gitmeyecek!" diye bağırdı. "Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun sen? Arachno manyak bir sürtük."

Ronak, Evert'e rağmen sakinliğini koruyup benimle konuşmaya devam etti. "Arachno çok güçlü bir gwyllion perisidir. Karşı gelmek isteyeceğin biri değildir ama sana ihtiyacın olan büyüyü yapmamız için en iyi şansımız o."

"Hayır," dedi Evert kafasını sallayarak. "Bu çok tehlikeli. Hiç tereddütsüz Emelle'i öldürür. Onu başka bir yere göndermeliyiz."

Ronak sonunda ona döndü. "O kadar pratik yapmasına rağmen, Emelle'in uçma kabiliyeti zar zor yeterli seviyede. Kanatlarını nasıl kullanacağını biliyor ama kas gücü ciddi derecede eksik. Fazla uzağa gidemeyecek kadar hızlı yorulur. Arachno hemen altımızdaki adada, sürgünde. Kimseye görünmeden kısa bir sürede gidip gelebileceği tek ada orası. Arachno kötü olabilir ama aynı zamanda sürekli pazarlığa açıktır. Biz de onun neyle ticaret yaptığını biliyoruz. Emelle ona değerli bir şey götürürse sorun olmaz. Ayrıca, onun sürgün adasının üzerinde aynı bizimki gibi bir bariyer var. Başka bir yere kıyasla orada farklı bir peri sorunuyla karşılaşma olasılığı daha düşük."

Evert hâlâ hoşnutsuz bir şekilde başını sallıyordu. "Bundan hoşlanmadım."

"Dürüst ol," dedi Ronak. "Gerçekten başka bir yere gidebileceğine, doğru kişiyi bulabileceğine, kimseye görünmeye-

ceğine ya da yakalanmayacağına ve büyüyle beraber tüm yolu geri dönebileceğine inanıyor musun?"

Evert çenesini sıkıp bir elini uzun siyah saçlarında gezindirdi. "Sikeyim."

Bu kadar korkmuş olmasa onu teselli etmeye çalışabilirdim. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım ama sadece yüzümü ekşittiğime emindim.

"Sylred, göster ona," dedi Ronak başını sallayarak.

Sylred diz çöküp kumların üstüne bir harita çizmeye başladı. "Biz buradayız," dedi işaret ederek. Aşağımıza daha küçük bir ada daha çizdi. "Burası da Arachno'nun sürgün edildiği yer. Bizim bariyerimizle aynı olmalı, yani bariyeri geçerken sıkıntı yaşamayacaksındır. Mağara ya da kaya oluşumlarını ara. Karanlık ve gizli bir yeri tercih edecektir."

"Tamam," dedim titrerken.

"Onunla başka bir anlaşma yap. Sana spesifik olarak söylediği şeyden başka bir şey söyleme. Kurnazdır, seni tuzağa düşürmekte tereddüt etmez," dedi Ronak.

"Ne anlaşması yapacağım?"

Birbirlerine baktılar. "Sence genfin saçıyla tatmin olur mu?" diye sordu Sylred.

Ronak yavaşça başını salladı. "Evet ama her ihtimale karşı Emelle daha fazlasını götürmeli."

"Banshee sürtüklerinden bir şeyler alabiliriz," dedi Evert isteksizce.

Ronak başını sallayıp kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Yeni gömdüğüm cesetleri çıkarmaktan nefret ediyorum."

"Bunu sık yapar mısın?" diye sordum.

"Şaşırırsın," diye cevap verdi kuru bir tonla.

Planın üzerinden geçtik. Çocuklar dağılmadan önce istediğim şeyi kelimesi kelimesine ezberlediğimden emin oldular. Ronak'la Sylred bansheeleri çıkarmaya giderlerken, Evert si-

lah ayarlayıp beni eğitim alanına götürdü. Böylece, yarın ilk ışıklarla adadan ayrılmak zorunda olmadan önce son saatlerimi uçuş pratiği yaparak geçirebilecektim.

Çok konuşmadık. Evert, bana sadece hareketleri yaptırıyordu. Koşarak havaya sıçrayıp olabildiğince yükseğe çıkıyor, sonra tekrar yere iniyordum. Bazen yerden fırlıyordum. Bazen de yüksek dallardan ya da engelli parkurundaki merdivenlerden atlıyordum.

Ayrıca, bariyere kadar uçarak yorgunluk ve kas ağrıları başlamadan önce yapabildiğim kadar daireler çizerek dayanıklılık egzersizi yaptım. Kanatlarım her ne kadar hoş dursa da zayıf bedenime göre inanılmaz ağır ve vücudumdan daha uzundu.

Uçmama yardım eden rüzgâr olmayınca çabuk yoruluyordum. Evert beni izlemek için yanımda duruyor, ihtiyacım olduğunda bana su veriyordu. Kaslarım kilitlendiğinde sırtıma ve omuzlarıma masaj yapıyordu.

O gece çocuklar, ilk tanıştıkları ve çocukken kovanlarını oluşturdukları zamanlara ait hikâyelerle dikkatimi dağıtmaya çalıştılar. Normalde tüm anlatılanları su gibi içerdim ama zevk alamayacak kadar endişeliydim ve kafam meşguldü.

Sonunda ateşin önüne kıvrılıp uyumuş gibi yaptım. Bakmadığımı sandıklarında bana attıkları endişeli bakışlara dayanamıyordum. Zar zor uyudum.

Tüm gece yattığım yerde dönüp durmuştum. Sonunda Sylred beni sarsarak uyandırdı. "Vakit geldi."

Doğrulup saçlarımı sıkıca ördüm. Sylred zorla karnımı doyurmaya çalıştı ama midem isyan bayrağını çekmeden önce sadece birkaç lokma alabilmiştim. Evert, Ronak'ın hançerlerinden iki tanesini eteğimin altından gözükmeyecek şekilde bacaklarıma taktı. Belime de bir su tulumu bağladı.

Dışarı çıktığımda Ronak beni bekliyordu. Bir deri çanta

uzattı. Gwyllion perisiyle yapacağım takas için gerekli şeylerle dolu olduğunu bildiğimden içine bakmadım bile.

Çocukların tatmin olabilmesi için planın üzerinden üç kere daha geçtikten sonra beni adanın kenarına kadar götürdüler. Kenara gelmemiz çok uzun sürmemiş olsa da yürürken hiçbirimiz konuşmamıştık. Yaklaştıkça, parıldayan bariyerin tam adanın kenarında bittiğini görebiliyordum. Kenardan atlamama çok az bir zaman kaldığını bilerek uçuruma baktım. Kanatlarımın olması bile beni rahatlatmıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Ronak.

Hayır. "Hı, hı. Evet."

Sylred öne atılıp bana sarıldığında uyuşmuş gibi hissetmiştim. Sırtını sıvazlayacak gücü zar zor buldum. Sylred beni bırakır bırakmaz, Evert yanaklarımdan tutarak başımı ona bakacak şekilde kaldırıp beni kendisine odaklanmaya zorladı. "Gitmek istemiyorsan söylemen yeterli, Kaşıntılı. Başka bir yol buluruz."

Bana bir çıkış yolu sunması tatlıydı. Bunu ifade edebildiğimden daha fazla takdir etsem de aynı zamanda biliyordum ki yüksek perilerden kaçma şansım olsun istiyorsam, bunu yapmalıydım. Ronak haklıydı. Uyum sağlayamıyordum. Hem de hiç. Göze batıyordum. Bu adadan ayrıldığım an haberin prense gitmesi uzun sürmezdi. Hem uçabilen hem de bariyerlerden geçebilen tek kişi ben olduğum için tek umudum da bendim.

Evert sanki tenimin altına girip düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. Geri adım atmayacağımı görünce iç geçirdi. "Git, büyüyü al ve gel. Beni anlıyor musun?" Elleri hâlâ yüzümdeyken başımı salladım. Beni bırakmadan önce alnımdan öptü.

"Unutma, başka bir anlaşmaya girme. Konuşma. Yoluna bak. Seni kandırmaya çalışacaktır. Ona izin verme," dedi Ronak.

"Tamam."

"Seni, kendini savunman için yakın menzilli silahlar konusunda eğitmem lazımdı," dedi. Kaşlarını çatarak hançerlerimin durduğu yere baktı. Sırtımda sadağın durduğu kayışı sıvazladım.

"Yayım ve okum var. Tamamen savunmasız değilim. Bir hançer kullanmak da o kadar zor olamaz. Etrafımda sallayıp bir yere saplamayı umacağım."

Dudağı hafifçe seğirdi, ardından kahkaha attı.

Boğazımda yutamadığım kocaman bir taş varmış gibi hissederken diğerlerine döndüm. "Tamam o zaman. Sanırım işe koyuluyorum."

"Bu iş sende, Kaşıntılı," dedi Evert başını sallayarak.

Haklı olmasını umarak onlara sırtımı döndüm. Ayak parmaklarım bariyere değecek ve eğilip aşağıdaki uçsuz bucaksız gökyüzünü görecek kadar yaklaşana dek adanın ucuna yürüdüm. Son bir kez omzumun üzerinden geriye bakıp suratlarını ezberledim. Geri dönmeme ihtimalime karşı, onları bu şekilde hatırlamak istiyordum. Üçü de beni gerçekten umursuyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Derin bir nefes alarak tekrar onlara sırtımı döndüm ve uçsuz bucaksız gökyüzüne daldım.

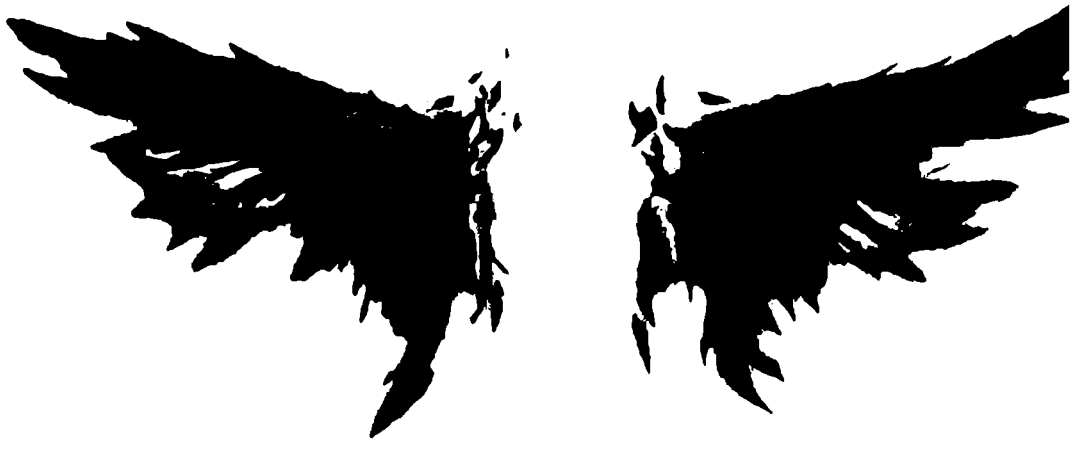

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Yerçekimi iki eliyle yukarı uzanıp buna muhtaçmış gibi beni aşağı çekti. Vücudumu olabildiğince sıkı tutarak bulutlara doğru düştüm. Ronak yorulmamam için uzun bir mesafe boyunca düşmemi önermişti ama yakında kontrolü ele almak için kanatlarımı kullanmam gerekecekti.

Sylred'in haritasına göre gwyllion perisinin sürgün adası hemen aşağıdaydı. Arachno neredeyse bir asırdır oradaydı. Neden sürgün edildiğini sorduğumda söylememişlerdi. İçimde bunu bilmek istemediğime dair bir his vardı.

Düşerken içimde garip bir his fark ettim. Sanki son sürat gitmek istiyordum ya da bıçaklanmışım gibi hissediyordum ama aslında ikisi de değildi. Az önce kendimi bir adadan aşağı attığım için olmalıydı. Nasıl bu durumlara düşürüyordum kendimi?

Altımda, uzakta bir şey görmeye başladığımda kanatlarımı açarak rüzgârı yakaladım. Biraz manevra yaptıktan sonra zahmetsizce süzülmeye başlamıştım. Prensin şatosundan düştüğümden beri ilk kez bu kadar yüksekteydim ama bu sefer biraz da olsa kontrolüm vardı. Tüm o antrenmanlar işe yaramıştı. Birkaç dakikalığına havada süzülmenin keyfini çıkardım. Kanatlarımda rüzgârı, sırtımda güneşi hissederken, daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Aşağı eğilerek Arachno'nun adasına kadar süzüldüm. Küçük ve kayalıktı, bitki örtüsü seyrekti, çocukların adasından çok farklıydı. Adaya yaklaştığımda etrafında süzülerek Gwyllio'nun saklanabileceği bir yer aradım. Güneş ışığını sevmiyordu, bu yüzden çocuklar onun hava koşullarından saklanabileceği bir yerde olduğunu düşünüyorlardı. Büyük bir kaya gördüğümde, bariyerin içinden geçerek oraya doğru ilerledim. Aramıyor olsaydım burayı fark etmezdim bile.

Yere mükemmel bir iniş yaptığımda kendimle gurur duydum. Derin bir nefes alıp etrafımı incelerken örgümden çıkan saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

"Tamam, Emelle. Korkunç periyi bul, büyüyü al ve git. Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım kendi kendime. Ancak tam o sırada karnımdaki garip ağrı arttı ve sol kolum parmaklarıma kadar garip bir hisle kaplandı. Elimi yüzüme doğru kaldırdığımda dehşet içinde avucumun gözden kayboluşunu izledim. "Bu da ne..." Elimi delice hareket ettirdim, sanki onu tekrar görünür hâle getirebilirmişim gibi... Elimin tekrar görünür hâle gelmesini izledim.

Gözlerimi kırpıştırarak elime baktım, paniğim nefes alışverişimi hızlanmaya zorluyordu. Belki de bu bir numaraydı. Belki de elim gerçekten kaybolmamıştı. Ayrıca, Arachno iddia edildiği kadar güçlüyse, o zaman belki de ada üzerinde midemin ağrısına ve garip kaybolmalarıma neden olan bir çeşit büyüsü vardı. Her neyse, şimdilik geçmiş gibi görünüyordu. Gerçi karnımdaki garip ağrı hâlâ devam ediyordu ama görevimle ilgilenebilmek için bunu zihnimin derinliklerine ittim. Ziyaretin geri kalanında elimin görünür kalmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Etrafıma dikkatle bakarken kayalardan oluşan dağa doğru yaklaştım. Çocukların adasının aksine burası ürkütücü derecede sessizdi, vahşi yaşamın tüm sesleri garip bir şekilde yok-

tu. Bu doğal olmayan, zorlama bir sessizlikti. Üstelik burası anormal derecede renksizdi. Ağaçlar seyrekti, zemin sertti, sanki rüzgâr bile buraya uğramak istemiyor gibi duruyordu. Atmosfer ürkütücüydü ve beni geriyordu. Kayalık dağa doğru belli belirsiz ilerlerken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ronak'ın talimatlarına uyarak, planladığımız sözleri söylemek için dikkatlice boğazımı temizledim. "Arachno, bir takas yapmaya geldim."

Sesim istediğimden daha titrek çıkmıştı ama burası kesinlikle tekinsiz hissettiriyordu. Bekledim, kayalık yamacın etrafına bakarak, sonsuz gölgelerin koruduğu gizli kuytuları görmeye çalıştım. Hiçbir şey olmamıştı. Yamacın etrafında biraz daha yürüdüm, neredeyse zemini oluşturan sivri, çıkıntılı kayalara takılıyordum.

"Arachno, bir takas yapmaya geldim," dedim bu sefer daha yüksek ve daha kararlı bir sesle.

Birkaç dakika bekledim ama yine bir şey olmadı. Gwyllion perisinin sürgünden kurtulmuş olabileceğinden, ölmüş olabileceğinden ya da çocukların onun adasının burası olduğu konusunda yanılmış olabileceklerinden endişelenmeye başlamıştım. Paniğin içimde kıpırdadığını hissettim. Görünüşümü gizleyecek bir büyü bulamazsam, tüm peri krallığında Prens Elphar'ın beni bulamayacağı bir yere saklanamazdım. Belki yakındaki başka bir adaya uçabilir ve yardım edecek başka birini bulabilirdim. Belki de...

Önümdeki figüre aniden çığlık attığımda düşüncelerim yarıda kesilmişti. Yamacın gri kayalıklarına o kadar iyi uyum sağlamıştı ki ne zamandır orada durup beni izlediğini bile bilmiyordum.

Kayalara mükemmel uyum sağlayan gri bir tene ve dizlerine uzanan gri uzun saçlara sahipti. Beni korkutan şey ise

gözleriydi. İki göz yerine, tüm alnını kaplayan bir sürü gözü vardı. Bir örümceğinki gibi küçük ve siyahlardı. Hepsini de farklı zamanlarda kırpıyordu. Nedense bu gerçeğe çok takılıp kendimi bir Simon Says* oyunundaymışım gibi her birinin göz kırpışını takip etmeye çalışırken bulmuştum.

"A-Arachno?"

Peri elini kaldırdı ve kemikli parmağını bana doğru kıvırdı. Sert bir yutkunmayla ona doğru ilerledim. Ben hareket eder etmez, kayaların arasındaki gizli bir yarığa doğru dönerek tepenin yamacında kayboldu. Arkama bir kez daha bakıp, gökyüzünü bir daha göremeyebileceğimi bilerek onu takip ettim.

Oyulmuş bir mağaraya ulaşana kadar beni küçük, kaba kayalıklardan aşağıya indirdi. İçeriden bakınca buranın perilerin yaşadığı yer olduğu belli oluyordu. Ortada ateşin üstünde fokurdayan bir kazan duruyordu ancak anlayabildiğim kadarıyla yemek pişiriyor gibi görünmüyordu.

Etrafta rastgele nesnelerden oluşan bir karmaşa vardı; hepsi kirli, uyumsuz ve gariplerdi. Bir köşede bir yığın battaniye duruyordu. Duvarlardan biri yerden tavana kadar garip, beyaz ipliksi bir maddeyle kaplıydı. İplerin arkasında ne olduğunu söyleyemezdim ama bazı noktalarda inişli çıkışlıydı, arkasında sıkışmış bir şey varmış gibi görünüyordu. Tüm bunların haricinde eşyaları arasında en endişe verici olanı, yüzen vücut parçalarından oluşan kavanozlardı. Kavanozlardan düzinelerce vardı. Hatta belki de yüzlerce. Bazıları hayvana, bazıları da periye benziyordu.

Suya batırılmış gibi vücudumdan soğuk bir ter boşaldığında, gözlerimi hızla kaçırdım. Kazanın önünde duruyor, bir sürü gözüyle beni izliyor, hâlâ tek kelime etmiyordu.

---

* En az üç kişiyle oynanan bir çocuk oyunu. Ebe olan oyuncu "Simon der ki" ifadesiyle başlayan bir cümle kurarak diğer oyunculara yapması gereken bazı talimatlar verir. -r.n.

"Arachno, bir takas yapmaya geldim."

İnce dudakları yavaşça gülümsedi. Dişlerinin çürük ya da eksik olmasını bekliyordum, bu yüzden biraz sivri olsalar da bir dizi, göz kamaştırıcı beyaz diş gördüğümde hazırlıksız yakalanmıştım. Bu dişler onun yabani ve nahoş görünümüne hiç uymuyordu.

"Küçük kuş takas yapmak istiyormuş," dedi. Sesi çakıl taşı kadar sertti. Şimdiye kadar duyduğum tüm kadınlarınkinden daha derindi.

Başımı salladım. Ronak beni, sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşmam konusunda uyarmıştı, ben de buna sadık kalmaya niyetliydim. Bu yaşlı kadının, huysuz görünümünün altında inanılmaz derecede güçlü olduğuna hiç şüphem yoktu. Çocuklar bile ondan korkmuş görünüyordu ve onlar kolay kolay korkmazlardı.

Ateşin yanındaki çıkıntılı kayalardan birine oturmamı işaret etti, o da karşımdaki başka bir kayaya oturdu. Oturduğum için içten içe rahatlamıştım. Karnımdaki ağrı ilk hissettiğimden beri daha da artmıştı. Rahatsızlık hissini hafifletmek için kolumu ön tarafıma sardım. Her ihtimale karşı ellerimi de kontrol ettim. Hâlâ oradalardı. Vay canına.

"Demek, küçük kırmızı kuş Arachno'yla takas edecek bir şeyi olduğunu düşünüyor?" diye mırıldandı. "Küçük kuş, Arachno'nun bariyerini aştı. Küçük kuş, tek başına geldi. Küçük kuş, Arachno'nun isteyeceğini düşündüğü bir şey taşıyor. Yine de küçük kuş o kadar korkmuş ki uçup gitmek istiyor," diyerek sözlerini bir kıkırdamayla bitirdi.

O gülerken ağzımı kapalı tutarak onu dikkatle izledim. Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi gerçekten seviyordu. Titremelerini önlemek için ellerimin üzerine oturmak zorunda kalmıştım.

Odanın öbür ucunda, duvarın telli karmaşasının arkasın-

da bir sürtünme sesi duydum. Tümseklerden birinin hareket ettiğini gördüğümü sandım ama gözlerimi tekrar Arachno'ya çevirdim.

"Bir büyüye ihtiyacım var. Bunun için takas edebileceğim genfin kuyruklarından tüylerim var," dedim prova ettiğim sözlerimi tekrarlayarak.

Ronak'ın bana verdiği keseyi çıkardım. Arachno'dan gözümü ayırmadan keseye uzanıp çocukların kuyruklarından alınmış tüyleri çekip çıkardım. Siyah, sarı ve kahverengi saç tutamlarının bir karışımıydı. Arachno'nun boncuk gözleri elimdeki tüylere odaklandı, koyu mor dilini çıkarıp dudaklarını açlıkla yaladı.

"Arachno'nun hiç genfin kuyruğu tüyü olmadı. Arachno bunu kabul edecektir," dedi.

Tüylere uzandığında, elimi etrafına kapatıp geri çektim. "Önce büyü," dedim.

Arachno ağzını açıp tekrar kıkırdadı. "Küçük kuş, buraya geldiği için aptal ama belki de o kadar da aptal değildir."

"Büyü," dedim tekrar kararlılıkla, buradan gitmek istiyordum. Burada geçirdiğim her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Ayağa kalk," dedi Arachno ayağa kalkarak.

Öne doğru bir adım attı. Bana uzanıp kollarımı kenetlediğinde geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Dokunuşlarımız arasında parlak mavi bir büyü parıltısı patladı ama daha büyü bana dokunamadan aniden ellerini çekti. Sanki dokunuşum canını yakmış gibi ellerini salladı. Boncuk gibi küçük gözlerinin her birini bana dikti.

Ses tonu öfke dolmuştu. "Bu kız ne böyle, Arachno? Küçük kırmızı kuşun üstünde garip bir büyü var. Büyün onun üstünde işlemeyecektir, hayır. Büyün küçük kuşa tutunamaz,

tıpkı bariyerin küçük kuşu tutamadığı gibi," dedi kendi kendine konuşarak. "Büyü küçük kırmızı kuşa tutunamıyor. Ama neden? Ne bu küçük kuş?"

"Ben, ben..."

Çocuklar bana hiçbir koşulda Arachno'ya ne olduğumu söylemememi tembihlemişlerdi. Bazı büyülerin neden bende işleyip bazılarının işlemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Diğer büyüler, Evert'in beni iyileştirmesi ya da bansheelerin çığlıkları gibi olanlar, üstümde işlemişti. Ancak Arachno'nun büyüsü ve bariyerlerdeki işlemiyordu. Neden olduğunu bilmiyordum.

"Ben... farklıyım," demeye karar verdim en sonunda.

Arachno homurdandı. "Arachno küçük kuşun farklı olduğunu biliyor. Arachno'nun gözleri küçük kızın farklı olduğunu görebiliyor, küçük soytarı! Küçük, yalancı soytarı, Arachno'yu kandırabileceğini sanıyor!"

Kararlılıkla başımı sallayıp onu sakinleştirmek için elimi kaldırdım. Yapmak isteyeceğim son şey onu kızdırmaktı. Onu kızdırmamam konusunda uyarılmıştım. "Hayır, hayır kandırmaca yok," diye ona güvence verdim. "Ben farklıyım. Sadece kalabalığa karışmam gerekiyor. Kandırmaca yok, Arachno. Takas. Sadece takas."

Arachno dolanmayı bırakıp bana baktı, kemikli parmağını çenesine yerleştirmişti. "Arachno küçük kuşa büyü yapamıyor. Büyü küçük kuşa tutunmuyor. Ama Arachno küçük kırmızı kuşun kanatlarını saklamasını sağlayabilir."

"Kanatlarımı saklamak mı?"

Arachno başını salladığında gri saçlarından bazıları gözlerine döküldü. "Ah, evet. Bu büyü küçük kuşa işlemeli. Farklı bir büyü. Ama genfin tüyünden fazlası eder. Bu daha büyük bir büyü, ah, evet. Çok daha büyük."

Bunun bir kandırmaca olduğundan endişelenerek söyle-

diklerini dikkatlice düşündüm. "Kanatlarımı istediğim zaman saklayıp, istediğim zaman geri çıkarmamı sağlayan bir büyü mü yapacaksın?"

Arachno kafasını salladı. "Arachno bunu yapabilir."

Pişman olmayacağımı umarak, başka da bir şans göremediğim için başımı salladım. "O zaman sana genfin kuyruk tüylerinin yanında, bansheelerin dillerini takas edebilirim," dedim ve tekrar keseye uzandım.

Bir kumaş şeridinin içine sarılmış dilleri aldım ve görmesi için ona uzattım. Zevkle gülümsedi, gözleri iğrenç dillere kilitlenmişti. Dehşete kapılmıştım ki Arachno eğilip onlardan birini yaladı. İğrençti.

Duruşunu dikleştirip yine o memnuniyet sırıtışını takındı. "Arachno küçük kırmızı kuşla bu takası yapacak."

Arkasını döndü ve mağaranın her tarafına dağılmış eşyalarını karıştırmaya başladı. Çoğunu göremediğim eşyaları sistematik bir şekilde kaynayan kazanın içine atıyordu. Kavanozlar içeride paramparça oluyordu. Sandıkların birinden bir kutu külle, o atmadan önce görme şansım olmayan bir sürü başka şey daha ekledi.

Sonra yanıma gelip, hiç uyarmadan kanadımdan kırmızı bir tüy koparak küçük bir çığlık atmama neden oldu. Onu da kazanın içine attı, ardından hepsini garip bir düzende karıştırmaya başladı. Metodik bir şekilde karıştırıyordu. Karışım kaynamaya, ardından parlak kırmızı bir parıltı yaymaya başladı.

Bitirdiğinde kazanı eğerek karışımı bir kavanoza döküp bana uzattı. Kapağını kapatıp kalçamdaki keseye koydum çünkü bunu burada onun yanındayken içmemin imkânı yoktu. Gerçekte ne olduğunu ya da bana ne yapabileceğini bilemezdim. Bekleyip çocukların yanında içsem daha iyi olurdu. Ayrıca, sanırım hasta olacaktım. Karın ağrım gittik-

çe kötüleşiyordu. Ağrıdan saç çizgimde boncuk boncuk ter birikiyordu.

Ancak ben kavanozu kaldıramadan, Arachno başını sallayarak beni durdurdu. "Hayır, küçük kuş. Şimdi iç, yoksa işe yaramaz. Sen iç. Takas ederiz."

Kahretsin. Bunu içtiğim için ölürsem çok sinirlenecektim.

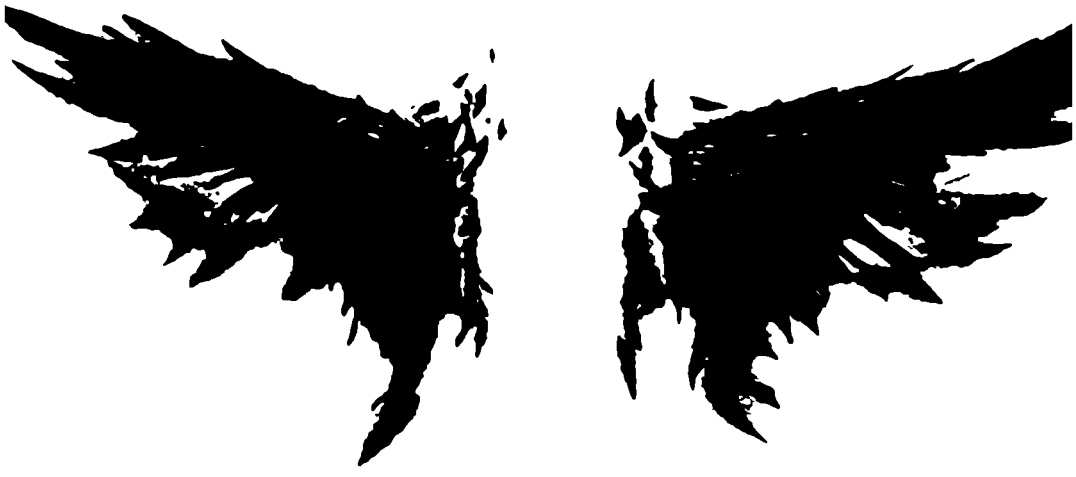

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Tek dikişte Arachno'nun içeceğini bitirdim.

Korkunç bir yanma hissi dilimin arkasından boğazıma, bağırsaklarımın derinliklerine, omurgamdan aşağıya doğru ilerleyip sonunda kürek kemiklerimin arasına, kanatlarımın dibine yerleşti. Daha önce de karnım ağrımıştı ama hiçbiri bu acıyla kıyaslanamazdı.

Acı dolu bir çığlık atarken, kontrolsüzce kıvranarak yere düştüm. Sırtımdaki ve kanatlarımdaki tüm kemikler kuru dallar gibi kırılıyor, parçalara ayrılıyor gibi hissediyordum.

Arachno'nun yüzü gözlerimin önünde süzüldü. Konuştuğunu fark etmem uzun zaman aldı. Büyük bir çabayla, tekrar tekrar, "İçeri çek, dışarı it, içeri çek, dışarı it," dediğini duyacak kadar odaklanmıştım.

Kanatlarımı içeri çekmek mi? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Nasıl yapılacağını da kesinlikle bilmiyordum. Yine de Arachno'nun dedikleri sırtımdaki ağrılı sinir kuşağına sızıyordu.

"İçeri çek, dışarı it, içeri çek, dışarı it..."

Bir çığlıkla kanatlarıma odaklanıp onları içime *çektim*, çektim ve çektim. Onları omurgamın içinde kıvrılmış, güvende ve tenimin altına sarılmış olarak hayal ettim.

Ardından acı aniden kayboldu.

Nefes nefese kalıp doğruldum. Vücudumun ani hafifliği yüzünden neredeyse devriliyordum. Kanatlarım gitmişti. İçgüdülerimi takip ederek onları geri ittim ve bir acıyla bedenimden kurtulduklarını hissettim, omzumun üzerinden baktığımda yine oradalardı. İnanamayarak bakarken yorgun ve titrek bir kahkaha attım.

Neşem kısa sürmüştü çünkü Arachno beni ayağa kaldırdı, keskin tırnakları kollarıma battı. "Hadi, takas yapalım," dedi tehditkâr bir alaycılıkla.

Ona içinde tüy ve dillerin olduğu keseyi uzattım, o da açgözlülükle keseyi elimden kaptı. Dilleri alıp bir kavanoza koydu. Aynı şeyi tüyler için de yapıp onları renklerine göre ayırdı.

Sonra dehşet içinde üçüncü dili aldı, ağzını açıp hamburger gibi ısırdı. "Aman Tanrım..."

Ağrıyan midemi tutarak arkamı dönmek zorunda kaldım. O dili çiğnerken, höpürdetirken ve emerken duymamaya çalıştım ama sesler, kayalık mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Daha da kötüsü, karıncalanma hissi geri gelmişti ve bu sefer iki elimde vardı.

Dehşet içinde aşağıya baktığımda ellerimin bir görünüp bir kaybolduğunu gördüm. "Bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordum tiz bir sesle.

Beni görmezden geldi. Parmaklarını tatmin edici "mmm" sesleriyle yaladığını duyduğumda arkamı dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Tamam, o zaman. Dili beğendiğine sevindim. Seninle takas yapmak zevkti. İyi sürgünler."

Sonunda bana baktı ve titreyen ellerime odaklandı. Dilin son kısmını da yuttu. Ürpertici bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı. "Hmm. Küçük kırmızı kuşun içinde garip bir büyü var. Arachno küçük kuşa büyüden bahsedebilir."

Olduğum yerde durdum ve ona bakmak için arkamı dön-

düm. Şu an çocukların kuyruk tüylerinden bir tutamı spagetti eriştesi gibi höpürdeterek yediğine emindim. İğrençti.

Karnımdaki ağrı o kadar şiddetlenmişti ki nefes almakta zorlanıyordum ve karıncalanma yayılmaya devam ediyor, uzuvlarım görüş alanıma girip çıktıkça dirseklerime kadar ulaşıyordu.

"Ne biliyorsun?" diye mırıldandım. "Bana neler oluyor?"

Arachno gülümseyerek etrafımda dolandı. Çıkışla benim arama girdiğinin fazlasıyla farkındaydım. Bana yaklaştığı her adımda geri çekiliyordum. Arachno yumruğunu açarak elinin içinde ezilmiş tüyümü gösterdi. İksir için kullanırken birden fazlasını koparmış olmalıydı. Tüyü kaldırıp ağzına götürdü ve bütün olarak yuttu.

Dişlerimi sıktım. "Benim tüylerim takasın bir parçası değildi," dedim.

Arachno tüyümden bir ipi, diş ipi gibi dişlerinin arasından çıkarırken daha da geniş gülümsedi. "Arachno her büyünün tadına bakabilir. Her tat Arachno'yu daha güçlü yapar. Arachno senin ne olduğunu tadabilir. Küçük kuş, peri değil. Küçük kuş buraya ait değil, hayır. Buraya hiç ait değil. Küçük kuş kalamaz."

Görünmez kollarımla kendimi sarıp, acıdan hafifçe eğilirken bile ona bakmaya devam ettim. "Ne demek kalamam?"

Arachno genişçe gülümsedi. "Kaybolacak. Ah, evet, küçük kırmızı kuş silinecek. Çoktan başladı bile. Onu burada tutan şey bağları ama şimdi bağlarından çok uzakta, değil mi? Küçük kuş bağlarından bu kadar uzağa uçmamalı. Aptal, aptal küçük kuş."

Dehşet içime çimento gibi doluyor, midemde katılaşıyor ve zihnimi donduruyordu.

"Devam etmeyecek," diye sürdürdü Arachno. Cebinden biraz daha genfin tüyü çıkarıp ağzına attı. Gözlerini başıyla

beraber geriye attı. "Genfinler eşleriyle bağ kurduklarında, artık küçük kuşun bağları olmayacaklar. Kuş silinip gidecek. Ah, evet, küçük kırmızı kuş bağlarını kaybedecek ve silinip gidecek."

Vücudum titriyordu ama sebebi korku mu, acı mı, dehşet mi, yoksa bu üçünün karışımı mıydı, bilmiyordum. Bana doğru ilerlemeye devam ettiğinde, yanlışlıkla yapışkan, telli duvara kadar geri çekilmiştim. Kanatlarımla sırtım yapışkan maddeye değdiğinde ne olduğunu anlamıştım.

Bir ağ.

Temas ettiğimde ağ duvarının arkasındaki tümsek hareket etti. İrkilerek zıpladığım zaman sıkıştığımı fark ettim. Ben fark ettiğim an Arachno da fark etti, tekrar kıkırdamaya başladı. "Küçük kuş kapana kısıldı," dedi şarkı söyleyerek. "Arachno, küçük kırmızı kuş silinip giderken, onun tadına bakacak."

Dehşet üzerime çökmüştü ama sadece bir saniyeliğine. Bir sonraki saniye, kalçamdaki hançere uzanıp çıkardım. Sahip olduğum sınırlı hareket kabiliyetini kullanarak arkamdaki ağa sapladım. Ne yazık ki, bu hareketim sağ tarafımı kurtarmaya yetmişti.

Hançer ağa takıldı ve beni onu bırakmaya zorladı. Gözlerimi kapatıp, konsantre olarak kanatlarımı vücuduma geri *çektim*. Keskin bir acı sarsıntısıyla kanatlarım yok oldu. Özgürce zıplamaya çalıştım ama Arachno elinde kendi hançeriyle aniden önümde belirdi. Kalbime nişan aldığında tam zamanında bana saplamasını engellemeyi başardım, ellerim kolunu ve bileğini tutmak için yukarı kalktı.

Göründüğünden çok daha güçlüydü. Bıçağı kalbime saplamasını engellemek için tüm gücümü harcıyordum. Arkamda bir hareket olduğunda göz ucuyla bir şeyin sol tarafımdaki hançeri yakalayıp ağın derinliklerine çektiğini gördüm.

"Küçük kuş, Arachno'nun ağına uçtu. Küçük kuşun kanatlarının tadı çok güzel olacak, ah, evet," diye tısladı Arachno kulağıma.

Siyah örümcek gözlerinde, dehşete düşmüş yansımamı görebiliyordum. İkinci hançerime ulaşmak için kollarımdan birini serbest bırakacak kadar güçlü değildim. Zaten onu zar zor uzağımda tutabiliyordum. Uzuvlarımı göremezken ona karşı savaşmak garipti. Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

"Küçük kuşun kanı kanatları kadar kırmızı mı olacak?" diye hırladı Arachno yüzüme. "Küçük kuşun kemikleri çıtırdayacak mı? Derisi ağzımda eriyecek mi? Görünmez parmaklarının tadı tuhaf olacak mı?"

Başını benimkine yaklaştırdığında irkildim. Uzun, mor dilini yanağımda gezdirdiğinde de ürperdim. "Ah, küçük kuşun tadı çok güzel olacak."

Bağırdım, kollarım onu tutmaya çalışmanın gücüyle titriyordu. Enerjim tükeniyor, hançeri santim santim yaklaşıyordu. Sonra aniden geriye düştüm, Arachno da benimle birlikte düştü.

Üstüme düşerken beni hançeriyle ezmemesi için zar zor yuvarlanıp yolundan çekilebilmiştim. Kendini toparlayamadan onu üzerimden itip ayağa fırladım. Ağlarla kaplı, yüzü ölümcül derecede solgun ve cılız, eli hançerimi kavramış bir erkeği görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Vahşi gözleri parladı, aniden kendini Arachno'nun üzerine fırlatarak onu tekrar yere düşürdü. Çığlık atan, çırpınan bedenini ağ duvarına doğru itti. Hançeri kullanarak ağın bir kısmını kesip, Arachno orada asılı kalana kadar etrafını sardı. Yüzü kıpkırmızıydı, tüm vücudu çırpındı ama kurtulamadı. Bu yüzden feryat etti.

Adam kolumun görünen kısmını tutup döndüğünde ve beni koşmaya zorladığında olay yerinde donmuş bir şekilde

duruyordum. Tökezledim ama o devam etti. Peşinden koşarken beni ayaklarımı tekrar yere basmak için çabalamaya zorluyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu nefes nefese.

Yeraltı geçitlerinden hangi yöne geldiğimizi hatırlamaya çalışarak etrafıma baktım. "Sola," dedim.

Hâlâ elimi tutarken, beni yanına çekerek hızla ilerledi. Sonunda tekrar dışarı çıkana kadar onu sık sık yönlendirdim ve temiz havaya ulaştığımızda derin nefesler aldım. Arachno'nun çığlıkları hâlâ arkamızdan yankılanıyordu.

"Hadi," diyerek beni tekrar koşmaya zorladı.

Koşmaktan gerçekten nefret ediyordum ama kanatlarımı çıkarmadığım için ağırlıkları olmadan koşmak biraz daha kolay oluyordu. Adam bizi birkaç kez farklı yönlere geri döndürmüş olsa da uzaklaşmıştık. Hiçbir şey söylemedim. Nefes nefese kalmakla ve karnımdaki ağrıyla uğraşmakla o kadar meşguldüm ki bir ayağımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Sonunda adanın ucuna ulaşmıştık, bariyer ayaklarımızın dibinde parıldıyordu. İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk. Hem çığlık atan ciğerlerim hem de karnım yüzünden bedenim bükülüdü.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı eğip ona ilk kez iyice baktım. Beyaz saçları, gri gözleri ve gümüşün en yumuşak tonunda bir teni vardı. Dikkatimi en çok çeken şey, alnının üstünden çıkıp kulaklarının arkasına doğru kıvrılan iki kavisli boynuz olmuştu. Gri ve kalın boynuzları, uzun saçlarını geride tutuyor, tam çenesinin dibinde bitiyordu.

"Nesin sen?" diye sordum kendimi durduramadan.

Başını eğdi. "Ben bir Cernu'yum. Sen nesin?"

"Imm... yarı yüksek peri, yarı insan," diye dikkatlice cevap verdim, yutmasını umarak.

"İnsan, hmm... İlginç."

"Evet, öyleyim," dedim, hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışarak. "Çok ilginç."

Tanrım, karnım ağrıyordu. Elimi de arkamda saklamaya çalışıyordum çünkü henüz görünmez olduğunu fark ettiğini sanmıyordum.

"Hançer için teşekkürler," dedi gülümseyerek.

Çok yakışıklı bir perinin gölgesi olduğu çok açıktı. Birkaç düzine iyi yemeğin yanı sıra, uzun bir banyo ve ağ temizliğiyle muhtemelen çok yakışıklı olacaktı.

"Örümceğimsi sürtüğü ortadan kaldırdığın için teşekkürler," dedim.

Kendini tanıtmak için elini göğsüne koydu. "Ben Belren."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama tam olarak doğrulamamıştım. "Emelle," dedim selamlarken.

Başını sallayıp etrafına bakındı. O bakmıyorken su tulumuma uzandım ve elimi hızla çekmeden önce göğsüne doğru ittim. "Al bakalım. Üzgünüm, hiç yiyeceğim yok."

Suyu alıp içmeye başladı. Bana geri vermeye çalışmadan önce durup kolunun tersiyle ağzını sildi.

"Hayır, senin olsun."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama ikimiz de onun ihtiyacının benimkinden çok daha fazla olduğunu biliyorduk. Kendini durdurmadan önce büyük bir yudum daha aldı. "Teşekkür ederim." Kollarımı işaret etti. "Ne oldu?"

"Ah, şey..." Ellerime baktım ama bir anlamı yoktu çünkü onları göremiyordum. Kollarım kütük gibi görünüyordu. "Bir çeşit büyü," diye belli belirsiz bir cevap verdim. "Ne zamandır orada sıkışıksın?" diye sordum dikkati üzerimden almak için.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Günler? Haftalar? Çok uzun olduğunu sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar beni

yemiş olurdu ama o ağın içinde bir süredir üzerinde çalıştığı başka bir şey vardı."

"İğrenç," dedim ürpererek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kraliyet ailesini kızdırdım, başka ne olabilir ki?"

"Buraya ceza olarak mı gönderildin?" diye sordum şaşırarak.

Başını sallayarak bir yudum daha aldı. "Başımı belaya soktum ve buraya getirildim. Buranın Arachno'nun adası olduğunu bilmiyordum. Bilsem çok daha sert savaşırdım. Beni bayılttılar ve burada bıraktılar. Beni bulup mağarasına sürükledi," diye açıkladı. "Manyak sürtük, bütün gün boyunca benimle üçüncü şahıs ağzıyla, önce hangi parçalarımı yiyeceğini konuştu. Görünüşe göre kurbanlarını önce aç ve susuz bırakmayı seviyor."

"Bu korkunç."

"Peki ya sen? Neden buraya gönderildin?"

"Gönderilmedim. Buraya takas yapmaya geldim."

Bana delirmişim gibi baktı. "Ağ üzerinden söylediğin her şeyi duyamadım ve duyduklarımı da yanlış anladığımı düşünmüştüm. Buraya isteyerek gelen birini hayal edemiyorum," dedi beni inceleyerek. "Bariyeri nasıl aştın?"

"Benim... aşmamı sağlayan bir büyüm var."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Beni çıkarabilir misin?"

Başımı sallayıp dudağımı ısırdım. "Üzgünüm, keşke yapabilseydim ama yapamam. Sadece benim üzerimde işe yarıyor."

Yüzü düştü ama hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Sorun değil. Arachno'nun bariyerini sürekli indiriyorlar ve ona hediyeler getiriyorlar, tıpkı beni getirdikleri gibi. Bir sonraki gelişlerinde buradan gideceğim." Omuzlarını esnettiğinde sırtından bir çift gümüş kanat çıktı.

"Kanatlarını sevdim," dedim

Mutlulukla bana baktı. "Teşekkürler. Sanırım senin de bir çift kanadın var, değil mi?"

"Var."

Başını salladı. "Buradan gitmelisin. Ben Arachno'ya göz kulak olup bir yere saklanacağım. Benim de buradan çıkmam çok sürmez."

"Emin misin?"

"Evet. Dediğim gibi. Birkaç günde bir ona hediye getiriyorlar, yakında bir tane daha gelecek. Arachno'nun onları rahatsız edenlerle oynamasına izin vermeyi seviyorlar. Git buradan. Bir daha gelmeyeceğine söz ver, takas yapmanı gerektirecek kadar çaresiz olsan bile."

Hafifçe güldüm. "Söz veriyorum."

Hançerime uzandı ama başımı iki yana salladım. "Sende kalsın. Bende bir tane daha var," dedim.

Başıyla onaylayıp yürümeye başladı. "Bol şans, Emelle."

"Sana da Belren."

Görüş alanımdan çıktığında, kanatlarımı dışarı *itip* kendimi adadan aşağı saldım. Buradan defolup gitmeye hazırdım. Geri uçmak çok daha zordu. İlkinde düşüyordum. Bu sefer, kanatlarımı çırpmak için tüm gücümü kullanmalıydım. Sonunda kıyıya çıkabileceğim bir hava boşluğuna ulaşana kadar rüzgâr benimle savaştı.

Midem artık o kadar korkunç bir acı içindeydi ki küçük, soluk soluğa nefesler almaktan başka bir şey yapamıyordum. Görünmezlik karıncalanmalarının da kollarımdan omuzlarıma kadar yayıldığını hissedebiliyordum. Görüşüm siyah noktalarla dolup taştığında, harcadığım enerji için yeterli oksijen alamadığımı bilmeme rağmen durmadım. Durursam düşerdim ve çocuklara asla ulaşamazdım. Eğer Arachno'nun söylediği doğruysa da...

Kendimi acıdan uzaklaştırmak için kanatlarımın her çırpışını saydım. Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört... Yüzümden ter damlıyordu ve görebilmek için gözlerimi silmem gerekiyordu.

Adanın dibi göründüğünde, dudaklarımdan bir rahatlama nefesi kaçtı. Adanın dibi pürüzlü kayalarla sıkıştırılmış topraktan oluşuyordu. Her tarafa yayılmış dev ağaç köklerini görebiliyordum. Son enerjimle adanın kenarına ulaştım ve kendimi bariyere doğru fırlattım, buruşuk bir yığın hâlinde yere inmeden önce çimlerin üzerinde yuvarlandım.

Ormanın tanıdık manzaraları, kokuları ve sesleri, üç büyük genfin farklı yönlerden bana doğru hücum etmeden hemen önce duyularımı doldurdu. Bana ilk kimin ulaştığını bilmiyordum çünkü sanki bir saniye içinde hepsi üzerime gelmişti.

"Sikeyim, bu da ne? Kolları nerede?"

İçlerinden biri bana dokunduğu an içimin derinliklerindeki acı kayboldu, iki kolum da tekrar ortaya çıktı.

Başımı kaldırıp baktığımda Evert'in ellerini ovuşturduğunu gördüm, büyü ile parlayıp sönüyorlardı. "O da neydi öyle? Kolların gitmişti, sonra sana dokundum ve... Ne oluyor, Emelle?"

Gerçekten orada olduklarına dair kendimi rahatlatmak istercesine ellerimi birbirine sürttüm. Rahatlamış bir hâlde nefes aldım. Geri döndüğüm için mutluydum, acıdan kurtulduğum için mutluydum, tekrar tamamen görünür olduğum için mutluydum.

Ancak rahatlamam Arachno'nun dediklerinin soğuk, sert gerçeğiyle yıkanmıştı. O haklıydı, burada olmamam gerekiyordu. Bunu biliyordum. Diğer bütün aşk melekleri biliyordu. Hatta çocuklar bile biliyordu.

Peri prensi beni bu dünyaya sihirle göndermişti. Ben bir aşk meleği, sadece Perde'de var olması gereken bir varlıktım. Eğer Arachno'nun söylediklerine inanırsam, bir bağım olmazsa, Perde'ye geri dönecektim. *Şey aslında bir değil, üç bağım olmazsa.*

Etrafımda toplanan üç yüze baktım. Beni burada tutan

onlardı. Onların adasına inmiştim ve bana dokunmuşlardı. Prensten gelen büyünün etkisiyle hâlâ çatırdayan tenime dokunan ilk kişiler onlardı. O gün hissettikleri büyü buydu. Bu yüzden beni hissedebiliyorlardı. Perde'ye geri dönmek yerine, bir şekilde beni buraya bağlı tutuyorlardı. *Onlar* benim bağlarımdı.

Ancak ritüellerini tamamlar ve kovan büyülerini sağlamlaştırırlarsa, benimle olan bağları kopacaktı. Bağlarım olmadan silinip gidecek, Perde'ye ve sadece kendim için var olduğum yere geri dönecektim.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Varlığımın diğer üç kişinin yaşamına bağlı olduğunu öğrenmek kadar yoğun bir şeyi bilmenin sorunu, bu bilgiyle birlikte gelen çatışmaydı. Yarın, beş yıllık sürgünleri sona eriyordu. Bariyer düşecek ve ölümüne dövüşecekleri krallık adasına götürüleceklerdi.

Eğer kader yüzlerine gülerse hayatta kalacaklar, aleyhlerindeki tüm suçlamalar silinecekti. Eski asaletli ve güçlü konumlarına geri dönecekler, hayatları devam edecekti. Başarısız olurlarsa öleceklerdi.

Bu yüzden yeterince gergindim. Onların iyiliği ve gelecekleri için endişeleniyordum. Bu endişeye bir de benim hayatımın onlarınkine bağlı olduğu gerçeği eklenince, düşüncelerim ve duygularım karmakarışık bir hâl almıştı. Sonuç ne olursa olsun, Hapı Yutmuş Aşk Meleği'ydim çünkü bağlarım olmadan bir çıkış yolu bulamıyordum.

Eğer itlafta kaybederlerse öleceklerdi, ben de hem onları hem kendimi kaybedecektim. Pislik genfinler olabilirlerdi ama ben onları, benim pislik genfinlerim olarak görmeye başlamıştım. Onlara bir şey olursa bu beni öldürürdü.

Kazanırlarsa da hayatlarına geri dönecekler, yeni bir eş seçecekler, genfin güç töreni işlerini bitireceklerdi. Ben de beni fiziksel dünyaya bağlı tutan bağlarımı kaybedecektim.

Yemek masasının etrafında yemek yiyen çocuklara bakarken, onlara gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu onlar için hiç adil olmazdı. Bu yüzden onlara, Arachno'nun yanından ayrılmadan önce bana garip bir görünmezlik büyüsü yaptığı yalanını söylemiştim.

Her ne kadar yere yıkılıp Arachno'nun söylediği her şeyi, anladığım her şeyi onlara anlatmak istesem de yapamazdım. Onlara benimle ilgili planlarını değiştirme sorumluluğunu yükleyemezdim. Bu doğru olmazdı.

Onlara gerçeği söylersem ve buna rağmen bir eş seçerlerse, bu beni birden fazla şekilde mahvederdi. Onlara gerçeği söylersem ve kalmama yardım etmek için bir eş seçmemeye karar verirlerse, eninde sonunda bana içerlerler hatta belki benden nefret ederlerdi. Bu da beni mahvederdi. Bu yüzden onlara söyleyemezdim. Sadece... yapamazdım.

Perde'nin içinde kaybolmak istediğimden değildi. Kesinlikle değildi. Sadece farklı bir yol bulmam gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Emelle?" Sylred'in sesi beni düşüncelerimden kopardı.

Başımı kaldırdığımda üçünün de beni izlediğini gördüm. "Evet?"

"Çok sessizsin."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama zorlama olduğunu biliyordum. "Özür dilerim."

"O adada, bilmemiz gereken başka bir şey mi oldu?" diye sordu Ronak, siyah gözleri içimde bir delik açıyor gibiydi.

"Hayır."

Sylred sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını düşünceli bir şekilde yana yatırdı. Kahverengi gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Hayır. Kesinlikle iyi *değildim*. "Hı-hımm. Evet. İyiyim."

"Kaşıntılı."

Gözlerim Evert'e kaydı. Mavi gözlerini bana dikmişti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Evet?" diye sordum masum ve rahat görünmeye çalışarak.

"Yemek yemedin," dedi hâlâ dolu olan tabağıma bakarak.

"Aç değilim."

"Sen *her zaman* açsın. Yemek yedikten sonra bile açsın. Uyandıktan sonra ilk iş acıkıyorsun. Hatta gecenin bir yarısı kalkıp, kırıntı arayan küçük bir fare gibi yiyecek depolarımızı karıştırmaya başlıyorsun. O yüzden tekrar soruyorum. Neler oluyor?"

"Bir şey yok. Sadece yorgunum."

Bakıştılar. Keşke bunu yaptıklarında birbirleriyle nasıl bir iletişim kurduklarını bilseydim. Sanki tek kelime etmeden bütün bir sohbeti sürdürebiliyorlardı.

"Yarın için mi endişelisin?" diye sordu Sylred nazikçe.

Kısmen doğru olduğu için kısmen de onlara verecek başka bir bahanem olmadığı için hemen atıldım. "Evet. Çok."

"İtlaf konusunda endişelenmene gerek yok." Sesi çok emin geliyordu. Ukala ve kendinden emin.

"Tanrılar aşkına, adı üstünde, *itlaf*. Bu iyi bir isim değil."

Evert kıkırdayıp onlar için endişelenmem saçmaymış gibi gözlerini devirdi. "Kaşıntılı. Hadi ama. Bize biraz güven. Eğer fark etmediysen, biz fena çocuklarız."

"Hmm. Hayır, fark ettiğimi söyleyemem."

Bana sırıttığında gamzelerini görünce, gözyaşlarına boğularak kendimi kollarına atasım geldi çünkü yarın için gerçekten de korkuyordum. Öyle ya da böyle, beni arkalarında bırakacak olmalarından korkuyordum.

Keşke durdur tuşuna basıp, dördümüzden başka hiçbir şeyin olmadığı bu adada hepsini yanımda tutabilseydim. Bu adanın onların cezası olduğunu biliyordum ama benim için bir hediye olmuştu.

İlk gözyaşı gözümden kaçtığında, sanki içimde bir şeyler koptu. Ben farkına bile varamadan gözyaşlarım sel oldu. Yüzümü ellerimle kapattım, hıçkırıklarımı durduramıyordum.

"Onu ağlattın," diye mırıldandığını duydum Ronak'ın.

"Bu da ne demek? Ben ne yaptım?" diye sordu Evert.

"Kapa şu lanet çeneni."

Yanımda birinin hareket ettiğini hissettim. Normalde kanatlarımın olması gereken belimi ovarken, elinin yukarı aşağı hareketini hissettiğimde Sylred olduğunu anladım. Oraya dokunduğunu hissetmek çok garipti.

"Sorun yok," diye fısıldadı sakinleştirici bir sesle.

Başımı sallayıp kendimi kontrol altına aldım. Ellerimi yüzümden çekip Sylred'in uzattığı mendili alarak gözlerimi ve burnumu sildim.

"Sadece... kazanın. Tamam mı?" Her birine bakarak yalvardım. "Kazanmak zorundasınız."

"Kazanacağız," dediler.

Titrek bir nefes aldım ve Sylred'in yardımıyla ayağa kalktım. Parmak uçlarımda durdum ve sarı sakalının altındaki yanağına bir öpücük kondurdum. Ronak'a doğru ilerledim, daha o karşı koyamadan yanağına bir öpücük kondurup uzaklaşmadan önce saçlarını okşadım.

Evert'in yanma gittiğimde ağzının bir tarafı yukarı doğru kalkmış, sırıtıyordu. "Hepimizle şansını denemeye mi çalışıyorsun, Kaşıntılı?"

"Sen hiç susmaz mısın, Üçüncü?" diye cevap verdim.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim ama son anda başını çevirip ilk öpücüğümü çalarken, dudaklarımızı buluşmaya zorladı.

Dudaklarının benimkilerin üzerinde olmasına o kadar şaşırmıştım ki öpüştüğümüzü fark etmem birkaç saniye sürmüştü. Dili dudaklarımı okşuyor, içeri girmek istiyordu. Tabii ki patlamış bir baraj gibi dudaklarımı açtım çünkü... *vay canına!*

Dili içeri girer girmez, sanki sahibiymiş gibi kontrolü ele almıştı. Dönüyor ve emiyordu, beynim artık tutarlı düşünceler oluşturamıyordu.

Dilim kendi başına bir hayat sürüyordu. Onunkiyle sadece dans etmiyor, gece kulübündeki sarhoş bir kız gibi çarpışarak tadını çıkarıyordu.

Sonunda, tarihin en muhteşem ilk öpücüğünün asırlar gibi hissettirdiği şeyden sonra, ağzının benimkinden çekildiğini hissettim. Dudakları benimkini terk ettiğinde somurtan bir kedi yavrusu gibi miyavladım, *lanet olası şekilde miyavladım!* Gözlerimi açtım, *zaten ne zaman kapatmıştım ki?* Şaşkınlıkla ona baktım, dudaklarım şişmişti.

Piç kurusu bana sırıtıyordu. Küstahça. "Sen kime Üçüncü diyorsun?" diye sordu kaşlarını oynatarak. "Görünüşe göre birinciliği ben aldım."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Kendimi ona doğru fırlatmamak ve beni tekrar öpmesini sağlamamak için kendime bu denli hâkim olmaya çalışmam utanç vericiydi.

"Sanırım onu bozdun," dedi Sylred sessiz bir kıkırdamayla.

Ronak Evert'in ensesine bir şaplak attı ama Evert sadece gülüyordu. Düşüncelerimi şekillendirmek, tekrar işleyen bir insan gibi cevap verebilmek için başımı sallamak ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Sakalındaki kılları çekiştirerek yüzünü buruşturmasını sağladım. "Bu yaramaz bir numaraydı."

"Ah, inan bana, tatlım. Bundan *çok, çok daha* yaramaz numaralarım var."

Tatlı aşk meleğinin yayı adına, kadınlığım salya akıtıyordu.

Tamam, bir öpüşme tanrısı gibi öpüyordu ama o aptalca seksi yüzündeki ukala ifadeyi gerçekten yok etmek istiyordum. Bu oyun iki kişilik oynanabilirdi. Dudaklarım kulağını

sıyırana kadar eğildim, göğüs dekoltelerimi yüzünün önüne doğru açıyla yerleştirip fısıldadım. "Benim de öyle."

Doğrulup ateşin önündeki yerime doğru yürüdüm ve çocukları, kokusu havayı doldururken açlıkla peşimden bakan kızarmış yüzlü Evert'e kıkırdarken bıraktım.

"Bir sorun mu var?" diye laf attı Ronak.

Evert ayağa kalktı. Pantolonunun önünü düzeltip soğuk gece havasında yürüyüşe çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Kürklerin üzerine uzanıp kendimi onların sıcaklığına bırakırken güldüm. Az önce ilk öpüşmemi yaşamıştım ve *inanılmazdı.*

Şimdilik, mutlu ve aptal bir aşk meleğiydim. Şimdilik, çocuklarım güvendeydi. Şimdilik, onlar beni burada tutan sağlam bağlarımdı. Şimdilik, her şey yolundaydı.

Yarın mı? Evet, yarın tamamen farklı bir hikâyeydi.

Birinci Kitabın Sonu